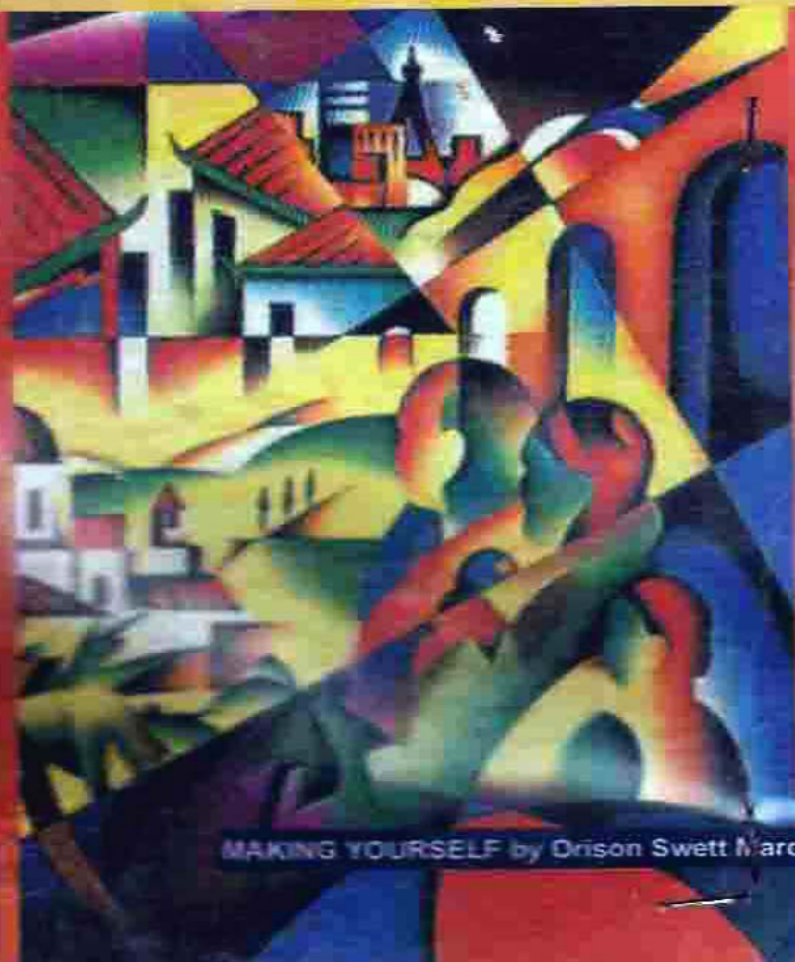

ငါ့ဘဝ ငါ့သားခင် ငါ့သားတူရင်

မောင်ပေါ်ထွန်း (မြန်မာပြန်သည်)

MAKING YOURSELF by Drison Swett Marden

မိုးလင်းစာရုံ

ကြီးပွား အောင်မြင်လိုသူသည်
တီထွင်ဉာဏ် ရှိရသည်။
ပညာဗဟုသုတကို ငမ်းငမ်းတက်
ရှာဖွေလိုသော စိတ်ဓာတ်ဆန္ဒ
ပြင်းပြရသည်။
ဘဝရည်မှန်းချက် ရှိရသည်။
ပန်းတိုင် ရှိရသည်။
ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရန်
ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်ရသည်။
မိမိ၏ တိုးတက်နိုင်ခြေရှိသော
အရည်အချင်းများကို
အမြဲတမ်း တိုးပွားအောင်
ဆည်းပူးလေ့လာသင်ယူနေရသည်။

မောင်ပေါ်ထွန်း

ရခိုင်ပြည်နယ် မာန်အောင်မြို့နယ် ရေမျက်ရွာတွင် အဖ ဦးမောင်ပု၊ အမိ ဒေါ်အေးသာတို့က ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးခင်မောင်စိုး ဖြစ်သည်။

၁၅နှစ်သားတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး အလွတ် ပညာသင်ကျောင်း တက်သည်။ ၁၉၅၅ တွင် စာပေဗိမာန်၌ လက်နှိပ်စက် စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။

၁၉၇၃ တွင် ဝိဇ္ဇာ(သမိုင်း) ဘွဲ့ ရသည်။ ၁၉၇၉ တွင် စာပေဗိမာန် စာအုပ်အသင်း ကြီးကြပ်ရေးမှူး အဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် စာအုပ်လောက ကဏ္ဍကို ၁၉၆၇ ခုနှစ်မှ စ၍ ခြောက်နှစ်နီးပါး ဆက်တိုက် ရေးသားခဲ့သည်။

စာအုပ်လောကစာစောင်၊ ပုန်မဂ္ဂဇင်း၊ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းနှင့် နေ့ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ နေ့မဂ္ဂဇင်းတွင် အတိုင်ပင်ခံ အယ်ဒီတာ အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဘာသာပြန် လုံးချင်းစာအုပ် လေးဆယ်ခန့် ပြန်ဆို ရေးသားခဲ့သည့်အနက် နှိုင်းဖြစ်ဝမ်းမှ တော်လှန်ရေး၊ ကျွန်ုပ် ချစ်တဲ့ ဆူကာနို၊ ယက်ဗီတူရှင်ကို၊ ဆင်ဘက်တန်နှင့် အနွယ် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ ကမ္ဘာရန်၊ တစ်ဘဝ။ မာယာ၊ ဟာဒီလိုင်၊ ငွေရွာနည်း ငွေသုံးနည်း၊ စံပြ- အရောင်းသမား၊ ကမ္ဘာအနှောင့်မြင်ဆိုး ရေးသူရဲကောင်းများ(၁)(၂)၊ ဟားဗတ် စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်မှာ သင်ခဲ့ရသမျှ၊ အဆင့်မြင့် အောင်မြင်သူတို့၏ အလေ့အထများ၊ ရန်ကုန်သား ကျားဘမ်း သူဌေးကြီး၏ စီးပွားရေး စွန့်စားခန်းများ၊ အမြန်ဆုံး သူဌေးဖြစ်နည်း (၁)(၂)၊ လုပ်ငန်း အောင်မြင်ရေး လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့် ကြီးပွားရေး၊ ကမ္ဘာရ ခမ်းရေအိုင်နှင့် စီးပွားတက်အောင် လုပ်နည်း တို့မှာ ထင်ရှား သည်။ “ကမ္ဘာရ ခမ်းရေအိုင်” ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်-ရသ) ကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရရှိသည်။

အမှာစကား

ဤစာအုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် တက်ကျမ်း ဆရာကြီး သြရစ်ဆန် ဆက်မာဒင် ရေးသားသော 'Making Yourself စာအုပ်ကို ဆီလျော်အောင် မြန်မာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဦးစွာ ယင်းစာအုပ်ကို “ပန်းဝေသီ” မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဆောင်းပါးစဉ်အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ စာဖတ်ပရိသတ်များ တစ်စုတစ်လုံးတည်း ဖတ်ရှုနိုင်ရန် စာအုပ် အဖြစ် ထုတ်ဝေပါသည်။ ။

မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့စဉ်က “ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားရေး ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သော်လည်း ယခု စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေသောအခါ “ငါ့ဘဝ ငါသာသခင် ငါသာဘုရင်” ဟူ၍ ပြောင်းလဲလိုက်ပါသည်။ ယင်းသို့ ပြောင်းလဲခြင်းမှာ မူလနာမည် ကို ယခင် ကျွန်တော် ပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသော “ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စဖြင့် ကြီးပွားရေး” စာအုပ်၏ နာမည်နှင့် ရောထွေး မှတ်ယူကြမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ နာမည် ပြောင်းလဲခြင်းကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် လေးစားစွာ တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေ စာဖတ်သူသည် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှု၍ မိမိဘဝ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော ဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဆိုလျှင်ပင် ဘာသာပြန်ဆိုသူနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့ အနေဖြင့် ကျေနပ် ဝမ်းသာ လှပါပြီ။

မောင်ပေါ်ထွန်း ဇူလိုင် ၂၃၊ ၁၉၉၅

◆ [၁] ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဖန်တီးပါ ◆

“အတ္တာဟိ အတ္တနော နာထော (မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ)”

ဗုဒ္ဓ

“ကျွန်ုပ်သည် အရာရာကို ကောင်းအောင် လုပ်သလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကောင်းအောင် လုပ်၏။”

သို့ဆိုလျှင် အခြား ဘာမျှ လုပ်စရာ မလိုတော့ချေ

ယွန်ပေါရစ်ချတား (၁၇၆၃-၁၈၂၆)

ဂျာမန် ဟာသပညာရှင်

တစ်ခါတုန်းက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးနှင့် ခရစ်ယာန် ခင်ကြီးတစ်ပါး တို့ ဆုံကြရာတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး နည်းဖြင့် ကြီးပွားအောင် ကြိုးစား လာကြသူတွေ အကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များက သူတို့ အားလုံး ကိုယ်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလာကြသူတွေချည်း ဖြစ်ကြပါသည် ဟု ထုတ်ဖော်ပြောပြကြသည်။ ဤတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက

“အခု ဒီပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးထဲမှာ ခင်ကြီးက လွဲ၍ အားလုံး ကိုယ်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလာကြသူတွေချည်းပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခင်ကြီးက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးနည်းနဲ့ အောင်မြင်လာသူ မဟုတ်ပါဘူး” ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

တကယ်တော့ လောကတွင် သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးသည် ဒုက္ခ သုက္ခနှင့် အခက်အခဲ အနည်းနှင့်အများကို ကျော်လွှားကာ အနိမ့်ဆုံး အဆင့်မှ အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ အနွေးနှင့်အမြန် တက်လာ ရောက်လာရသူ ချည်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကား လောကနိယာမ တရားကြီးပင် တည်း။

လူသားသည်လည်း ဤတရားသဘောအတိုင်းပင်။ အနိမ့်ဆုံး အဆင့်မှ အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

လူသားသည် ကလေးဘဝ၊ လူငယ်ဘဝ၊ လူကြီးဘဝ၊ လူအိုဘဝ ဟူ၍ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လှမ်းလာခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့ အဆင့်ဆင့် တက်လှမ်းလာရာတွင် သဘာဝက ပေးထား သော

ရွှေပိတ္တုများကို ပို၍ တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင် ရင်းဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ လောကတွင် တန်ဖိုးရှိသော လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရသည်။

ဤသည်ပင်လျှင် လူသား၏ အဓိကပြဿနာ ဖြစ်သည်။ အဓိက လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ လူသားသည် ဤလုပ်ငန်းကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အမြဲမပြတ် လုပ်နေရသည်။

“လူတိုင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ ဟန်ချက်ညီပြီး ပြည့်စုံ တည်မြဲတဲ့ အမြင့်ဆုံး တိုးတက်မှုကို ရဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်”

ဟု ဂျာမန် သိပ္ပံပညာရှင်နှင့် သဘာဝတ္ထပညာရှင်ကြီး ဟွမ်းဘော့ (၁၇၆၉-၁၈၅၉) က ပြောခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော်လည်း လူများစုသည် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို မသိကြ၊ ကိုယ့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ကုန်းအောင်းနေသော အရည်အချင်းတွေ အများစုကိုသတိမပြုခဲ့ကြ။ လူနည်းစုကမူ ထိုအရည်အချင်းတွေကို သိတော့ သိကြ သည်။ သို့သော် မဖော်ထုတ်လိုကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း လောကတွင် လူများစု ကြီးသည် တိုးတက်အောင်မြင်မှု မရှိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ယုံပါ” ဟု လူတွေကို တိုက်တွန်း၍ အလွန် လွယ်သည်။ သို့သော် ယုံအောင် လုပ်ဖို့ကျတော့ အလွန်ခက်သည်။ ဤအလုပ်က သူများပြော၍ မရ၊ သူများလုပ်ပေး၍ မဖြစ်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး နည်းဖြင့် ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ရသည်။ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ရှာဖွေသိရှိခြင်း” သည် လူ့ဘဝ တိုးတက်ရေး တွင် အရေးအကြီးဆုံးသော ပထမဆုံး လုပ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ကြိုးပွားတိုးတက် လိုသူသည် 'ငါ့မှာဘာအရည်အချင်းတွေ ရှိသလဲ၊ ဘာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စတွေ ရှိသလဲ' ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှာဖွေ ဆန်းစစ်ရသည်။ စာရင်း ကောက်ရသည်။

လူတိုင်းတွင် အစွမ်းအစတွေ၊ အရည်အချင်းတွေ ရှိကြရာတွင် နည်းပါးချင် နည်းပါးမည်၊ များပြားချင် များပြားမည်၊ သေးငယ်ချင်လည်း သေးငယ်မည်၊ ကြီးကျယ်ချင်လည်း ကြီးကျယ်မည်။ နည်းပါး၍ သေးငယ် သော်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းလျှင် တိုးပွားလာနိုင် သည်။ အများကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ။

ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဓိကအလုပ် ဖြစ်သည်။ လူသား သည် ဤလောကသို့ ရောက်လာသည့်မှာ သဘာဝက ပေးသော အရည် အချင်းများကို တိုးပွားအောင် လုပ်ရန် လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကယ်ဆိုလျှင် စစ်မှန်သော ပညာဆည်းပူးခြင်း ဆိုသည်မှာ မိမိ ကိုယ် မိမိ စိတ်အားထက်သန်စွာ လေ့လာ ဆန်းစစ်ကာ လိုအပ်ချက်များကို နှစ်တကျ ဖြည့်ဆည်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို အစဉ်တစိုက် ကြိုးစားဖော်ထုတ်နိုင်သူအတွက် လောကတွင် “မဖြစ်နိုင်” ဟုသော အရာ မရှိနိုင်ပါချေ။

ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ဖော်ထုတ်ခြင်းနှင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွား ရေးတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဒီဇင်ဘာနေ့သည်။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ဖော်ထုတ် သူအဖို့ ကြီးစားမှုတိုင်းသည် တိုးတက်မှုရှိသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပိုချိုချိ တိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်သွားသည်။ ။

သို့သော် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဗီအေအီးဖြင့် ဘယ်လောက် တော်သည်၊ ဘယ်လောက် အရည်အချင်းရှိသည် ဟူသော အချက်မှာ အဓိက မဟုတ်။ ထိုအရည်အချင်းသည် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပစ်ထားလျှင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်။

ရွှေတွင်းများမှ ရွှေရရန် မြေကြီးတွေ အများကြီးကို ဖြိုရသည်။ တူးရသည်။ လူတွေက ချွေးထွက်သလို ပင်ပန်းခံ၍ အကြာကြီး တူးဆွ ရှာဖွေရသည်။ ထို့အတူ လူတစ်ယောက်၏ အတွင်းသဘာဝတွင် ဝပ်နေ၊ မြုပ်နေသည့် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနှင့် အရည်အသွေးကိုလည်း တကိုးတက ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်မှသာလျှင် တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်သည်၊ အောင်မြင်နိုင်သည်။ ။

သို့သော်လည်း လူများစုသည် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို မဖော်ထုတ်ဘဲ “လူ့ဘဝမှာ လုပ်တိုင်းဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း သူ့ကံနဲ့သူ လာကြသူတွေပါ” ဟူ၍ တွေးတတ်ကြတာကတော့ တော်တော် ဝမ်းနည်း စရာ ကောင်းသည်။ ။

သူတို့က “လူ့ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်ရင် သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာမှာပါ” ဟု ခံယူကြသည်။ သူတို့ ခံယူသလို သူ့ဟာသူသာ ဖြစ်လာမည် ဆိုလျှင် လောကမှာ ပင်ပန်းခံပြီး ဘာလုပ်နေစရာ လိုသေးသနည်း။ ။

တကယ်တော့ ဤအယူအဆသည် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်သတ်သော အယူအဆသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ တိုးသူတို့၏ အတွေးအမြင်သာ ဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ လောကတွင် အချို့လူများက ရွှေငွေကို ကိုက်၍ မွေးလာ ကြသလို၊ အချို့လူများက သစ်သားငွေကို ကိုက်၍ မွေးလာကြသည်။ သို့သော် လည်း မည်သူမျှ တစ်ချက်လွှတ် အာဏာရှင် ကံကြမ္မာ၏ ရုပ်သေးရုပ်များ မဟုတ်ကြချေ။ လူတစ်ယောက်သည် ဘယ်လောက်ပင် ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ၊ ဘယ်လောက်ပင် ချို့တဲ့ချို့တဲ့၊ သူ့တွင် သူ့ကံကြမ္မာကို သူဖန်တီးနိုင်သော စွမ်းအားတွေ ရှိနေသည်။

မည်သူမဆို မှန်ကန်စွာ အားထုတ်လျှင် ကံကြမ္မာ၏ သားကောင် မဖြစ်ဘဲ ကံကြမ္မာ၏သခင် ဖြစ်နိုင်သည်။

“လူတစ်ယောက်သည် ပြင်ပအကူအညီ အားလုံး ကင်းရှင်းပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်နိုင်မှသာလျှင် စွမ်းအားရှိသူ၊ အောင်မြင်သူ ဟူ၍ ကျွန်ုပ် ယူဆသည်” ဟု အမေရိကန် ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင် (၁၈၀၃-၈၂) က ဆိုခဲ့၏။

ထိုစကားသည် အလွန်မှန်သည်။ ထိုစကားသည် အခက်အခဲများကို ကျော်လွှား၍ အောင်ပွဲခံနိုင်သူတို့၏ အောင်မြင်ရေး လျှို့ဝှက်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ မွေးရာပါ စွမ်းရည်များကို သိမြင်ကာ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ ချီတက်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလာ သည်။ အားနည်းခြင်း၊ သူရဲဘော ကြောင်ခြင်း၊ ထိုထိုင်းခြင်းတို့ကို မောင်း ထုတ်လာနိုင်မည်။

သို့သော်လည်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်ခြင်းသည် လွယ်ကူသော အလုပ်တော့ မဟုတ်။ အပင်ပန်း ခံရသည်။ ရှိရသည်၊ စွန့်လွှတ်ရသည်။ လူ့ဘဝသည် ရှုံ့နှင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဟုတ်၊ သို့နှင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်လိုချင် သော ပုံစံကို ရအောင် မှန်မှန် ထုယူရသည်၊ ပြင်းပြင်း ထုယူရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် အမြင့်ဆုံးအဆင့်ကို ရလိုကြသည်။ သို့သော် ထိုအဆင့်နှင့် ထိုက်တန်သော တန်ဖိုး သို့မဟုတ် အရင်းအနှီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လောက်အထိ ပေးနိုင်ကြပါသနည်း။ ထိုအဆင့်နှင့် ထိုက်တန်သော ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ဖော်ထုတ်နိုင်ကြပါသနည်း။ ဦးနှောက်၊ နှလုံးသား၊ ဓေတနာနှင့် ကာယ စွမ်းအားတို့ကို မည်မျှအထိ အသုံးပြုနိုင်ကြပါသနည်း။ ။

အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး ပန်းဥယျာဉ်ကြီးကို လိုချင်လျှင် ပထမဦးစွာ ပင်ပန်းခံ၍ ပေါင်းရှင်းရသည်၊ မြေဆွရသည်၊ စိုက်ပျိုးရသည်၊ မြေတောင် မြှောက်ရသည်၊ ရေလောင်းရသည်။

လောကတွင် လူတိုင်းလူတိုင်း သူ့အခြေအနေ၊ သူ့ အဆင့်အတန်း အလိုက် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ အနည်းနှင့်အများ ရှိကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အချို့တွင် ကျောင်းသင်ပညာ ရှိကြသည်။ အချို့မှာ ဘဝ အတွေ့အကြုံပညာ ရှိကြသည်။ ။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မိမိတို့၏ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ အဆင့်အတန်းအလျောက် အလုပ်အကိုင် အမျိုးမျိုးကို မျှော်မှန်းကြသည်။ ချင်ကြသည်။ ။

သို့သော် ထိုအလုပ်ကို ရနိုင်လောက်သော အားထုတ်မှု၊ စွဲမြဲမှု၊ စွန့်လွှတ်မှုမျိုးကား လူတိုင်းတွင် မရှိကြ။

တစ်ခါတုန်းက ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ဘောလဇက် အမည်ရှိ လူငယ် တစ်ယောက်သည် စာရေးဆရာ အလွန်ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော်သူ့ဖခင်က ဖျက်သည်။ ။

“စာရေးဆရာလုပ်ရင် မင်း(ဘုရင်) ဖြစ်ရင် ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် သူတောင်း စား ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ဖခင်ဖြစ်သူက ဆိုသည်။ ထိုအခါ ဘောလဇက်က အလျှော့ မပေးဘဲ

“ကျွန်တော်က ဘုရင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်” ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် မိဘများက သားဖြစ်သူအား ဘယ်လိုမှ တား၍ မရတော့ သည့် အဆုံး သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါစေတော့ ဟူ၍ လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့ သည်။

ဘောလဇက်သည် စာပေလောကသို့ ခြေစုံပစ် ဝင်လိုက်ပြီး ဆယ်နှစ် လုံးလုံး မအိပ်မနေ ကြိုးစားသည်။ အဝတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်ဖြင့် အလွန် ဆင်းရဲကွဲ ရောက်ရသည်။

သို့သော် သူသည် နောက်ကို ပြန်မလှည့်၊ ရှေ့ကိုသာ ဆက်သွား သည်။

သူဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မဆုတ်မနစ် အားစိုက် လုပ်ဆောင်သည်။ ဤသည်မှာ သူသည် သူဖြစ်ချင်သော လုပ်ငန်းအတွက် တန်ရာတန်ဖိုးကို ပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် သူသည် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးအဖြစ် ကမ္ဘာဂန္ထဝင်တွင် မော်ကွန်းတင် ခံခဲ့ရလေသည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးနှင့် စာပေ အနုပညာ စသော လုပ်ငန်းအသီးသီးတွင် ထိပ်တန်း ရောက်နေသူများသည် ဘောလဇက်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးတွေချည်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့သည် သူတို့ လိုချင်သော ပစ္စည်းကို အလကား မယူကြ။ အလကားယူ၍ မရနိုင်သည်ကိုလည်း သူတို့ သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် တန်ရာ တန်ဖိုးကို ပေး၍သာ ရယူကြသည်။ ။

ဤသဘောတရားသည် လူတိုင်းအတွက် မှန်ကန်သည်။ အောင်မြင်မှုကို ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့်သာ ရနိုင်သည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကို ကြိုးစားခြင်း ဖြင့်သာ ရနိုင်သည်။

အောင်မြင်မှုကို လက်ဆောင်ပေး၍ မရ၊ အမွေပေး၍ မရ။ ကိုယ်တိုင် လုပ်မှ ရသည်။ အောင်မြင်မှု၏ တန်ဖိုးသည် ပင်ပန်းခံ၍ အစဉ်တစိုက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ -

ထို့ကြောင့် လောကတွင် မိမိ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းကို ထိုအရာ အတွက်သာ မြှုပ်နှံ အသုံးပြုပါ။ ဘယ်လို အခက်အခဲကိုမဆို ကျော်ဖြတ်၍ အောင်ပန်းဆွတ်နိုင်မည်သာတည်း။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၂] အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ◆

‘ဘာမှ မကြိုးစားဘဲ အောင်မြင်သူထက် ကြိုးစားပြီး မအောင်မြင်သူက ပို၍ တန်ဖိုးရှိ၏’

လွိုင်ဂျန်းစ်- အနေရိကန် ဘာသာရေးပညာရှင်

“ကျုပ် တံငါသည်နှစ်ယောက် တွေ့ဖူးတယ်။ တစ်ယောက်က လှေဟောင်းကလေးကို တက်တစ်ချောင်းနဲ့ တစ်သက်လုံး လှော်ခတ်ရင်း အသက်မွေး တယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အားလပ်ချိန်ရသမျှ စက်ကိရိယာတွေ အကြောင်း လေ့လာပြီး စက်လှေကလေးတစ်စင်း တီထွင် ပြုလုပ်တယ်။ အဲဒီ စက်လှေနဲ့ ပင်လယ်ပြင် ရေနက်ပိုင်းအထိ ထွက်ပြီး ငါးဖမ်းတော့ ငါးတွေ အများကြီး ရတယ်’

ဟု အယ်လာဦးလားဝီလ်ကောက်က ပြောဖူးသည်။

ဤသည်မှာ လေ့လာသူနှင့် မလေ့လာသူတို့၏ ခြားနားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ လှေဟောင်းကလေးကို တက်တစ်ချောင်းဖြင့် လှော်ခတ်ရင်း မိမိဘဝကို ကျေနပ်နေသူသည် ဘယ်တော့မှ ငါးများများ မရနိုင်။ သို့သော် မိမိ၏ အားလပ်ချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချကာ တီထွင်ကြံဆမှု ပြုလုပ်သူ ကတော့ သာမန်လူထက် တိုးတက်အောင်မြင်မှု ရှိမည်မှာ အထူးပြောစရာ မလိုချေ။

လေ့လာသူသည် သာမန်လူထက်အကြားအမြင် ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတသည် အောင်မြင် တိုးတက်မှု မှန်သမျှ ၏ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်သည်။ ကြီးပွားချမ်းသာမှု၏ အခြေခံ အုတ်မြစ် ဖြစ်သည်။

အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ရှိလျှင် စာရေးကလေးမှ အရာရှိကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဟိုတယ် စားပွဲထိုးမှ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ရုံးအကူ ဘဝမှ ဌာနအူကြီးအကဲ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

တစ်ခါက လူငယ်တစ်ယောက်သည် မီးရထား ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဆီထိုးသမား ဝင်လုပ်သည်။ သူသည် ညပိုင်း အားလပ်ချိန်တွင် အခြား လူတွေလို အလကား မနေဘဲ ညကျောင်းတက်သည်။ အချိန်ရလျှင် ဟောပြောပွဲများနှင့် ဆွေးနွေးပွဲများသို့လည်း တက်ရောက်သည်။ နောက်ဆုံး တွင် တက္ကသိုလ် ညနေသင်တန်းသို့ တက်၍ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကို ရရှိသည်။

ယခုအခါ သူသည် စက်မှုတက္ကသိုလ် တစ်ခုတွင် ပါမောက္ခကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ ။

အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်၏ အောင်မြင်မှုသော့ချက်ကား အဘယ်အရာနည်း။ အခြားမဟုတ်ပါ မိမိ၏ လက်ရှိအလုပ်ကို တာဝန်ကျေကျ သစ္စာရှိရှိ လုပ်ကိုင်ရင်း အားလပ်ချိန်တွင် ပညာဆည်းပူးကာ အနာဂတ်ဘဝ တိုးတက်မှု အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

ယခုအခါ အစိုးရနှင့် ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာတွင် မူလ ရာထူးဖြင့်ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်နေရသူတွေ ထောင်သောင်းချီ၍ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ဘယ်တော့မှ ရာထူး မတက်ကြချေ။

သူတို့ ဘာကြောင့် ရာထူး မတက်ကြသနည်း။ အကြောင်းရင်းက ရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ နာဂတ်ဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မပြုလုပ်ကြသော ကြောင့် ရာထူးမတက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ပင်ကိုစွမ်းရည်ရှိသော လူငယ်တွေ အများကြီး ရှိကြ သည်။ သို့သော် သူတို့က ထိုစွမ်းရည်ကို အသုံးမချကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သည်သာမန်အဆင့်၊ သာမန် ရာထူးဖြင့်သာ ဘဝ တိုးသွားကြရသည်။

အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ လက်ရှိဘဝကို ရောင့်ရဲ ကျွေ့နှပ်နေခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေခြင်းနှင့် အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူငယ်သည် အဆိုပါ အတားအဆီးများ ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ကျော်လွှားနိုင်ရန် နည်းလမ်း ရှာဖွေရမည်။

အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့ခြင်းသည် ဘဝ၏ အခွင့်အရေး ဟူသမျှကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးစေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်လိုသူသည် အသိဉာဏ် ပြည့်ဝရေး အတွက် လေ့လာဆည်းပူးရမည်၊ သင်ယူမှတ်သားရမည်။ ။

အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သူသည် မသွေးရသေးသော စိန်ရိုင်းနှင့် တူသည်။ စိန်ရိုင်းကို မသွေဘဲ သည်အတိုင်း ပစ်ထားလျှင် ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိ၊ သွေးပြီးမှ သာလျှင် တန်ဖိုးအနုညှို့ ထိုက်သော ရတနာ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

သို့သော် လူသားစိန်ရိုင်းများက အသက်ကြီး အရွယ်လွန်သွားလျှင် အသွေးရ ခက်တတ်တယ်။ သွေးရာတွင် အလွန်လက်ဝင်သည်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံရသည်။ သတ္တိကောင်းသူ၊ ဇွဲရှိသူများသာလျှင် ယင်းဒုက္ခကို ခံနိုင်ရည် ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ငယ်ရွယ် နုပျိုတုန်းမှာ ပညာရှာရန်၊ ဆည်းပူးလေ့လာရန်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြရန် အလွန် အရေးကြီးသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ဆည်းပူးလေ့လာမှု မရှိလျှင်၊ ပညာအရည်အချင်း မရှိလျှင် ကြီးကျယ်သော အလုပ်များကို မလုပ်နိုင်ဘဲ သေးငယ်သော အလုပ်များဖြင့်သာ တစ်ဘဝလုံး အချိန်ကုန်သွားလိမ့်မည်။

အနာဂတ် ဘဝခရီးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းသည် လူတစ် ယောက် အဖို့ အရာခပ်သိမ်းကို ပြီးပြည့်စုံစေနိုင်သည်။ ငယ်ရွယ် နုပျိုစဉ်မှာသာ ရနိုင်သော အခွင့်အရေးများကို ရအောင် မယူလျှင် အသက်ကြီး လာသောအခါ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကြုံရမည်မှာ သေချာသည်။

ဘဝတွင် သေချာပေါက် အောင်မြင်မှု ရနိုင်ရန် တစ်လမ်းသာ ရှိသည်။ ယင်းလမ်းကား ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ကိုင်လိုသော အသက်မွေးမှု လုပ်ငန်း အတွက် အဓကတည်းကပင် စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ်တွင် တစ်ခုကောင်း ကျွမ်းကျင်သူများကို လုပ်ငန်းတိုင်းက
တောင်းဆိုနေကြသည်။ အားလုံးကို နည်းနည်းစီ တတ်ကျွမ်းပြီး ဘာတစ်ခုမှ
ပြီးပြည့်စုံအောင် မတတ်ကျွမ်းသောသူများ ဤခေတ်တွင် လုံးဝ မစားသာ

တော့ချေ။ ဤခေတ်သည် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သိပ္ပံနည်းကျ အထူး ကျွမ်းကျင်
သူများအတွက် ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ပွင့်သော ခေတ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ လူငယ်များအား “အနာဂတ် အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ကြပါ။
ကြိုတင် ပြင်ဆင်ကြပါ” ဟု ကျွန်ုပ် အလေးအနက် အကြံပေး တိုက်တွန်းလိုသည်။

တစ်ခါက ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် သူ၏ အနာဂတ် ရည်မှန်းချက် အတွက် ၁၆
နှစ်တိုင်တိုင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခဲ့ဖူးသည်။

သူသည် ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရရှိပြီးနောက် အထူး ကျွမ်းကျင်မှုဆိုင်ရာ
ဒီပလိုမာသင်တန်းတွေ တက်သည်။ ရောဂါဗေဒ သုတေသန လုပ်ငန်းတွေ
စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်သည်။

သည်လောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဖြုန်းနေရတာလဲ ဆိုပြီး
အပေါင်းအသင်းတွေက သူ့ကို အပြစ်တင် ဝေဖန်ကြသည်။ သည်လူ အရူးပဲ ဆိုပြီး
မှတ်ချက်ချကြသည်။ ။

သို့သော် နောက်ဆုံးကျတော့ အဆိုပါ ဆရာဝန်သည် သူ့လုပ်ငန်း တွင်
အကျွမ်းကျင်ဆုံး ထိပ်တန်းဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤကား ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု၏ အကျိုးကျေးဇူးပင်တည်း။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုသည်
လူတစ်ယောက်အား ထိပ်တန်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်သည်။ အကြီးကျယ်ဆုံး၊
အမြင့်ဆုံး လုပ်ငန်းအတွက် လက်နက် တပ်ဆင်ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုသော် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုသည် မိမိ၏ တစ်သက်တာ လုပ်ငန်းအတွက်
အခြေခံ အုတ်မြစ်ချခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အုတ်မြစ်မခိုင်လျှင် အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံး အချိန်မရွေး ပြိုကွဲ
ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် အုတ်မြစ်ခိုင်ရန် လုံလောက်သော အချိန် ပေးရသည်။ လိုအပ်သော
စွန့်လွှတ်မှုတွေ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခခံမှုတွေ ပေးရသည်။ လောလော ဆယ် “အနာခံ”
နိုင်မှသာလျှင် နောင်အခါတွင် “အသာခံ” နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူများစုသည် ကိုယ်က အနည်းငယ်သာ ပေးပြီး အများကြီး
ပြန်ရလို့ကြသည်။ ခက်ခဲပြီး အကျိုးများသော လမ်းကို မလျှောက်ချင်ကြ။
အလွယ်လမ်း ဖြတ်လမ်းကိုသာ လျှောက်ချင်ကြသည်။

သဘောကတော့ ရှင်းနေသည်။ ။

တစ်ကျပ်ဖိုးသာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလျှင် တစ်မတ်လောက်သာ အမြတ် ရလိမ့်မည်။
တစ်သောင်းဖိုး ရင်းလျှင်ကား တစ်ထောင်အထိ အမြတ်ရနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ငွေတစ်ကျပ်သာ ရင်းပြီး အမြတ်တစ်ထောင် လိုချင်သူသည် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်
လိမ့်ညာနေသူ၊ အသိဉာဏ် မရှိသူ၊ မိုက်မဲသူ ဖြစ်သည်။

“များများလိုချင် များများလေ့လာ” ဟူ၍ ဂရိ စကားပုံတစ်ခုက ဆိုသည်။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကို ကြီးပွားလိုသူအတွက် လက်စွဲလမ်းညွှန် စကားပုံ ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အများစုသည် လုပ်ငန်းကြီးတွေကိုသာ ချွက်ချင်း လက်ဝင်း အမြန်ဆုံး
လိုချင်တတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို အစက စ လုပ်ရသည်။
“အသေးကလေးမှ စတင်၍ တစ်ဆင့်စီ တစ်ဆင့်စီ အကြီးသို့ တက်လှမ်းရသည်”
ဟူသော သဘောတရားကို သူတို့ ခုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆက်မပြတ် လုပ်ခြင်း၊ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် ကျွန်ုပ် တို့သည်
ကြီးကျယ် တိုးတက်လာနိုင်လိမ့်မည်။

ကမ္ဘာကျော် ပန်းပဲပညာရှင်ကြီး အယ်လီဟူးဘားရစ် က

“ကျုပ်ရဲ့ အောင်မြင်မှုမှန်သမျှကို တစ်ဆင့်စီ တစ်ဆင့်စီ စိတ်ရှည်ရှည် နဲ့
ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်လို့ ရလာခဲ့တာပဲ”

ဟု ဆိုသည်။ အမေရိကန် သမ္မတကြီး လင်ကွန်းသည် ကလေးဘဝက သစ်လုံး
အိမ်ကလေးထဲမှ ထင်းမီးဖိုဘေးတွင် အကြာကြီး ထိုင်ပြီး စာကျက်ခဲ့သည်။
ကြောင်းနေဖက် ကလေးတွေက သူ့ကို သရော် ပြောင်လှောင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် လင်ကွန်း နာမည်ကျော် ရှေ့နေဘဝမှ တစ်ဆင့် သမ္မတကြီး လာသော
အခါတွင်ကား သူတို့တစ်တွေ မိမိတို့ လုပ်ရပ်အတွက် နောင်တ ကြီး
ရခဲ့ကြလေသည်။

အခက်အခဲကို ဇွဲနဲ့နှင့် ရင်ဆိုင် ကျော်လွှားပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး
ကိုလေ့လာသူသည် တစ်နေ့တွင် မုချမသွေ ကြီးပွားအောင်မြင်မည်သာ ဖြစ်သည် ။

လှေဟောင်းကလေးကို တက်တစ်ချောင်းတည်းနှင့် လှော်ခတ်မည့်အစား
တွက်နစ်ချောင်းနှင့် လှော်ခတ်လျှင် ပန်းတိုင်ကို ကျိန်းသေ ဆက်
ဆိုက်ရောက်မည်သာတည်း။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၃] အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုပါ ◆

“အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုလိုသော် အလုပ်ကို စီမံကိန်းချ။ လက်ထဲမှာ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ် ထား”

သောမလေတန်ရိုက်မာဘီ (၁၀၄၅-၁၉၁၇)

အမေရိကန် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ

“အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုတတ်သူသည် မိမိဘဝ တိုးတက်ရေး လမ်းကြောင်းကို လျှောက်လှမ်းနေသူ ဖြစ်၏”

ဟူ၍ ဝေါ်လတာအိပ်ချကော့တင်ဟန် ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆိုသည်။

ထိုစကားသည် အထူးသဖြင့် “အချိန်ပို” သို့မဟုတ် “အားလပ်ချိန်” နှင့် ပို၍ သက်ဆိုင်သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်၏ အရှည်အချင်းသည် အချိန်ပိုကို သူ ဘယ်လို အသုံးပြုသလဲ ဟူသော အချက်ပေါ်တွင် အကဲ တည်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အားလပ်ချိန်တွင် အလကား ထိုင်မနေဘဲ အကျိုးရှိသော တစ်စုံတစ်ရာကို လေ့လာနေသူ၊ ပြုလုပ်နေသူ လူငယ်တစ်ယောက် သည် အနာဂတ်တွင် တန်ဖိုးရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု သေချာပေါက် ပြောနိုင်သည်။

အခြားတစ်ဖက်တွင် အကြင် လူငယ်တစ်ယောက်ကတော့ အားလပ် ချိန်တွင် မညီမညွတ်ရရ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဟေးလားဝါးလားဖြင့်သာ စခန်းသွား နေ၏။ သို့ဆိုလျှင် ထိုလူငယ်၏ အနာဂတ်သည် ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်ဟု အတိတ်ပြောနိုင်၏။ ပိုက်ဆံ အကုန်ခံပြီး ဗေဒင်မေးနေစရာပင် မလိုချေ။

လူငယ်အများစုသည် စိတ်ကူး မှားနေကြသည်။ သူတို့က သူတို့၏ ပိုက်ဆံရသော အလုပ်ချိန်သာလျှင် အရေးကြီးသည်၊ တန်ဖိုးရှိသည် ဟု ထင်နေကြသည်။

တကယ်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်အားကိုးကိုး ကြီးပွား တိုးတက်ရေးတွင် ပိုမိုမှန် လှပစွာ လုပ်စဉ် အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေရသော အချိန်အများကြီးထက် မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်း စသော အချိန်ပိုကလေးများက ပို၍ အရေးပါသည်၊ ပို၍ တန်ဖိုးရှိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အင်္ဂလိပ်ခင်ကြီး ဂျယ်ယာမီ တေလာက

“အချိန်ပို မိနစ်ပိုင်းကလေးတွေကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုတတ် သူတွေဟာ တစ်နေ့ကျတော့ ထိပ်တန်း ရောက်ကြတာပဲ” ဥ ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်ပို အားလပ်ချိန် မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းကလေး တွင် အကျိုးရှိသော စာအုပ်စာပေများကို ဖတ်ရှုခြင်း၊ ပညာရပ်တစ်ခုခုကို စူးစူးစိုက်စိုက်

လေ့လာ ဆည်းပူးခြင်းတို့ဖြင့် ပညာမတတ်သူ ပညာတတ်လာနိုင်သည်။ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားဖြင့် ဘဝရည်မှန်းချက် မရှိသူ ရည်မှန်းချက် ရှိလာနိုင်သည်။ အောင်မြင်မှု မရသူ အောင်မြင်လာနိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သူ ကျန်းမာ သန်စွမ်းလာနိုင်သည်။ အချိန်ပိုကို အသုံးချ ခတ်သူသည် မိမိဘဝကို ကောင်းသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိအောင် တော်လှန် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်။

“ကျွန်တော်က အလုပ်သိပ်များတာ၊ စာဖတ်ဖို့ လေ့လာဖို့ အချိန် ဆိုတာ လုံးဝ မရှိသလောက်ဘဲ”

ဟု လူများစုက ဆင်ခြေပေးတတ်ကြ၏။

တကယ်တော့ ထိုသူများသည် အလုပ်တစ်ခုကို စတင် မလုပ်ခင် အတိုင်း မိမိကြိုက်ရာကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကတည်းက “လက်နက်ချ” နေသူများသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် “နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မသုံးမဖြစ် သုံးစွဲဖို့အတွက် တောင်မှ ကြသည်။ အနိုင်နိုင်၊ ပိုက်ဆံစုဖို့ ဆိုတာတော့ ဝေလာ ဝေးရော” ဟု ပြောတတ်သူတွေလည်း အများကြီးပင်။

နည်းနည်းကလေးမှ စ၍ မစုလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အများကြီး စုဆောင်းနိုင်ပါမည်နည်း။

ရသမျှ အကုန်သုံးပစ်သောသူသည် အသုံးကြီးသော စွဲမြဲကြီးထွားလာမည်မှာ မလွဲတည်း။ နည်းနည်းကလေးကိုပင် မစုနိုင်သောသူသည် များများကြီးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ စုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုအတူပင် အကြင်သူတစ်ယောက်သည် အချိန်ပိုကလေးများတွင် မိမိ ကြိုးပွားတိုးတက်ရေးအတွက် ကိုယ့်အားကိုယ်ကို လေ့လာဆည်းပူးခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလျှင် ထိုသူ၏ ဘဝသည်လည်း ဘယ်သောအခါမှ တိုးတက်လာနိုင်မည် မဟုတ်။

အချိန်ပိုအတွင်းမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့မလို၊ သက်သာ လွယ်ကူသော လုပ်ငန်းကလေးတွေကို လုပ်နိုင်သည်။

ဥပမာ - ကိုယ့်လုပ်ငန်း အခြေအနေကို ပြန်လည် သုံးသပ်ခြင်း၊ အနာဂတ်လုပ်ငန်းအတွက် စီမံချက် ချမှတ်ခြင်း၊ မိမိ၏ အမှားများနှင့် ချို့ယွင်းချက်များကို ပြင်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်နိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်၏ သခင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကို မှန်ကန်စွာ ထိန်းကျောင်းပြီး ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများကို တွေးတော ကြံစည်လျှင် လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်အား ကိုယ်တိုး ကြိုးပွားအောင်မြင်နိုင်သည်။

အချိန်ပို သို့မဟုတ် အားလပ်ချိန်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အကျင့်စရိုက်ကို ထုတ်ဖော်သောအရာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပင်ကိုစရိုက်မှန် အတိုင်း မိမိကြိုက်ရာကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပင်ကိုဆန္ဒ၊ ပင်ကိုဝါသနာ၊ ပင်ကို ရည်မှန်းချက်များကို

ဖော်ပြကြသည်။

အခကြေးငွေယူ၍ သူတစ်ပါးအတွက် လုပ်ပေးရသော အလုပ်၊ သူတစ်ပါးခိုင်း၍ လုပ်ရသော အလုပ်များတွင်မူ ပင်ကိုစရိုက်မပေါ်။ များသောအားဖြင့် သူတစ်ပါးအလိုကျ လုပ်ပေးရသောကြောင့် ပင်ကိုဆန္ဒ၊ ပင်ကိုစရိုက်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

အလုပ်တစ်ခုတည်းကို လူငယ်နှစ်ယောက်အား ပူးတွဲ လုပ်ခိုင်းလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြားနားချက်ကို သာမန် လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သိသာရန် လွယ်မည်မဟုတ်။ သို့သော် သူတို့အား ကိုယ်ကြိုက်ရာအလုပ်ကို တစ်ယောက်စီ ခွဲလုပ်ခိုင်းလျှင်မူကား တစ်ယောက်စီ၏ ပင်ကိုစရိုက်များကို သိသာစွာ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူတစ်ယောက်၏ ပင်ကို ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စက ဖော်ထုတ်ပေးသော အချိန်မှ သို့မဟုတ် အားလပ်ချိန်သည် လူတိုင်းအတွက် အလွန် အရေးကြီးသည်။ အလွန် တန်ဖိုးရှိသည်။

ဘဝအောင်မြင်မှုကို ရရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဖတ်ကြည့်လျှင် အချိန်ကလေးများကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွား တိုးတက်ရေးကို လုပ်ဆောင်လာကြကြောင်း တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်၊ အထက်လွတ်တော်အမတ် မစ္စတာဟိုး ပြောခဲ့သောစကားမှာ မှတ်သားစရာကောင်းလှ၏။

“စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် သိပ္ပံပညာ စတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ အောင်မြင် ကြီးပွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် များစွာကို ကျုပ် တွေ့ဖူးပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှု လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ဘာလဲလို့မေးရင် များသောအားဖြင့် သူတို့ဟာ ပင်ကိုက ထူးချွန်လို့ မဟုတ်ကြဘဲ လူငယ်ဘဝတုန်းက အားလပ် ချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချခဲ့ကြလို့ပဲ ဖြေရလိမ့်မယ်။ လောကကြီးမှာ ကြီးကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို ပါရမီရှင်တွေကပဲ လုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလပ်ချိန်ကို အကောင်းဆုံး အသုံးချတတ်တဲ့ သာမန် လူတွေ အများစုက လုပ်ခဲ့ကြတာပါ”

ဂျိမ်းတီဟိုး ဆိုသူသည် ရှိကာဂျီမြို့ နှင့် ဂဲလ်စဘတ်မြို့များ မီးရထားကို နေ့စဉ် မောင်းရသည်။ ညပိုင်း အလုပ်ပြီးချိန်တွင် ဥပဒေသင်တန်း တက် သည်။

သင်တန်း ပြီးဆုံးသောအခါ တစ်နေ့လျှင် လေးနာရီစီ ရှေ့နေ လုပ်ငန်းကို လုပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူသည် နိုင်ငံရေးလောကနှင့် မီးရထားလုပ်သား သမဂ္ဂများတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာ ခဲ့သည်။

ရောဘတ်အိပ်ချဟစ်ဟော့ဒ် ဆိုသူကတော့ လုပ်သက် သုံးနှစ်ရှိ ရဲသားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် အလုပ်တာဝန်မှ အားလပ်ချိန် တိုင်းတွင် ဥပဒေပညာကို နေ့စဉ် အမြဲတမ်း ဖတ်ရှုလေ့လာသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် ဥပဒေသင်တန်း အောင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် အသက် ၂၈

နှစ်အရွယ်တွင် ရေ့နေဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အမှုထမ်းကောင်း ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်ကိုလည်း ရရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်ပိုကို အလကား အကျိုးမဲ့ မကုန်လွန်စေပါနှင့်။ ဘယ်ကဲ့သို့သွားသွား စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ကို အမြဲတမ်း ဆောင်သွားပါ။ ကားစောင့်ရင်း၊ ရထားစောင့်ရင်း ရသမျှ အချိန်ပိုင်းကလေးတွင် နှစ်မျက်နှာ၊ သုံးမျက်နှာလောက် ဖတ်လိုက်ရလျှင်ပင် ကိုယ့်အတွက် အကျိုးများလှပြီ။

နယူးအင်္ဂလန်ပြည်နယ်မှ လူစီလာကွမ်သည် အထည်စက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ အလုပ်နားချိန်တွင် စာတစ်အုပ်ကို အမြဲတမ်း ဖတ်သည်။ နောင်အခါ သူသည် ထင်ရှားသော ကဗျာဆရာမကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အယ်လီဟူးဘားရစ်သည် ပန်းပဲလုပ်ရင်း အားလပ်ချိန်တွင် ဘာသာ စကားနှင့် သင်္ချာပညာကို လေ့လာသည်။ နောင်အခါ သူသည် ကမ္ဘာကျော် ငြိမ်းချမ်းရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိဘဝ တိုးတက်အောင်မြင်လိုလျှင် လက်ရှိဘဝဝန်းကျင် မကောင်းခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းတို့အတွက် စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနှင့်။ ရသမျှ အချိန်ပိုကလေးများတွင် မိမိ ဝါသနာအပါဆုံး အလုပ်တစ်ခုခုကို ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါ။

“ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနည်းနဲ့ ပညာဆည်းပူး လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်အလုပ်က မနက် ခုနစ်နာရီကနေပြီး ည ဆယ်နာရီ ထိ စာအုပ်ဆိုင်မှာ အလုပ်သင်အဖြစ် လုပ်ရတယ်။ အလုပ်နားချိန်မှာ မနားဘဲ၊ အိပ်ချိန်မှာ မအိပ်ဘဲ သိပ္ပံပညာနဲ့ အခြား အသုံးကျတဲ့ ပညာရပ်တွေကို တပ် ဖတ်ရှုလေ့လာတယ်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်ဘာသာကိုလည်း လေ့လာ လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံခြောက်ပြားတောင် အမြဲတမ်း မထည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စာဖတ်ရတာကလည်း မီးရောင်မှန်မှန် သာလင်းတဲ့ ထပ်ခိုးကလေးပေါ်မှာ။ အခု အဲဒီဘဝကို ပြန်တွေးပြီး ကျုပ် အကြီးအကျယ် ပီတိဖြစ်မိတယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်ဟာ မီးရောင်ထိန်ထိန် လင်းနေတဲ့၊ ခမ်းနားလှပတဲ့ အခန်းကြီးထဲ ရောက်နေရပြီ”

ဤစကားကို ပြောသူမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အိဒင်ဘာရာမြို့မှ နာမည် ကျော် စာရေးဆရာနှင့် စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်ကြီး ဝီလျံချန်းဘားစ် ဖြစ်သည်။

ကြီးပွားချင်လျှင် ရိုးသားရသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အခြေအနေမှန် ကို ရိုးသားစွာ သိရှိ ဝန်ခံနိုင်ရမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာရ၊ မညာရ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူပေါင်းများစွာတို့က ရသမျှ အချိန်ပိုကလေးကို သိရှိရှိ၊ သတိရှိရှိဖြင့် အကျိုးရှိအောင် အသုံးချပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးပမ်းရေးအောင်ပန်းကို ဆွတ်ခူးနေကြချိန်တွင် ကိုယ်က ဘာတစ်ခုမျှ ကြိုးစားအားထုတ်မှု မပြဘဲ “အိပ် စား ပတ်ကရော” လုပ်နေတာကို တွေးပြီး ရှက်ကြစမ်းပါ။

ထို့ကြောင့်

မောင်တို့မယ်တို့ နိုးထကြလော့၊ ကြိုးစားကြလော့၊ မောင်တို့ မယ်တို့၏

ဘဝဇာတ်လမ်းကို အချိန်ပိုကလေးတွေ အထဲမှာ ရတနာ ရွှေအိုးကြီး ရှိနေတာကို
သိကြလော့.... သတိရကြလော့။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၄] တိုးပွားအောင် ဖြည့်ဆည်းပါ ◆

“လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေသော ကြီးပွား တိုးတက်ရေး အခွင့်အလမ်းကို ရအောင် ယူနိုင်ခြင်းသည် လူ့ဘဝ၏ ကြီးကျယ်သော ပညာရပ် ဖြစ်၏”

ဆင်မြူရယ် ဂျန်ဆင် (၁-၇၀၉-၈၄)

အင်္ဂလိပ်စာပေ ပညာရှင်

“လူသားတို့၏ မျှော်လင့်ချက်သည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း၌ မတည်၊ ပြီးပြည့်စုံနိုင်ခြေ ရှိခြင်း၊ တိုးတက်နိုင်ခြေ ရှိခြင်း၌သာ တည်သည်” ဟု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

ထိုစကား အလွန်မှန်သည်။ ကြီးပွားချင်သော လူငယ်တစ်ယောက်၏ အနာဂတ်ဘဝ ကြီးပွားရေးသည် သူ၏ ကြီးပွားနိုင်ခြေ သို့မဟုတ် ကြီးပွား နိုင်သော အလားအလာ ရှိမှု၌သာ အဓိက တည်သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကြီးပွားချင်သော ဆန္ဒဖြင့် ပညာ ရှာဖွေ ခြင်း၊ မိမိစိတ်ဓာတ် မြင့်မားတိုးတက်အောင် ဖြည့်ဆည်းခြင်း အမှုကို ပြုလျှင် တိုးတက်နိုင်သော အလားအလာ အရည်အချင်းများ ပြည့်ဝလာမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူသည် သာမန်လူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်လာပြီး လုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းတွင်လည်း ထူးချွန် ထင်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုသော် မိမိ၏ အသိပညာနှင့် စိတ်ဓာတ် တိုးတက်ရေး အတွက် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြမှုမရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စ တိုးမြှင့် အနာဂတ်တွင် တန်ဖိုးရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ပညာရှိသော အလုပ်ရှင် တစ်ယောက်သည် မိမိ လုပ်ငန်းအတွက် အမှီထမ်းရွေးချယ်သောအခါ အလုပ် လာလျှောက်သူ၏ လက်ရှိ အရည် အချင်း သက်သက်ကိုသာ ကြည့်၍ ရွေးချယ်ခြင်း မပြုချေ။ ထိုသူ၏ တိုးတက် နိုင်သော အလားအလာ ရှိမှုကိုသာ အဓိကထား၍ ရွေးချယ်ခန့်ထားမည် ဖြစ်သည်။

အချို့သော သူများသည် မိမိတွင် အရည်အချင်း အတော်အတန် ပြည့်ဝပြီဟု ထင်မှတ်လျှင် ဆက်လက်၍ ဆည်းပူးလေ့လာခြင်း မပြုတော့ဘဲ “ငါ့မှာ တစ်သက်စာ အရည်အချင်း လုံလောက်သွားပြီ” ဆိုကာ ဆည်းပူး လေ့လာမှုကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်တတ်ကြသည်။ ထိုလူစားမျိုးကား ပညာသင် ပေးရန် အလွန်ခက်ခဲသော လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အသစ်ဆန်း မလိုချင်တော့ဘဲ လက်ရှိ အဟောင်း အနွမ်းကိုသာ တမ်းတမ်းစွဲ ဖက်တွယ် ထားတတ်သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုလူစားမျိုးကို “သမားရိုးကျ လုပ်ငန်း၏ သားကောင်များ” ဟု ခေါ်နိုင်သည်။ သူတို့မှာ တထွင်ဉာဏ် မရှိကြ၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ မရှိကြ။ သူတို့သည် သူတစ်ပါး

ခိုင်းသည့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်တတ်သူများ ဖြစ်သည်။ မိမိ စိတ်ကူးဖြင့် တိုးချဲ့ တီထွင် လုပ်တတ်သူများ မဟုတ်။ ဤသို့သော လူစားမျိုးကား ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်စရာ မရှိပါချေ။

ကြီးပွား အောင်မြင်လိုသူသည် တီထွင်ဉာဏ် ရှိရသည်။ ပညာ ဗဟုသုတကို ငမင်းငမင်းတက် ရှာဖွေလိုသော စိတ်ဓာတ်ဆန္ဒပြင်းပြရသည်။ ဘဝရည်မှန်းချက် ရှိရသည်။ ပန်းတိုင် ရှိရသည်။ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရန် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်ရသည်။ မိမိ၏ တိုးတက်နိုင်ခြေရှိသော အရည်အချင်းများကို အမြဲတမ်း တိုးပွားအောင် ဆည်းပူးလေ့လာ သင်ယူနေရသည်။

တိုးတက် ကြီးပွားလိုသော စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်သည် မိမိ၏လုပ်ငန်း တိုးတက်နေသလား၊ ဆုတ်ယုတ်နေသလား ဆိုသည်ကို မကြာမကြာ စစ်ဆေးသုံးသပ် ကြည့်ရသည်။

လုပ်ငန်းက တိုးတက်နေပြီး မိမိက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆုတ်ယုတ် နေတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရော မိမိပါ မတိုးတက်ဘဲ ဆုတ်ယုတ်နေတတ် သည်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် ယင်းသို့ ဖြစ်ခြင်း၏ အဓိက တရားခံမှာ မိမိပင် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိုပါ စီးပွားရေးသမားသည် မိမိ၏ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ တိုးတက်ရေးအတွက် ဆက်လက် လေ့လာ ဆည်းပူးခြင်း မရှိတော့သောကြောင့်သာ လုပ်ငန်းရော မိမိပါ မတိုးတက်ဘဲ ဆုတ်ယုတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းက ပိုက်ဆံတွေ ဒလဟော ဝင်နေပြီး လုပ်ငန်းရှင် လူက တိုးတက်မှု မရှိလျှင် ထိုလုပ်ငန်းကို တိုးတက်သောလုပ်ငန်း ဟူ၍ မခေါ်နိုင်ချေ။ လောလောဆယ်တွင် လုပ်ငန်း တိုးတက်နေသည့်တိုင်အောင် လူက မတိုးတက်လျှင် လုပ်ငန်းလည်း တာရှည်ခံမည့် မဟုတ်။ တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့တွင် ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရ၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်း မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ဓိတ်ဓာတ်ခန်အား ပြည့်ဝ၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်းက ပို၍ တန်ဖိုးရှိသည်။ ပို၍ အရသာ ရှိသည်။ ပို၍ ချိုမြိန်သည်။ ထိုမျှသာမက အရှည်လည်း ခံသည်။

စင်စစ် လူတစ်ယောက်၏ တိုးတက်နိုင်ခြေ အလားအလာ ရှိခြင်းသည့်သာလျှင် ထိုသူ၏ အကြီးကျယ်ဆုံး ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို တိုးပွားအောင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ ဆုတ်ယုတ်အောင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် အပေါ်တွင် တည်သည်။ နေရာတကာတွင် မတိုးတက်သူတွေ၊ မအောင်မြင်သူတွေသာ များနေခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ သူတို့ တွင် တိုးတက်နိုင်သော အလားအလာ၊ အရည်အချင်း မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နေရာတိုင်း လုပ်ငန်းတိုင်းတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တိုးတက်အောင် ဘာမှ မလုပ်တော့သော လူတွေ ဒုန့်ဒေး ရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် တက်လမ်း ပိတ်နေသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် စာပေဖတ်ရှုခြင်း မပြု၊ တစ်စုံတစ်ရာကို လေ့လာဆည်းပူးခြင်း မပြု၊ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားကာ အလွန်အဖိုးတန်သော အချိန်တွေကို အလဟဿ ဖြုန်းတီး ပစ်နေကြသည်။

လူ၏ စိတ်ဆန္ဒသည် မျိုးစေ့နှင့် တူသည်။ ထိုမျိုးကို မှန်ကန်သော ရာသီဥတုတွင် မှန်ကန်သော မြေနေရာ၌ စိုက်ပျိုးပြီး မှန်ကန်သော မြေဩဇာ ပေး၍ ပြုစုပျိုးထောင်လျှင် အသီးအပင် ဝေဆာသော သစ်ပင်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်။ အလားတူပင် လူ၏ စိတ်ဆန္ဒ စွမ်းအားကိုလည်း တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ပျိုးထောင်ယူရသည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသူသည် မိမိဝါသနာနှင့် ကိုက်ညီသော ပညာရပ်ကို အဆက်မပြတ် လေ့လာဖြည့်ဆည်းခြင်း၊ မှန်ကန်သော လုပ်ငန်းတွင် လက်တွေ့အသုံးချခြင်း ပြုရသည်။

သဘာဝတရားက လူသားတိုင်းအား “မျိုးကောင်း မျိုးသန့် မျိုးစေ့” ကို ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုမျိုးစေ့ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပျိုးထောင် ပြုစုရန်မှာ လူသားတိုင်း၏ တာဝန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆန္ဒ တစ်ခုတည်းနှင့် မဖြစ်။ “အလုပ်” ဟူသည့် နာမည်အတိုင်းပင် “လုပ်မှ ဖြစ်သည်”။ လောကတွင် ဘယ်အရာကိုမျှ အလုပ်မလုပ်ဘဲနှင့် မရနိုင်။ ။

“ခရစ်တော်သည် အပြစ်ရှိသော သူများအား ကယ်တင်ရန်အလို့ငှာ ဤလောကသို့ ကြွလာတော်မူလာ၏” ဟူ၍ သမ္မာကျမ်းစာက ဆိုသည်။

အလားတူပင် “လူသားသည် ကြီးပွားတိုးတက်မှု ရရှိရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် အလို့ငှာ ဤလောကသို့ ရောက်ရှိလာ၏” ဟူ၍ ဆိုနိုင် ရာသည်။

စက်ယန္တရားတစ်ခုကို မလည်ပတ်ဘဲ ရပ်ထားလျှင် သံချေးတက်ပြီး ထွက်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအတိုင်း လူဆန္ဒ၊ ရည်မှန်းချက်ကို “အလုပ်” ဖြင့် အကောင်အထည် မဖော်ဘဲ သည်အတိုင်းနေလျှင် လူစွမ်းလူစ တိုးသွား လိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက်၏ အတွေးအခေါ် အလေ့အထနှင့် လုပ်ရပ်တို့က ထိုသူ၏ ကြီးပွားလိုစိတ်ကို ဖော်ဆောင်သည်။ ကြီးပွားလိုစိတ်က အောင်မြင် တိုးတက်မှုကို ဖော်ဆောင်သည်။ ကြီးပွားလိုစိတ် မရှိဘဲနှင့် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်တိုးတက်မှု မရနိုင်။ အိမ်ပုံစံ မကောင်းဘဲနှင့် ဘယ်တော့မှ အိမ်ကောင်း မရနိုင်။ ။

ပြင်းပြသော စိတ်ဆန္ဒက အလျင် လာသည်။ ပြီးတော့မှ လုပ်ဆောင် " ချက်လာသည်။

အပေါ်သို့ မော့မကြည့်လျှင် အောက်ကိုသာ မြင်လိမ့်မည်။

အောက်တန်းကျသော စိတ်ဓာတ်ကို မွေးလျှင် အောက်တန်းကျ သူသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကြီးပွားလိုစိတ် မရှိလျှင် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ဆုတ်ယုတ်သွားသည်။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို မဖော်ထုတ်လျှင် တိုးတက်အောင်မြင်မှုလည်း ဘယ်လိုမှ ရှိနိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် အစဉ်ထာဝရ ရှင်သန်နေဖို့၊ ကြီးထွားနေဖို့ အရေးသည် လူတိုင်း၏ အဓိက “ဘဝအရေးကြီး” ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း ရှင်သန်ကြီးထွား နေဖို့အတွက်

တိုးတက်နိုင်သော အလားအလာ အရည်အချင်း ရှိနေရမည်။ ထိုအရည်အချင်းကို အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆည်းနေရမည်။

လူတိုင်းတွင် ထိုအလောလော၊ ထိုအရည်အချင်း ရှိပါလျက် အများစုက အသက် သုံးဆယ်အောက်တွင် ရပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ အချို့က ထိုအရွယ် မတိုင်မီကပင် လက်နက်ချသွားကြသည်။

သို့သော် လူနည်းစုကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်၊ သူတို့က တပ်ဆုတ် မသွားကြ၊ လက်နက်မချကြ၊ ဆက်လက် ချီတက်ကြသည်။ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် အသက် ၇၀၊ ၈၀ အရွယ်အထိ “ဘဝတိုက်ပွဲ”ကို အားနှင့် မာန်နှင့် ဆက်လက် ဆင်နွှဲနေကြတုန်းပင် ရှိကြ သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တိုင်းပြုပြည်ပြု သုခမိန့်ကြီး ဂလက်စတိုး (၁၈၀၉၉၈) ကို ကြည့်ပါ။ သူသည် တိုင်းပြည်တာဝန်မှ အနားယူပြီးနောက် အသက် ၈၄ နှစ် အရွယ်တွင်ပင် အမြဲတမ်း လေ့လာဆည်းပူးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘယ်သွားသွား အင်္ဂါအိတ်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ် အမြဲတမ်း ဆောင်သွားသည်။ ကားပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရထားပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် အချိန်ရလျှင်ရချင်း စာအုပ်ကို ကောက်ဖတ်သည်။ မှတ်စရာ ရှိလျှင်လည်း ချက်ချင်း မှတ်ထားလိုက်သည်။ ။

ဤသည်ကား တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ မိမိ၏ “တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်ခြေ အရည်အချင်း” ကို ဖြည့်တင်းရေးအတွက် အကောင်းဆုံး ခံပြန်မှုနာပင် ဖြစ်တော့သည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၅] တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်သော အရင်းအနှီး ◆

“ယနေ့၏ ခဏတာ အချိန်တိုကလေးများသည် မနေ့က တစ်နေ့လုံးထက် ပို၍ တန်ဖိုးရှိ၏”

ဒီးနီအယ်လ်ဖို

ပြင်သစ်-အင်္ဂလိပ် စစ်ပွဲကာလက ပြင်သစ်စစ်ဘုရင် နပိုလီယန်သည် သူ၏ စစ်ကြောင်းနေသော တပ်မတော်ကို ဦးဆောင်ကာ အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝယ်လင်တန်၏ တပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ဝါတာလူးစစ်မြေပြင်သို့ ညနေစောင့်တော့မှ အလွန် အချိန်နှောင်းစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအခါ နပိုလီယန်သည် ဝင်ခါနီး နေလုံးကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ ရင်းမှ

“ဒီအချိန်မှာ ငါ့မှာသာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တန်ဖိုး တွေ့ပါဒ်မျိုး ရှိခဲ့ရင် နေလုံးကြီးကို အခုလို ဝင်မသွားအောင် နှစ်နာရီလောက် အချိန်ဆွဲထား နိုင်မှာပဲ” ဟူ၍ မချင့်မရဲ ခံစားချက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

လောကတွင် ကုန်လွန်သွားသော အချိန်တွေအတွက် နပိုလီယန် ခံစားရသလိုပင် ခံစားရသော လူတွေ အများကြီး ရှိကြသည်။

သူတို့သည် ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေကို ကုန်လွန် မသွားအောင် ဆွဲထားချင်ကြသည်။

“အချိန်တွေ ကုန်လွယ်လိုက်တာ၊ သိပ်နှမြောစရာ ကောင်းတာပဲ” ဟူ၍ လူများစုကြီးကစကားအဖြစ် မကြာခဏ ပြောနေကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ယင်းသို့ ပါးစပ်က ပြောနေကြသော်လည်း လက်က ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အလကား ထိုင်မှိုင်းကာ အချိန်ဖုန်းနေကြသည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။

တကယ်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အချိန်သည် “အနုဂ္ဂ ရတနာ” ပင် ဖြစ်သည်။ “တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်သော ဘဝအရင်းအနှီး”ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လူများစုကြီးသည် အချိန်ကို တန်ဖိုး မရှိသော၊ အလကား ရသော ပစ္စည်းတစ်ခုပမာ သဘောထားနေကြသည်။ အချိန်ကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ အလကား ရနေကြသောကြောင့် တန်ဖိုးမထားဘဲ အလကား ဖုန်းပစ်နေကြသည်။

သို့သော် လောကတွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးအဖြစ် ကြီးပွားချင်သူ အဖို့တော့ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်ရလိမ့်မည်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး ကြီးပွားချင်သူအဖို့ အချိန်၏တန်ဖိုးကို သိခြင်း၊ အချိန်ကို ချွေတာ ခြင်း၊ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချခြင်းသည် ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် ပထမဆုံး အခြေခံ သင်ခန်းစာပင် ဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကုသိုလ်ကံ မတူညီခြင်း၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှု မတူညီခြင်း ဆိုတာတွေ ရှိနေကြသည်။

သို့သော် "အချိန်" နှင့် ပတ်သက်လို့တော့ "မတူညီခြင်း"၊ "လွက်ဝါးကြီးအုပ် ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်း" ဆိုတာ လုံးဝမရှိ။ အချိန်သည် လူသားတို့အား သဘာဝကပေးထားသော တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဘုံပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကို လူတိုင်း အညီအမျှ ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။

အချိန်ကို ဝယ်ယူ၍လည်း မရနိုင်၊ ရောင်းချ၍လည်း မရနိုင်။ အချိန်သည် လူတိုင်းနှင့် အတူရှိနေသော၊ လူတိုင်း အညီအမျှ ပိုင်ဆိုင်သော တန်ဖိုးအရှိဆုံး ကုသိုလ်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ သူတောင်းစားပိုင်သော အချိန်နှင့် ဘုရင် ပိုင်သော အချိန်သည် ပမာဏအားဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ တန်ဖိုးအားဖြင့် သော်လည်းကောင်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရွှေကို ဖြစ်စေ၊ အခြား ရုပ်ဝတ္ထု အားလုံးကို ဖြစ်စေ ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူ၍ ရသော်လည်း "အချိန်" ကိုကား ဘာနှင့်မျှ ဝယ်ယူ၍ မရနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း လောကတွင် အားလုံးသော အရာတို့ထက် တန်ဖိုးအရှိဆုံးအရာသည် "အချိန်" ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အချိန်ကို အလကား ဖြုန်းပစ်၍တော့ ရသည်။ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အလကား ကွန်သွားသော အချိန်သည် အလကား ဖြုန်းပစ်သော အချိန်သည်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကုန်လွန်သွားသော အချိန်ကို ပြန်ခေါ်၍ မရ။ အချိန်သည် လေ့ကသိုပင် အနန္တ ရှိသော်လည်း ဖြုန်းပစ်လိုက်သော တစ်ခဏ၊ တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ် အချိန်ကို ဘာနှင့်မှ အစားထိုး၍ မရနိုင် တော့။ ကုန်လွန်သွားသော အချိန်သည် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့။

သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးသည် အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြား အလိုက် အဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာကြရသည်။ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော လူတစ်ယောက်သည်လည်း အချိန်ကို လေးစားပြီး လုပ်ငန်းအလိုက် အချိန် ၍ လေ့လာဆည်းပူးရသည်။ ကြီးစား လုပ်ကိုင်ရသည်။ တကယ်တော့ လူလောက လူ့ဘဝ ဆိုသည်မှာလည်း အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ သုံးမချဘဲ နေသူ၊ အချိန်ကို အချည်းနှီး ဖြုန်းပစ်နေသူသည် မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ၊ မိမိ၏ အောင်မြင်မှု၊ မိမိ၏ ဘဝတိုးတက်မှုကိုသာမက မိမိ၏ တစ်ဘဝလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နေသူ၊ မိမိကိုယ်ကို အရှင်လတ်လတ် သေအောင် သတ်နေသူပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပညာရှင်ကြီး ဘင်ဂျမင် ဖရန်ကလင် က

“သင့်အသက်ကို သင် ချစ်ပါသလား၊ ချစ်လျှင် အချိန်ကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးမပစ်ပါနှင့်၊ ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင်၏အသက်ကို အချိန်နှင့် ဖွဲ့စည်း ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏” ဟူ၍ ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးပွား ချမ်းသာနေသူတွေကို အခြားလူများက ကံထူးသူတွေ၊ အခွင့်ကောင်း ရသူတွေဟု ဟူ၍ ပြောတတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ ထိုသူများသည် အချိန်ကို

တန်ဖိုးထားပြီး အချိန်ရှိတိုင်း ကြီးပွားရာ ကြီးပွား ကြောင်းကို တွေးကြံနေသူများ၊ လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်နေသူများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ကမ္ဘာကျော် “သံမဏိဘုရင်” သူဌေးကြီး အင်ဒရူး ကာနေဂျီ၏ စကားသည် မှတ်သားစရာ အလွန်ကောင်းလှသည်။ သူ့စကားမှာ-

“လူများစုဟာ အချိန်ရဲ့ တန်ဖိုးကို မသိကြဘဲ ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိ၊ အချိန်ဖြုန်းပစ်နေကြတယ်။ ကျုပ်သားဆိုရင် ကုန်လွန်သွားတဲ့ အချိန်သုံးလေးနှစ်ကို ပြန်ရဖို့အတွက် ဒေါလာ သုံးလေးသန်း သာမက သန်းပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ပေးရပါစေ၊ ကျုပ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အစိုးရ ရုံးဌာနတွေနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အမှုထမ်း အများစုသည် အချိန်ကာလ အများစုကို အလကား ဖြုန်းပစ်နေကြသည်။ ဤလုပ်ရပ်သည် မိမိအတွက်လည်း အလွန် ဆိုးရှုံးသည်၊ လုပ်ငန်းအတွက်လည်း အလွန် ထိခိုက်သည်။ အလကား ကုန်လွန်သွားသော ထိုအချိန်ကာလတွေကို စုပေါင်းပြီး ပိုက်ဆံနှင့် တွက်လိုက်လျှင် ရေတွက်၍ပင် ကုန်နိုင်စရာမရှိ။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အထက်လူကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များတွင် အဓိက တာဝန်ရှိသည်။ မိမိ လက်အောက် အမှုထမ်းများ အလဟဿ အချိန်မဖြုန်းနိုင်အောင် အားပေးစကား ပြောခြင်း၊ လမ်းညွှန်ခြင်း၊ သင်ကြားပြသခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို အချိန်အခါ၊ အခြေအနေအရ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် လိုအပ်သည်။

လောကတွင် ကြီးပွား အောင်မြင်သူတိုင်းသည် အလုပ်ကြီးစား ကြသည်။ အလုပ်ကြီးစားသူတိုင်းသည် အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုကြသည်။ ဤသည်မှာ အမြဲတမ်း မှန်ကန်သော အမှန်တရား ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက အမေရိကန် သမ္မတကြီးတစ်ဦးထံ စာတိုက်မင်းကြီးက အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးလို၍ နာရီဝက်ခန့် တွေ့ဆုံခွင့် တောင်းခံသည်။ ထိုအခါ သမ္မတကြီးက

“ဘုရားရေ.... နာရီဝက်ကြီးတောင်တဲ့လား၊ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ... သမိုင်းမှာ ခေတ်ကြီးတွေဟာ သုံးမနစ်မိအတွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ဖူးတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကိုယ့်လူ တောင်းတဲ့ အချိန်ကို တိုတိုပဲ

ဖြတ်စမ်းပါဦး” ဟူ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ဤသည်မှာ အချိန်၏တန်ဖိုးကို အလေးအနက်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ခံယူချက်ကို ပြဆိုသည့် သာကေ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်များသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး၏ အလုပ်ခန့်စားပွဲသို့ လာရောက်ပြီး အကြောင်းမဲ့သက်သက် အကြာကြီး ထိုင်နေသူတစ်ဦးသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်၏ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အချိန်ကို လာရောက် စားပြတိုက်နေသူပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် တစ်ပါးသူ၏ အချိန်ကို စားပြတိုက်ခြင်းသည် ပစ္စည်းဥစ္စာကို စားပြတိုက်ခြင်းထက်ပင် ပို၍ ဆိုးရှုံးနှစ်နာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်

တစ်ပါးသူကို တစ်ဝက်သေအောင် လာသတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်သည် ထိုအချိန်အတွင်း မိမိဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရနိုင်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အကောင်းဆုံး ပြုလုပ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂလက်စတန်းက-

“ကျုပ်ပြောတာ ယုံစမ်းပါ။ အချိန်ကို ချွေတာရင် ကိုယ်ထင်တာထက် အများကြီး အကျိုးခံစားရလိမ့်မယ်။ အဲ အချိန်ကို အလွဟသမ ဖြန်းတီးပစ်ရင်တော့ အသိဉာဏ်ရော စာရိတ္တပါ ချွတ်ပြိုကျမှာ ကျိန်းသေပ”

ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးကို သုံးဖြန်းပစ်လျှင် ငွေကြေးသာ ဆုံးရှုံးသည်။ ကြီးစား ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်လျှင် ထိုငွေကို အစား ပြန်ရနိုင်သည်။ သို့သော် အချိန်ကို အကျိုးမဲ့ သုံးဖြန်းပစ်လျှင်ကား အချိန်သာ ကုန်ဆုံးသွားသည် မဟုတ်၊ ဘဝအားမာန်နှင့် တိုးတက်ကြီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းများပါ ကုန်ဆုံးသွားသောကြောင့် ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုထက် ပို၍ ဆုံးရှုံးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နှည်းပြောရသော် အချိန်ကို ဖြန်းပစ်ခြင်းသည် စေ့စေ့ တွေးကြည်လျှင် အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချိန်ကို ဖြန်းပစ်ခြင်းသည် မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ အားလုံးကို ဖြန်းပစ်သည်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

“လူသမိုင်း ဟူသည်မှာ အောင်မြင်ကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်၏”

ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး သောမတ်ကာလိုင်း က ပြောခဲ့ ဖူးသည်။

ထိုစကား အလွန် မှန်သည်။ လူသမိုင်းကို တိုးတက်အောင် ဖော်ဆောင်ဖန်တီးခဲ့သူများမှာ ပညာရေးသူခမိန်များ၊ တွေးခေါ်ရှင်များ၊ အင်ဂျင် နီယာများ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်များ၊ တီထွင်သူများ၊ နယ်သစ် ရှာသူများ၊ စာရေးဆရာများ၊ စာဆိုများ၊ ဂီတပညာရှင်များ၊ ကုန်သည် ကြီးများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များ စသည့် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ၊ ပညာရပ်ပေါင်းစုံမှ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအနက် အများစုသည် ငယ်စဉ်ဘဝက ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ငယ်စဉ်ကပင် အချိန်၏ တန်ဖိုးကို သိရှိနားလည်ပြီး အချိန်တိုင်းကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချကာ မလျော့သော ဇွလုံလဖြင့် အစဉ်တစိုက် လေ့လာဆည်းပူး လာခဲ့ကြသည်။ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက် လာခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့ ဆည်းပူးသော ပညာရပ် သို့မဟုတ် မိမိတို့ လုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းတွင် အောင်ပန်းဆွတ်ကာ တိုးတက်ကြီးပွား အောင်မြင်ကျော်ကြား လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလိုလျှင် အမြဲတမ်း မြင်သာသော နေရာတွင်

“အချိန်သည် ဘဝ၊
အချိန်သည် အသက်၊
အချိန်သည် အောင်မြင်မှု”
ဟူ၍ ထင်ရှားစွာ ရေးသားထားပါ။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၆] နေ့စဉ် အခွင့်အလမ်းများ ◆

‘သင့်စိတ်က အဆင်သင့် ဖြစ်နေလျှင် အရာခပ်သိမ်းလည်း သင့်အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလိမ့်မည်’

ဝီလျံ ရှိတ်စပီးယား (၁၅၆၄-၁၆၀၆)

အင်္ဂလိပ် ပြဇာတ်ရေးဆရာ

ထိုစကား အလွန်မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးပွားလိုသူသည် ပထမဦးစွာ ကိုယ်တိုင် လေ့လာကြိုးစား လုပ်ကိုင် ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ကိုယ်တိုင် လေ့လာကြိုးစား လုပ်ကိုင် ရာတွင်လည်း နေ့စဉ် ပေါ်ပေါက်လာသော အခွင့်အလမ်းများကို မှန်ကန်စွာ ရယူ အသုံးပြုတတ်ဖို့ လိုသည်။ ဤအချက်သည်ပင်လျှင် အောင်မြင်ကြိုးပွား လိုသူ၏ တစ်ခုတည်းသော အောင်မြင်ရေးသော့ချက် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လူများစုသည် နေ့စဉ် ပေါ်ပေါက်လာသော အခွင့် အလမ်းများကို မယူတတ်ကြ။ ယူရန်လည်း အားမထုတ်ကြ။ အထူးသဖြင့် လူငယ်အများစုသည် ‘အချိန် သိပ်မရှိဘူး၊ အခြေအနေ မပေးဘူး၊ ကူညီ မယူလူ မရှိဘူး’ ဆိုကာ အခွင့်အလမ်းများကို မောင်းထုတ်ပစ်နေကြသည်။

တကယ်တော့ ထိုဆင်ခြေသည် မိမိကိုယ်ကို လိမ်ညှာနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အချိန်၊ အခြေအနေနှင့် အထောက်အကူ ဆိုသည်မှာ ရှိနေပြီးသား၊ မိမိကိုယ်နှိုက်က အားထုတ်၍ ရှာဖွေ ရယူဖို့သာ လိုသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကြိုးပွားချင်သူသည် ဖြစ်နိုင်တာကိုသာ တွေး ရမည်။ ဖြစ်နိုင်တာကိုသာ လုပ်ရမည်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တွေးပြီး လေဖမ်း အနီးစားနေလို့တော့ ဘာမှ ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်။

အချိန်မရှိဘူးဟု တွေးနေသူတွင် အနည်းဆုံးတော့ အလကား အားလုပ်နေချိန်နှင့် အပ်ချိန်တော့ အနည်းနှင့်အများ ရှိဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ကြိုးပွားချင်လျှင် အားလုပ်ချိန်ကို အချည်းနှီး မကုန်လွန်စေဘဲ ရသမျှ အချိန်ပိုင်းကလေးတွင် တစ်ခုခုအတွက် အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုရမည်။ အပ်ချိန်ကို နည်းနည်းလျှော့၍ မိမိ စိတ်အားထက်သန်သော ဝါသနာ အလုပ် ဆစ်ချခုကို လုပ်ရမည်။

သို့သော် အလကားတော့ ဘာကိုမှ မရနိုင်၊ ကြိုးပွားချင်လျှင် နှစ်ခံရသည်။ စွန့်လွှတ်ရသည်။ မိမိလိုချင်သော အရာအတွက် ပထမ တ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရသည်။ သို့မှသာ အကျိုးအမြတ် ထွက်လာမည် ဖြစ်သည်။

ကြိုးပွားချင်သူသည် မိမိ ဖြစ်ချင်သောအရာ၊ လုပ်ချင်သောအရာကို သည်းနှလုံးထဲတွင် ခွဲမြဲစွာ ခံယူသိမ်းဆည်း ထားရသည်။ ချစ်သူကို သည်းစွဲနေသလို စွဲနေရသည်။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရာတွင် နည်းလမ်းရှာဖွေခြင်းနှင့် လက်တွေ့နှစ်ကိုင်ခြင်း ဟူ၍ အကြမ်းအားဖြင့် နှစ်ပိုင်းရှိသည်။

ပထမပိုင်းတွင် မိမိလုပ်ချင်သော လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သောပညာ တစ် ဗဟုသုတကို ရှာရသည်။ လုပ်နည်းကိုင်နည်းကို ဆည်းပူးရသည်။ သို့မှသာ လက်တွေ့ လုပ်ကိုင်သောအခါ လွယ်ကူချောမောမည်၊ အောင်မြင် ပေါက်မြောက်မည်။ ။

ယနေ့သမိုင်းဝင် ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တစ်ချိန်သောအခါက တိုးတက်ကြီးပွားရန် ဘာအခွင့်အလမ်းမှ မရှိသူများ အဖြစ် လူများစုက အထင်ခံခဲ့ရသူများ ဖြစ်ကြောင်း သတိရပါ။ ကမ္ဘာအံ့ဖွယ် တီထွင်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသူများမှာ သူလိုငါလို သာမန်လူများပင် ဖြစ်ကြောင်း သတိရပါ။

အမေရိကန်တွင် ဖရက်ဒေါက်ကလပ် ဆိုသူသည် မြေကျွန်အဖြစ် မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ အရေး အဖတ်ကို လမ်းဘေး ပို့စတာ ကြော်ငြာများ ဖတ်၍ တတ်လာခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားမှုဖြင့် ရသမျှ အချိန်ပိုင်းကလေးများတွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သံအမတ်ကြီးရာထူးအထိ ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။

လင်ကွန်းသည် ရှေးစရာမရှိ၍ ပေါက်တူးပြားတွင် စာရေးရသည်။ လမ်းဘေး မီးတိုင်အောက်တွင် စာဖတ်ရသည်။ မိုင်လေးဆယ်ကျော် ခရီးကို လမ်းလျှောက်၍ စာအုပ်သွားပွားရသည်။ လမ်းတွင် စာအုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်လာရာ စာမျက်နှာ တစ်ရာကျော်အထိ ဖတ်ပြီးခဲ့သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် နာမည်ကျော် ရှေ့နေဘဝမှ တစ်ဆင့် နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီး ဘဝအထိ တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

စင်စစ် အခွင့်အလမ်းသည် အလုပ်အကိုင်ပေါ်တွင် မတည်၊ မိမိ ကိုယ်တိုင် အပေါ်တွင်သာ တည်သည်။ မိမိ၏ တိုးတက်ကြီးပွားရေးသည် အပြင်ဘက်တွင် မရှိ၊ မိမိ၏ အတွင်းသန္တာန်ထဲတွင်သာ ရှိသည်။

အောင်မြင်မှု သော့ချက်သည် အခွင့်အလမ်းကို သိမြင်တတ်ခြင်း၊ နိုးကြွတက်ကြွမှု ရှိခြင်း၊ ခေတ်မီတိုးတက်သော အယူအဆများကို ခံယူခြင်း တို့ပင် ဖြစ်သည်။ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်၍ အခွင့်အလမ်းကို မြင်တတ်သော လူငယ်တစ်ဦးအဖို့ တိုးတက်လမ်းသည် ပွင့်လင်း ဖြောင့်ဖြူးနေရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မောင်တို့ မယ်တို့ နိုးထကြလော့၊ တက်ကြွကြလော့။

အခွင့်အလမ်းကို ဖန်တီးနိုင်သော “စွမ်းအား” သည် အပြင်မှာ မရှိ၊ မိမိ၏ အဓွတ္တ အတွင်းသန္တာန်ထဲမှာသာ ရှိသည်။ ထိုစွမ်းအားကို တိုးပွားအောင် ပြုလုပ်ရန်မှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင်၏ အလုပ်သာဖြစ်သည်။

လူတိုင်းသည် တူညီသော အခွင့်အလမ်းဖြင့် မွေးဖွားလာကြသည်။ လူတိုင်းသည် ကြီးပွားတိုးတက်ခွင့် ရှိသည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားခွင့် ရှိသည်။

အခြေအနေတွေက မည်သို့ပင် ဖန်တီးနေပါစေ၊ မည်မျှပင် ခက်ခဲ ရှုပ်ထွေးနေပါစေ၊ မိမိဘာသာ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်၍ အခွင့်အလမ်းကို

မလွတ်တမ်း ရယူနိုင်လျှင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို မလွဲမသွေ
ရောက်ရမည်သာတည်း။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၇] အားလပ်ချိန်မှာ ပညာရှာ ◆

“ပညာဟူသမျှကို လွတ်လပ်စွာ သင်ယူနိုင်၏”

ဩဂတ် ဒရိုဘယ် (၁၇၈၂-၁၈၅၂)

ဂျာမန် ပညာရေးခေါင်းဆောင်

အလုပ်လွှာလျှောက်သူ တစ်ဦးအား အလုပ်ရှင်က မေးတတ်သည့် မေးခွန်း “မောင်ရင် ပညာအရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ တကယ်တော့ ထိုအယူအဆသည် အလွန်များသည်။ တစ်ခုမှာ ဘာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်လျှင် ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း မြောက်မြား သင်တန်းတွေ တက်ခဲ့ဖူးသလဲ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပညာအရည်အချင်း မရှိသည့် ပညာအရည်အချင်း ရှိသူတို့၏ အကြားတွင် ကွာဟချက်သည့် အလွန်ကြီးမားသည်။ ယင်းကွာဟချက်ကြီးကို ဆက်စပ် ပေါင်းကူးပေးနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော အရာမှာလည်း ပညာအရည်အချင်းသာ ဖြစ်သည်။

ပညာအရည်အချင်း ဟူသည်မှာ ဗဟုသုတ အကြားအမြင် ဖြစ်သည်။ ဗဟုသုတ အကြားအမြင် ဟူသည်မှာ တန်ခိုးစွမ်းအား ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ယနေ့ခေတ်လောက် မည်သည့်ခေတ်ကမှ ပညာအရည်အချင်း အရေးမပါခဲ့၊ အရာမင်း၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယနေ့ခေတ်သည် အပြိုင်အဆိုင် အလွန်များသည့် အလွန်ကြီးမားသည်၊ အလွန်ပြင်းထန်သည်။ ဘဝရန်းကန်မှုသည် အလွန် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝတွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ဖို့အတွက် ပညာအရည်အချင်းသည် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူများစုကြီးသည် ကျောင်းပညာ သို့မဟုတ် တက္ကသိုလ်ပညာကို အလွန်အမင်း အရွေးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လူတိုင်းသည် ကျောင်းပညာကို ရနိုင်မည် မဟုတ်။ ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင် သောကြောင့်၊ မိသားစု ဝမ်းရေးကြောင့်၊ ကျန်းမာရေးကြောင့် ငွယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရသူများ၊ ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်ခန့် အလုပ် ဝင်လုပ်ရသူများ အများကြီး ရှိသည်။ ။

သူတို့သည် ပညာပြည့်စုံအောင် မသင်ခဲ့ရသည့်အတွက် တစ်ချိန်ချိန်တွင် အလွန်စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ နောင်တ ရတတ်ကြသည်။ “ငါ့ဘဝတော့ သွားပါပြီ၊ တစ်သက်လုံး လူစဉ်မီတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ယူဆတတ်ကြသည်။

တကယ်တော့ ထိုအယူအဆသည် အလွန်များသည်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်လျှင် ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့သည် တက္ကသိုလ်ပညာကို မသင်ခဲ့ဖူးကြကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ အများစုမှာ

အထက်တန်းပညာကိုပင် မသင်ခဲ့ဖူးကြကြောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်။

အမှန်ဆိုသော် ပညာကို တက္ကသိုလ်မှာသာ ရနိုင်သည် မဟုတ်၊ ပညာလိုချင်သူအတွက် ပညာသည် နေရာတိုင်းတွင် ရှိသည်။ ပညာကို နေရာတကာတွင် ရနိုင်သည်။ ။

အဓိက အချက်မှာ လိုအင်ဆန္ဒ ပြင်းပြဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ပြင်းပြသော ဆန္ဒဖြင့် ကြိုးစားရှာဖွေ ဆည်းပူးဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

တစ်ခါက လူငယ်တစ်ယောက်သည် ပန်းပဲဖိုတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ အလုပ်ချိန် တစ်နေ့ ၁၂ နာရီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် အလုပ်ပြီးသောအခါ ဘာသာစကားများကို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး လေ့လာရာ တစ်နှစ်အတွင်း ရုတ်တရက်အထိ ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ သည်ကား ပြင်းပြသော ဆန္ဒနှင့် ကြိုးစားမှုတို့၏ ရလဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ်တွင် အထက်တန်းပညာ မသင်နိုင်သူများအတွက် ပညာဆည်းပူးရေး အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ဘာသာရပ်အလိုက် ညနေသင်တန်းတွေ၊ စနေ တနင်္ဂနွေ သင်တန်းတွေ ရှိသည်။ သင်တန်း မတက်နိုင်လျှင်လည်း လက်စွဲ စာအုပ်ကောင်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကို လေ့လာဆည်းပူးနိုင်သည်။

ယခုခေတ်တွင် စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် ညနေသင်တန်းများသည် ကျောင်းပညာ မသင်နိုင်သူများအနေဖြင့် အလွတ်သင်ပညာ ရရှိရေးအတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းများပင် ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို စာဖတ်တတ်လျှင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး နည်းဖြင့် ပညာဆည်းပူးနိုင်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို စာဖတ်အလေ့အကျင့် ခွဲမြဲအောင် ပျိုးထောင် ပါ။ အကျိုးပြု စာအုပ်ကောင်းများကို ရွေးချယ်ပြီး တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ လေ့လာပါ။ နောက် ဆယ်လခန့်အတွင်း မိမိ၏ အသိပညာ စက်ဝန်းသည် သိသိသာသာ ကျယ်ပြန့် တိုးတက်လာလိမ့်မည်။

မိမိတွင် စာအုပ်ကောင်းများ မရှိလျှင် ရှိသော မိတ်ဆွေများထံမှ သော်လည်းကောင်း၊ စာကြည့်တိုက်များနှင့် အငှားဆိုင်များမှ သော်လည်း ကောင်း ငှားရမ်း လေ့လာပါ ။

အမေရိကန် သမ္မတကြီး လင်ကွန်းသည် သူ၏ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ပညာသင်ကြားရေးကို “သမ္မာကျမ်းစာ” “ဂျော့ဝါရှင်တန် အတ္ထုပ္ပတ္တိ” နှင့် “ရောဘင်ဆင် ခရီးဆုံး” ဝတ္ထုများဖြင့် စ တင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတွင် သိသမျှ စာအုပ်များနှင့် ပထမဦးစွာ စ တင်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပန်းတိုင်ထား၍ အချိန်မှန်မှန် စွဲစွဲမြဲမြဲ လေ့လာလျှင် မိမိ၏ ဗဟုသုတနယ်ပယ်သည် နှစ်ကာလ အနည်းငယ်အတွင်း သိသိ သာသာ ကျယ်ပြန့်လာလိမ့်မည်။ ။

ကျယ်ပြန့်သော ဗဟုသုတ ရှိသူအဖို့တဝတိုးတက်ရေး အခွင့်အလမ်း များသည်

အမြဲတမ်း ပွင့်လင်းနေမည်သာတည်း။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၈] တစ်နေ့ တစ်နာရီ တန်ဖိုး ◆

“လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘဝမှာ ရရှိလာသော အဖိုးတန် မရာဟူသမျှအတွက် တန်ရာ တန်ဖိုးကိုတော့ မလွဲမသွေ ပေးရလိမ့်မည်။ ယင်းတန်ဖိုးကား အခြားမဟုတ်၊ အလုပ် လုပ်ခြင်း၊ သည်းခံ စောင့်စားနိုင်ခြင်း၊ ချစ်ခင် မြတ်နိုး ခြင်းနှင့် စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်၏ ။ ယင်းတန်ဖိုးထား စကား၊ ငွေကြေး မဟုတ်၊ ပေးပါမည့် ဟူသော ကတိစကား မဟုတ်၊ လက်တွေ့ လုပ်ခြင်း တည်းဟူသော “ရွှေ” ပင် ဖြစ်၏။

ရွှန်ဘားရီး (၁၈၃၇-၁၉၂၁)

အမေရိကန် သဘာဝတ္ထ ပညာရှင်

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် အများစုသည် ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေး၊ ရောင်းဝယ် ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေး၊ သိပ္ပံနည်းကျ နည်းပညာ ရှာဖွေရေး၊ မလုပ်အပ်သော လုပ်ငန်းများနှင့် လုပ်ရပ်များ ရပ်ဆိုင်းရေး စသည်တို့အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေကြသည်။ သို့သော် မိမိတို့ဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် တန်ဖိုး ဖြတ်နိုင်သော အချိန်နာရီ ချွေတာရေးနှင့် အချိန်ကို အပြည့်အဝ အသုံးပြု ရေးကို အလေးပေး၍ စဉ်းစား လုပ်ကိုင်သူကား လက်ချိုးရေတွက်၍ပင် အနိုင်ကောင်း၏။

တကယ်ဆိုသော် လူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိသော အချိန်ကာလ ပမာဏသည် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သလို မများလှပါချေ။ အတိအကျ စာရင်းချုပ်ကြည့်လျှင် သက်တမ်း ၆၀ ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကို အိပ်ရာထဲတွင် အချည်းနှီး ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရ သည်။ တစ်ဘဝတာ၏ ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုက အချိန်ကာလကို အိပ်စက်ခြင်း ဖြင့် ကုန်လွန်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သတိမထားမိဘဲ အကျိုးမဲ့ ကုန်လွန်သွားသော တစ်နေ့တာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကာလကို စာရင်းအင်းစု ပညာရှင်တစ်ဦးက အသေးစိတ် စာရင်းချုပ် ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ ထိုဆန်းစစ်ချက်အရ မွေးကင်းစ အရွယ် အပါအဝင် အသက် ၆၀ အရွယ် လူတစ်ယောက်၏ အချိန်စာရင်း ခွဲတမ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

(၁) အိပ်ချိန် ၂၀ နှစ်

(၂) စားချိန် ၃နှစ်

(၃) စားသောက်စားပွဲတွင် ထိုင်စောင့်ချိန် ၉ လ

(၄) အလုပ်လုပ်ချိန် ၁၇ နှစ်၊ ၆ လ

(၅) ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အချိန် ၇ နှစ်၊ ၆ လ

(၆) လမ်းလျှောက်ချိန် ၆ နှစ်၊ ၃ လ

အခြား လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ချိန်

(ရ) အိမ်သာတက်ချိန်၊ ရေချိုးချိန် ၂ နှစ်၊ ၆ လ

(စ) ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ကုန်လွန်သောအချိန် ၂ နှစ်၊ ၆ လ

နာရီစက်မြည်သံ ပေါ်ထွက်လာတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ တစ်သက်တာ ဘဝ၏ အချိန်ကာလ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသည် အမြဲတမ်း ကုန်လွန်သွား သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်က ရှေ့သို့တက်လာပြီး ကုန်လွန်သွားသော အချိန်က နောက်မှာ ကျန်ရစ်သည်။ ထိုအချိန်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်ခေါ်၍ မရနိုင်တော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ခေါ်၍ မရနိုင်တော့။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမှ အသုံးမချဘဲ ကုန်လွန်သွားသော ထိုခဏ၊ ထိုနာရီ၊ ထိုနေ့၊ ထိုရက်သတ္တပတ်၊ ထိုလ၊ ထိုနှစ် ဟူသော အချိန်ကာလသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်နေ့သောအခါ ဘဝတရားခွင့်တွင် စွဲချက်တင် စွပ်စွဲမည့် တရားခံပြဿနာပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဝတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံးသော အရာကို အကျိုးမဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်ကြောင်းကို ထိုအချိန် ကာလကပင် သက်သေထွက်ဆိုလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် “အချိန်သည် ဘဝ၊ ဘဝသည် အချိန်” ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့သော် ဘယ်အရာမဆို ဆန္ဒရှိလျှင်၊ လုပ်ချင်လျှင် လုပ်၍ဖြစ်နိုင် သည်။ လွှဲတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ တစ်နေ့တာ အချိန်ထဲမှ အနည်းဆုံး တစ်နာရီကို မိမိအကျိုးအတွက် ချွေတာ စုဆောင်းနိုင်သည်။ ယေဘုယျ အားဖြင့် လူအများစုသည် အိပ်စက်ခြင်းအတွက် အချိန်အများကြီး ယူနေကြ သည်။ ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီအထိ အိပ်နေကြသည်။ တကယ်ဆိုသော် ကြာကြာ အိပ်ခြင်းထက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ခြင်းသာလျှင် အကျိုးရှိနိုင်၏။

ကလေးငယ်များမှ တစ်ပါး အခြားလူများအဖို့ ခုနစ်နာရီမျှ နှစ်ခြိုက် စွာ အိပ်ရလျှင် လုံလောက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုသူတစ်ဦး အနေဖြင့် အိပ်ချိန်ကို ခါတိုင်းထက် တစ်နာရီ လျော့အိပ်ပြီး ထိုတစ်နာရီအတွင်း အကျိုးပြု စာပေများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ အခြား တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း လှုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိဘဝ တက်လမ်းကို ကောင်းစွာ ရာပွေနိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။

“အလုပ်ကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စ များလွန်းလို့ စာဖတ်ချိန်၊ လေ့လာချိန် တောင် မရှိပါဘူး”

ဤစကားမျိုးကို ဂုဏ်ယူသော လေသံဖြင့် ပြောကြသော လူတော်တော်များများကို ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးပါသည်။ ထိုသို့သော လူစားမျိုး အတွက်ကား ကျွန်ုပ်၏ အားပေးစကားမှာ “ကျွမ်း ဖောင်းတီး” သလိုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် အချို့လူနည်းစုကတော့ ဗာဟိရကိစ္စတွေကြောင့် စာဖတ် ချိန်၊ လေ့လာချိန်

မရှိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြသည်။ ကုန်လွန်သွားသော အချိန်များကို နှမြောတသဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့သော လူစားမျိုး အနေဖြင့် တကယ်ဖြစ်ချင်၊ လုပ်ချင်လျှင် ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာဖို့သာ လိုသည်။ အမှန်ဆိုသော် ဤပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ဗာဟိရကိစ္စ ဘယ်လောက်ပင်များများ၊ အချိန် တော်တော်များများကို အလကား ဖြုန်းပစ်နေကြသည်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့အနေဖြင့် အိပ်ချိန် စားချိန် နားချိန်တွေထဲမှ အချိန်ပိုင်းကလေးတွေ ဖယုပ္ပိ အကျိုးရှိရှိ အသုံးချလျှင် ရနိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။ စိတ်ဝင်စားဖို့သာ လိုသည်။ စိတ်ဝင်စားလျှင် ဘာမဆို လုပ်၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

လူသဘာဝကိုက တော်တော်ခက်သည်။ အကျိုးရှိမည့် အလုပ်ကျ တော့ မလုပ်ချင်တတ်။ အကျိုးမဲ့ အလုပ်ကျတော့ တိုက်တွန်းနေစရာတောင် မလိုဘဲ ငမ်းငမ်းတက် လိုက်ပါသွားတတ်သည်။ ဦးနှောက် ဆုံးဖြတ်ချက် ထက် နှလုံးသား ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပို၍ ဦးစားပေးတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း လူအများစုမှာ မတိုးတက်ဘဲ ဆင်းရဲတွင်း နက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

တိုးတက်လိုလျှင် အချိန်ကို ချွေတာရမည်။ အကျိုးရှိအောင် အသုံး ချရမည်။

သို့ဆိုလျှင် မိတ်ဆွေအနေဖြင့် တစ်နေ့မှာ အနည်းဆုံး ၁၅ မိနစ် အချိန်ပိုင်းကလေးကို အထူး ရည်မှန်းချက်ဖြင့် အကျိုးရှိရှိ အသုံးချမည် ဟူ၍များ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကူးမိပါရဲ့လား။ တစ်နေ့မှာ ၁၅ မိနစ်နှုန်းဖြင့် ဘာသာရပ်တစ်ခု၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အနည်းဆုံးတစ်နှစ်တိတိ လေ့လာမည်။ လုပ်ကိုင်မည် ဟူ၍များ ဘဝစီမံကိန်း ချမှူးပါသလား။

“တစ်နေ့မှာ ၁၅ မိနစ်နှုန်းနဲ့ စာပေပညာရပ်တစ်ခုကို မှန်မှန် ဖတ်ရှု လေ့လာသွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူရဲ့ ပညာအဆင့်အတန်းဟာ လေးနှစ်ကျော် တဲ့ အခါ တက္ကသိုလ်ပညာ အဆင့်အတန်းနဲ့ ညီမျှလိမ့်မယ်”

ဟု ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ပါမောက္ခ အီလီယော့ က ဆိုဖူးသည်။

တစ်နေ့မှာ ၁၅ မိနစ် အချိန်ပိုင်းကလေးပင်လျှင် ဤမျှ အကျိုး ကျေးဇူး များလျှင် တစ်နေ့မှာ ၆၀ မိနစ် (တစ် နာရီ) သာ အချိန်ပေးနိုင်မည် ဆိုပါက မည်မျှ အကျိုးရှိနိုင်မည်ကို တွေး၍သာ ကြည့်ပါတော့။

ဘာသာရပ်တစ်ခု၊ ပညာရပ်တစ်ခုကို တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီမျှ မှန်မှန် လေ့လာမည် ဆိုပါက နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပါရဂူမြောက် တတ်ကျွမ်းနိုင်မည်မှာ အထူး ပြောစရာ မလိုပါချေ။ အသံတရား၊ သတ် တရားဖြင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်သွားနိုင်သူသည် သာမန်အဆင့်မှ ထူးချွန်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိမည်မှာ သေချာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံ မရှိဘူး၊ အခွင့်အလမ်း မရှိဘူး ဆိုပြီး စိတ်ဓာတ် ကျမန့်၍ အချိန်ပိုင်းကလေးတွေကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်သူအဖို့ ပိုက်ဆံဆိုတာ “ကျွန်းရေးပါ” မလွဲမသွေ ရောက်လာမှာပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျွန်ုပ် အနေဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေသော “ဆန်ကုန် မြေလေး” သူဌေးသား လူငယ်ထက် အချိန်တန်ဖိုးသိသော ဆင်းရဲသား လူငယ်ကဲ့သို့ ပို၍ လေးစားပါသည်။ ပို၍ အားထားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆင်းရဲသား လူငယ်၏ အနာဂတ်က သူဌေးသားလူငယ်၏ အနာဂတ်ထက် ပို၍ အာမခံချက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပြောလိုသော ပြောရသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ လောကမှာ အချိန်ပိုဆိုတာ ဘာလဲ၊ အားလပ်ချိန်ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာကို လေးလေး နက်နက် သိသူပင် တော်တော် ရှားသည်။ ထိုသို့သော လူစားမျိုးသည် များအားဖြင့် အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ဟေးလားဝါးလား နေတတ်ကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အကျိုးမရှိသော ရောက်တတ်ရာရာ စကား တွေကို ပြောပြီး နားထောင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတတ်ကြသည်။

ထိုသို့သော လူစားမျိုးက အဖိုးတန် အားလပ်ချိန်ကလေးတွေကို အချည်းနှီး ဖြုန်းတီးပြီး မိမိဘဝ တစ်ခွလုံးကို ဖျက်မှန်းမသိ ဖျက်ဆီးပစ် နေချိန်တွင် အေဘရာဟမ်လင်ကွန်းလို လူစားမျိုးက ရသမျှ အချိန်ပိုင်း ကလေးကို မလွတ်တမ်း ရယူပြီး မိမိဘဝ တကယ်တမ်းကို မနားမနေ ကြိုးစား ရှာဖွေသည်။

အချိန်ဖြုန်းအကျင့်သည် မူးယစ်ဆေးဝါးလိုပင် ခွဲမြဲတတ်သည်။ ခွဲမြဲသွားလျှင် အပျင်းကြီး ပျင်းသွားပြီး ပြန်ပြင်ရန် အလွန်ခက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးပွားလိုလျှင် အချိန်ကို လေးစားပြီး ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး တကယ်လမ်းရှာပါ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကို ကြိုးစားခြင်း အလေ့အကျင့် သည် လူငယ်တစ်ယောက်၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို နှစ်ဆ၊ သုံးဆ၊ လေးဆ အထိ အားဖြည့် တိုးပွားပေးနိုင်၏။

အမှန်ကတော့ လူအများစုသည် ပညာဗဟုသုတ၏ တန်ခိုးစွမ်းအား ကို အပြည့်အဝ မသိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစွမ်းအားသည် တစ်နေ့တာ၏ ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၆၀ အချိန်ပိုင်းကလေးထဲတွင် တည်ရှိနေကြောင်းကို မသိကြ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူငယ်တွေ ကျွန်ုပ်တို့သို့ မကြာခဏ လာရောက်၍ တိုးတက်ကြီးပွားရေး အကြံဉာဏ်တွေ တောင်းခံကြသည်။ ဤတွင် သူတို့အနေဖြင့် အချိန်၏ တန်ဖိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လို ခံယူကြ သလဲ၊ အချိန်ပိုကို ဘယ်လို အသုံးပြုသလဲ ဆိုသည့် အချက်ကို အဓိက အခြေခံပြီး သူတို့၏ အနာဂတ် အလားအလာကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ အကဲခတ်၍ ရသည်။ ။

အလွန်အမင်း စိတ်အားထက်သန်နေသူ၊ အချိန်ပိုကို အငမ်းမရ တန်ဖိုးထားပြီး အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုသူတွင် အခြားသော အောင်မြင်ရေး အရည်အချင်းများလည်း ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် အတိအကျပြောနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အချိန် ဆာလောင်မှုတိသိပ်မှု၊ အချိန်ပိုကို အကျိုးရှိရှိ သုံးချမှု အရည်အချင်းသည် ဘယ်တော့မှ သူတစ်ချစ်တည်း သီးခြား ရှိမနေ သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအရည်အချင်းသည် အောင်မြင်မှု အရည်အချင်း မိသားစုကြီး၏ မိသားစုဝင် အရည်အချင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယင်းအရည် အချင်းများသည် အမြဲတမ်း ပူးတွဲ ပေါင်းစုနေကြသည်။ ယင်းအရည်အချင်း များကို အချိန်တန်ဖိုး မသိသော လူပျင်းတွေထဲတွင် မတွေ့ရ။ အချိန်ကို လေးစားပြီး လေ့လာဆည်းပူးတတ်သော ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး-ကြိုးစားသူတွေ ထဲတွင်သာ တွေ့ရ၏။

အချုပ်ဆိုသော် အချိန်ပိုတွင် အလကား မနေဘဲ ပညာရှာသူ၊ ညနေပိုင်း ညပိုင်း အားလပ်ချိန်တွင် မိမိဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် သီးသန့် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်သူသည်သာလျှင် နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ကြီးပွား တိုးတက်ရေး အောင်ပန်းကို ဆွတ်ခူးသူ ခင်စစ်ဖြစ်သည် ဟူ၍ ကျွန်ုပ် ဧကန် ဆိုပါ၏။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၉] တည်ငြိမ်မှုသည် စွမ်းအား ◆

“စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ လူတိုင်းကို ထိန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်”

စိန့်ဂျပ်စ် (၁၇၆၇-၉၄)

ပြင်သစ် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်

ဂရိဗာကလိမ်လွင့် (၁၈၃၇-၁၉၀၈) သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ၂၂ ဆက်မြောက် သမ္မတရာထူးကို လက်ခံသော နောက် သူ့ကိုယ်သူ အတည်ငြိမ်ဆုံး၊ ကြွေးကြေးအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် လူပုဂ္ဂိုလ်အလယ်တွင် ပြသနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သမ္မတရာထူးအတွက် မဲဆွယ်နေစဉ် ကာလတွန်းကမူ သူ့ လောက် အစွပ်စွဲခံရသူ၊ အပုပ်ချခံရသူ အနည်းငယ်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ အချို့ အသိုက်အဝန်းက ဆိုလျှင် သူ့အား အပေါင်းအဖော် မလုပ်ဘဲ လုံးဝပင် ကြဉ်ထားခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဝါရှင်တန်မြို့တော်တွင် သမ္မတ ရာထူးကို အခမ်းအနားဖြင့် လက်ခံရသောအခါ သူ့အနေဖြင့် ကြွနုပျောက်ကာ ကယောင်ချောက်ချားတွေ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လူတိုင်းကပင် မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ကလိမ်လွင့်ကား သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းကောင်းကြီး ထိန်းနိုင်သော ဗာလိန်မှူးပင်တည်း။

သူသည် အလွန်ကြီးကျယ်သော နိုင်ငံတော် အခမ်းအနားကြီး၌ သမ္မတရာထူးကို ကြွကြွအပြည့်ဖြင့် လက်ခံယူနိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် မြင်ကွင်းကို စာရေးဆရာ ဂျွန်၊ ဂျေ၊ အင်ဂေါလစ်က အောက်ပါအတိုင်း သရုပ်ဖော်ခဲ့ လေသည်။

မစ္စတာ ကလိမ်လွင့်သည် ကျောက်ရုပ်ပမာ ပကတိ တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။ ရုပ်တပ်ပလီကန် ပါတီကို အလံ ထိုးပြီး ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီ၏ အစိုးရအဖွဲ့ကို ဦးဆောင် ဖွဲ့စည်းရတော့မည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤနေ့ ဤရက်တွင် ဘယ်လို တန်ပန်မူရာ၊ ဘယ်လို ကြွနေသကာမျိုးဖြင့် စခန်း သွားပါလိမ့်မည်နည်းဟု ကျွန်ုပ်က တွေးတောက် သူ့အား အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေမိ၏။ -

ယခု ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ ထိုင်နေသူသည် အမေရိကန် နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ဖြစ်၏။ လူဦးရေ သန်း ၆၀ တို့အား အုပ်ချုပ်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက် က ဆိုလျှင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြ။ ထိုစဉ်က သူသည် မထင်ရှားသော အညံ့ကြ ရှေ့နေတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ နောက် ပိုင်းတွင် သူသည် နယူးယောက်ပြည်နယ် ဗတ်ဖလီးမြို့ ၏ မြို့တော်ဝန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် တက်ကာ ဒီမို ကရက်တစ် ပါတီဝင် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးသော မဆန္ဒ ပေါင်း ၂၀၀,၀၀၀ ကျော်ဖြင့် အနိုင်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ။

ယူဆအခါ သူသည် လူထုပရိသတ်ကြီး ရှေ့တွင် တည်ငြိမ်သော ကြွနိုးဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဇာတ်ခုံ ပေါ်တွင် မိမိ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင် ကြံပြုရမည့် ဇာတ် ဆောင် တစ်ဦးက မိမိအလှည့်ကို ထိုင်စောင့်နေသလိုပင် နိုင်ငံသူမင်း ဇာတ်လမ်းကြီး၌ သူ ပါဝင်ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏ ။

ဤအကြိမ်သည် သူ့အဖို့ ဝါရှင်တန်မြို့ တော်သို့ ပထမဆုံး ရောက်ဖူးသောအကြိမ် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကက်ပိတယ်လ် အဆောက်အအုံကြီးကို ယခင်က လုံးဝ မမြင် ဖူးခဲ့။ အစိုးရအဖွဲ့၏ လုပ်ရပ်များကိုလည်း အလျင်းမသိခဲ့။ ထို အရာအားလုံးသည် သူ့ အဖို့ အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူသည် အထက်လွတ်တော် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် ထိုင်နေစဉ် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ အမှုအရာ ပျက်ခြင်း လုံးဝ မရှိ။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချယုံကြည်ခြင်း အပြည့်ဖြင့် တည်ငြိမ်ခံ့ညားစွာ ထိုင်နေ၏။ ။

သူ ထိုင်နေရာမှ ထ ရပ်လိုက်သောအခါ ပရိသတ် အားလုံးက တစ်ခဲနက် လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြ၏။ လက်ခုပ်သံ ခဲသွားသောအခါ သူက စတင်၍ မိန့်ခွန်း ပြောသည်။ စာရွက်ကို ဖတ်၍များ ပြောနေတာလားဟု ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် စာရွက်ကို ဖတ်ပြောနေခြင်း မဟုတ်။ လက်တန်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏ ။ သူသည် ဤအထက်လွတ်တော် ခန်းမကြီးထဲတွင် သမ္မတ ရာထူး လက်ခံပွဲ မိန့်ခွန်းကို သာမန် ဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေး မိန့်ခွန်းသဖွယ် လုံးဝ အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ကရားရေလွတ် ပြောနေ၏။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်အဖို့ အထူးခြားဆုံး မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။

စာရေးဆရာ အင်ဂေါ့လ်စ်၏ ရေးသားချက်ကို ဤမျှ ရှည်ရှည် မျော့မျော့ ဖော်ပြနေခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ လူပူအလယ်၌ ကျွန်ုပ်ရေရဖြင့် ပြုမူနေထိုင်ရန် အလွန် အရေးကြီးကြောင်း သိစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး ကာလတုန်းက မာရေးဘူးလည်း ကလိမ်လွင် ကဲ့သို့ပင် အခက်အခဲကို တည်ငြိမ်သော ဟန်ပုန်မှုရာဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အခြေအနေချင်း ကတော့ တခြားစီ ဖြစ်သည်။ မာဆေးမြို့တွင် စာရေးဘူးက မိန့်ခွန်းပြောသောအခါ သူ့အား လူထုပရိသတ်က “သားပုပ် လေလွင့်ပြောသူ၊ လိမ်ညာသူ လူသတ်သမား၊ လူဆိုး လူယုတ်” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်၍ စွပ်စွဲကြသည်။ သို့သော်လည်း မာရေးဘူးသည် မျက်နှာ လုံးဝ မပျက်ဘဲ တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် -

လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ကို အားရအောင်သာ ချီးကျူးကြပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်ပြီး နားထောင်နေပါ့မယ်”

ဟု တုံ့ပြန် ပြောကြားခဲ့လေသည်။

ရှေးခေတ်က လူထုပရိသတ် အလယ်တွင် နိုင်ငံရေးသမား အချင်း ခြင်း စကားစစ်ထိုးကြသောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အစွမ်းကုန် ငယ်ကျိုးငယ်နာဖော်၍ အပုပ်ချသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအခြေအနေမျိုးတွင်

ရောဂါနေသူ တစ်ယောက်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်အပြည့် ဖြင့် မိမိ၏ ဣန္ဒာကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွား မည် ဆိုလျှင် တိမ်တဝလုံး ငါးပါးမှောက်သွားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ပြင်သစ် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး စိန်ဂျပ်စ် ၁၇၆၇-၉၄) က “စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ လူတိုင်းကို ထိန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အလားတူပင် ရောမ တွေးခေါ်ရှင် နိုင်ငံရေးသုခမန် ကြီး ဆီနီကာ (၄ ဘီစီ-၆၅ အေဒီ) ကလည်း “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်သူ လျှင် စွမ်းအားအရှိဆုံး ဖြစ်၏” ဟူ၍ ဆိုခဲ့လေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်သော စွမ်းအားကို လူတိုင်း လိုချင်ကြ သည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်ကား ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် မပိုင်ကြ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် မနိုင်ကြ။ အားပျော့သော စိတ်ဆန္ဒအလျောက် ခံစားချက်၏ ဆွဲဆောင်ရာ၊ ဖြားယောင်းရာသို့သာ ကောက်ကောက်ပါသွားတတ်ကြ၏။

ကမ္ဘာမြေကြီး၏ လည်ပတ်မှုသည် တစ်စက္ကန့်၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံမျှ လွဲချော်သွားပါက အာကာသရှိ ဂြိုဟ်ကမ္ဘာများ၏ ဟန်ချက် တိမ်းစောင်းကာ စကြဝဠာကြီး တစ်ခုလုံး ဖရိဖရဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

အလားတူပင် လူတစ်ယောက်အဖို့တွင်လည်း ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး “ဟန်ချက်” လွဲလျှင် သိက္ခာကျခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အယုံအကြည်မဲ့ခြင်း၊ စဉ်းစားဉာဏ် ကင်းမဲ့ခြင်းတို့ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ တကယ်ဆိုသော် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မထိန်းနိုင်ခြင်းသည် ပြစ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူသည့် မလုံမလဲ ဖြစ်တတ်သည်။ ကယောင်ချောက်ချား ပြုမူတတ်သည်။ သူ့အတွေးသည် မမှန်နိုင်တော့၊ အကောင်းထက် အဆိုးကိုသာ ပြုမူပေတော့မည်။

အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဂန္ဓာမငြိမ် ဖြစ်နေလျှင် ဦးနှောက်ကလည်း မငြိမ်တော့။ ဦးနှောက်မငြိမ်လျှင် ဆင်ခြင်တုံတရားလည်း မမှန်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဘာပလုပ်လုပ် အမှန်ကို လုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

တောင်ကျစမ်းကလေး၏ ရေစီးသည် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများကို ဖြတ်စီးလာသောကြောင့် မြစ်ကြီး၏ ရေစီးထက် ပို၍ အသံမြည်သည်။ အသံကျယ်သည်။

လူများတွင်လည်း စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်သူတို့သည် ဘယ်တော့မှ အသံမကျယ်။ သူတို့သည် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းနိုင်ကြသည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိကြသည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဆင်းသော မြစ်ကြီး၏ရေစီးကဲ့သို့ပင် တည်ငြိမ် အေးဆေးကြသည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု မရှိသူတို့သည် အခက်အခဲ ကြုံသော အခါ၊ အတွက်အခက် ခံရသောအခါ၊ အခြေအနေဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရ သောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ ယိမ်းယိုင် ပြုလဲသွား တတ်ကြသည်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ်သူတို့ကား ဘယ်တော့မှ မပေါက်ကွဲကြ၊ ဘယ်တော့မှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ကြ။ ဘယ်လို အခြေအနေဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံရကြိရ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ကြံ့ကြံ့ခိုင်နိုင်ကြသည်။

ကမ္ဘာကျော် တေးပြုစာဆိုကြီး ရိုဗင်နီ၏ “ဆီဗီးမြို့မှ ဆတ္တာသည်”

အော်ပရေပြဇာတ်ကို ရောမမြို့တွင် တင်ဆက်သောအခါ ဝေဖန်သူတို့က မနာလိုစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ဝေဖန် ရွတ်ချကြသည်။ သူတို့ ပြောလျှင် ပြက်ရယ်ပြုကြသည်။ ပွဲပြီးသွားသောအခါ မိတ်ဆွေများက ရိုစင်နီကို လိုက်ရှာကြရာ အနီးအနားမှ စားသောက်ဆိုင်တွင် အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရှိကြရသည်။ မိတ်ဆွေများက ရိုစင်နီအား စိတ်ဓာတ်မကျရန် အားပေးပြောဆိုကြသည်။ ထိုအခါ ရိုစင်နီက -

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ် မကျပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂန္ထဝင် တွင်မယ့် အော်ပရေတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်လုပ် နိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေက ဘယ်လွှဲ အပုပ်ချချ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်ကျရမှာလဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ရိုစင်နီကဲ့သို့ပင် ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင်သည်လည်း သူ၏ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စာကြည့်တိုက်ကြီး မီးလောင်ခံရသည်ကို အပြီးမပျက် ကြည့်နေနိုင်ခဲ့၏။ အလားတူပင် စက်မှုသိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အက်ဒီဆင်သည်လည်း သူ၏ စက်ရုံတွေ မီးထဲပါသွားသောအခါ မတုန်မလှုပ် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လက်ပိုက် ကြည့်နေနိုင်ခဲ့လေသည်။

သည်ကား မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းနိုင်သူ၏ ကြီးမားသော စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်နိုင်ကြသည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခံနိုင်ရည် ရှိကြသည်။ လောကဓံကို ကြုံကြုံနိုင်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် လောက သဘာဝ၊ လောက နိယာမနှင့် အမန်တရားကို သိရှိပြီး မိမိတို့၏ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိန်းနိုင်ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုသော် စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်ခြင်း၊ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခြင်းသည် မိမိ၏စိတ်ကို ပုံမှန် အနေအထားဖြင့် ဟန်ချက်ညီညီ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ်တွင် အဖိုးတန် မော်တော်ကားများ၌ လမ်းကြမ်းကို တည်ငြိမ်ချောမွေ့စွာ မောင်းနှင်နိုင်ရန် ထိန်းချုပ်ကိရိယာများ တပ်ဆင် ထားကြသည်။ ထိုအတူ လူများမှာလည်း ဘဝကြမ်း၊ အခြေအနေကြမ်းကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် မိမိစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကြရသည်။ သို့မှသာလျှင် လူ့ဘဝ တစ်သက်တာခရီးကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ် တွေဖူးသော သူငွေကြီးတစ်ယောက်ကား ဤသို့ မဟုတ်ပါချေ။ သူ တွင် လမ်းကြမ်းထိန်း ကိရိယာပါသော အဖိုးတန် ဇိမ်ခံကားကြီး ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်နှင့် သူ့စိတ်ကို ထိန်းနိုင်သော အရည်အချင်းတော့ လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အသေးအဖွဲ့ အနှောင့်အယှက် ကလေးများကြောင့်ပင်လျှင် ယောက်ယက်ခတ်ကာ ဂန္ဓာမငြိမ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူသည် အိမ်မှုကိစ္စ အတွက်ရော၊ လုပ်ငန်းကိစ္စ အတွက်ပါ အမြဲတမ်း တွေးပူနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်သည် အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေနေလေသည်။ အမြဲတမ်း မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ သူသည် ဘယ်အရာကိုမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့။ သူသည် အမြဲတမ်း ပူပန်ပြီး စိတ်ဓာတ်လည်း မတည်ငြိမ်သောကြောင့် သူ၏ ဥပဓိရုပ်နှင့် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးလည်း ဣန္ဒြေပျောက်ကာ တင့်တယ်တည်ငြိမ်မှု မရှိတော့ချေ။

ကျွန်တို့သည် ဘဝတွင် စိတ်ချမ်းသာမှု၊ အောင်မြင်မှု ရလိုလျှင် ဘဝအမြင်မှန်ဖို့လိုသည်။ အရာခပ်သိမ်းကို ကြည်လင်သောစိတ်၊ တည်ငြိမ်သော မနှောင့်နှေးမှုဖြင့် ရှုမြင်တတ်ဖို့လိုသည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ရော တည်ငြိမ်မှုမရှိသော၊ ဟန်ချက်မညီသော လူတစ်ယောက်သည် ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ ထိပ်တန်းသို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ်နိုင်ခြင်းသည် တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ် တစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်သည် စိတ်အလိုလိုက်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းနှင့် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းတို့ကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်သည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အလွန်နာမည်ကြီးသော ရှေ့နေတစ်ဦးရှိခဲ့သည်။ သူနာမည်က ဂျိုးဇက်အိတ်ချ် ချတ်ထံ၊ သူသည် လူငယ် ရှေ့နေပေါက်စ ဘဝကပင် သူ့အစွမ်းအစကို ပြသနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ခါသော် ဂျိုးဇက်အိတ်ချ် ချတ်ထံသည် အရေးကြီးသော အမှုတစ်ခုအတွက် ရှေ့နေလိုက်ရသည်။ ထိုအမှုကို တရားသူကြီး ဗန်ဘရန့် ရုံးတော်တွင် စစ်ဆေးသည်။ ဗန်ဘရန့်မှာ ရှေ့နေက လျှောက်လဲချက်ပေးနေစဉ် ဂျူရီလူကြီးများနှင့် စကားပြောနေတတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ထိုနေ့က ဂျိုးဇက်ချတ်ထံမှာ သူ့အမှုအတွက် မိနစ် ၄၀ သာ လျှောက်လဲခွင့် ရထားသည်။ သို့ဖြင့် ဂျိုးဇက်ချတ်ထံက လျှောက်လဲချက်စတင်သောအခါ တရားသူကြီးဗန်ဘရန့်သည် ဘေးသို့လှည့်ကာ ဂျူရီလူကြီးများနှင့် စကားပြောနေလေသည်။

ထိုအခါ ရှေ့နေပေါက်စကလေး ဂျိုးဇက်ချတ်ထံက သူ၏ လျှောက်လဲချက်ကို ဆက်မတင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်ခံ့ညားစွာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်ကာ တရားသူကြီးမျက်နှာကို တညတညကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တရားခွင်တစ်ခုလုံးမှာ အပိကျသံပင် မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ရှေ့နေကလေး၏ အကြည့်ကြောင့် တရားသူကြီးမှာ မသိမသာ မျက်နှာပျက်ကာမရိုးမရွံ့ ဖြစ်သွား၏။ ဤတွင် ရှေ့နေကလေးက တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး အောင်မြင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့်

“လေးစားအပ်သော တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား အခု အမှုအတွက် ကျွန်တော်မှာ လျှောက်လဲချိန် မိနစ် ၄၀ ပဲ ရပါတယ်။ တရားမှန်ကို ရဖို့ အတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စက္ကန့်တိုင်းဟာ အလွန် တန်ဖိုးရှိလှပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် လျှောက်လဲချက်ကို တရားသူကြီးမင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပါရန် လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံလိုပါတယ် ခင်ဗျား”

ဟု ရဲဝံ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းနိုင်သူတို့၏ အကောင်းဆုံး နမူနာပင် ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်သည် ဘယ်လောက်ပင် တော်တော် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး တည်ငြိမ်မှု မရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းဆောင်ကောင်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ အထူးသဖြင့်

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့သည် အရေးပေါ် အခြေအနေတွင် သွေးရူးသွေးတန်း ကယောင်ချောက်ချား မဖြစ်ဘဲ အခြေအနေကိုတည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ သုံးသပ် ဆုံးဖြတ် နိုင်ကြသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက သေရေးရှင်ရေး အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် ပြင်သစ်ပိုလ်ချုပ်ကြီး ဖာဒီနန်ဖို့ချ်အား မဟာမိတ်တပ်များ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သောအခါ -

“ကျုပ်တို့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ လူကိုသာ ပေးပါ။ ကိုယ် ဘယ်နေရာမှာ ရပ်နေတယ် ဆိုတာကို သိတဲ့ လူကိုသာ ကျုပ်တို့ လိုချင်တယ်”

ဟု ပြည်သူတွေက တောင်းဆိုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

တည်ငြိမ်သော ဆင်ခြင်တုံတရားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကြည်ညိုသည်။ လေးစားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အရေးပေါ် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရသောအခါမျိုးတွင်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်၊ ကယောင်ချောက်ချား မဖြစ်။ သူသည် ဘယ်လူ့ အခြေအနေဆိုးနှင့်ပင် ကြုံရကြုံရ ဟန်မပျက်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကာ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အားကိုးသည်။ ယုံကြည်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ လက်အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လိုရှိသည်။ စိတ်ချသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်စိတ်နှစ်ပါး တည်ငြိမ်မှုကို ရလိုလျှင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ကို ပြုပြင်ပါ။ အားပေးပါ။ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထတိုင်း

"ငါ့မှာ တန်ခိုးပါဝါရှိတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းနိုင်တယ်၊ ငါလုပ်ရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်"

ဟု၍ ဘုရားဝတ်ပြုသလို နေ့တိုင်း မပျက်မကွက် အာရုံပြုပါ။ ရွတ်ဆိုပါ။ ကြွေးကြော်ပါလေ။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၁၀] အာရုံစိုက်မှ အောင်မြင်မည် ◆

“အာရုံစိုက်ခြင်းသည်၊ အောင်မြင်မှု၏ တန်ဖိုးဖြစ်၏”

လော့ဒ် မော့သ်ကလစ် (၁၈၆၅-၁၉၂၂)

မြတ်သျှ စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်းရှင်ကြီး

“ဆယ်နာရီနဲ့ သုံးနာရီအတွင်းမှာ အကောင်းဆုံး လုပ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ကြိုးစားတယ်”

ဤသည်မှာ နံနက် ဆယ်နာရီတွင် အလုပ်သို့လာပြီး မွန်းလွဲ သုံးနာရီ တွင် အိမ်သို့ ပြန်လေ့ရှိသော နယူးယောက်မြို့မှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ၏ လက်သုံးစကား ဖြစ် သည်။

သူသည် အလုပ်သို့ မသွားမီ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ မျှော်စင်ပေါ်မှ နာရီကြီးကို မြင်ရသည်။ နံနက် ဆယ်နာရီ ထိုးလှပြီ။ ဤတွင် သူက သူ့ကိုယ်သူ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်သည်။

“ဒီနေ့အဖို့ ငါ့ရဲ့ အဓိကတာဝန်ကဆယ်နာရီက သုံးနာရီအတွင်းမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကို အကောင်းဆုံး လုပ်ဖို့ပဲ။ ဒီ ငါးနာရီအတွင်းမှာ ငါလုပ်တာဟာ ငါ့တာဝန်၊ ဒီနေ့အတွက် အကောင်းဆုံးအလုပ် ဖြစ်ရမယ်၊ လုပ်သလောက် အကျိုးရှိရမယ်”

စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေ၊ အဆိုပါ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး၏ နည်းလမ်းသည် တစ်နေ့တာကို အကောင်းဆုံး အသုံးချသည့် နည်းလမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တာမှာ ၂၄ နာရီလုံးလုံး အလုပ်လုပ်ဖို့ မကြိုးစားပါနှင့်။ အနည်းဆုံး ဆယ်နာရီမှ သုံးနာရီ၊ ကိုးနာရီမှ ငါးနာရီ၊ ရှစ်နာရီမှ- ခြောက်နာရီ စသည်ဖြင့် အချိန်ပိုင်းကလေးလောက် အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်ဖို့ကိုသာ စဉ်းစားပါ။ ကြိုးစားပါ မိတ်ဆွေ။

“ဆယ်နာရီနဲ့ သုံးနာရီအတွင်းမှာ အကောင်းဆုံး လုပ်ဖြစ်အောင်” ဆိုသော စကားသည် အလွန် ကောင်းမွန်သော ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုပ်ချိန် အတွင်း၌ ကိုယ်နှင်စိတ်ကို မြှုပ်နှံကာ အကောင်း ဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့လျှင် မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို အရေအတွက်ရော၊ အရည်အသွေးပါ တိုးတက်လာမည်မှာ မူချ ဖြစ်သည်။

“လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးသည် တစ်နေ့တာကို သူ အသုံးချပုံပေါ်၌ တည်၏”

ဟု ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင်က ပြောခဲ့သည်။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ တီထွင်သူများ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင် များ၊ အနုပညာရှင်များ၊ စာပေပညာရှင်များ၊ ဂီတပညာရှင်များသည် တစ်နေ့တာ အချိန်၏ တန်ဖိုးကို အလေးအနက် သိရှိကာ မိမိတို့၏ လုပ်ငန်း ကို အထူး အာရုံစိုက်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသောကြောင့် လောက ကောင်းကျိုးကို

သယံပိုးနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အမေရိကန်နိုင်ငံမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု၏ အကြီးအကဲ ဂျွလိတ်စဉ်းက အချိန်တိုအတွင်း အလုပ် အများကြီး ပြီးစီးပုံကို အောက်ပါ အတိုင်း ပြောပြဖူးသည်။ ။

“ကျုပ်နည်းက ဘာမှ မခက်ပါဘူး၊ သိပ်ပြီး လွယ်ပါတယ်။ ကျုပ် အလုပ်လုပ်ပြီဆိုရင် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ အဝင်မခံဘူး၊ အလုပ်ကိုပဲ အထူး အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်တယ်။ စိတ်အာရုံကို အလုပ်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံထားတယ်။ ငါဟာ ဒီအချိန်မှာ ငါအတွက် အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်ကို လုပ်နေတာလို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲထားတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်နာရီ သုံးနာရီ အလုပ်ကို ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီအထိ ဆွဲပြီး မလုပ်ဘူး”

ထို့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့အလုပ်ခန်းတွင် နေ့စဉ် သုံးနာရီသာ အလုပ်လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် သာမန်လူတွေ တစ်ပတ်လောက် လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သုံးနာရီတည်းဖြင့် ပြီးအောင် လုပ်နိုင်သည်။ သူကား သာမန်လူ မဟုတ်၊ အလွန် စွမ်းအားကောင်းသော လူ့စက်ယန္တရားကြီး ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် စိတ်ကူးသည်။ အကြံထုတ်သည်။ စီမံကိန်းချသည်။ တီထွင် ဖန်တီးနိုင်သည်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နေစဉ်တွင် စိတ်အာရုံကို ယင်း အလုပ်တစ်ခုတည်း အပေါ်တွင်သာ စူးစိုက် မြှုပ်နှံထားသည်။

အလားတူပင် ဗြိတိသျှ စာနယ်ဇင်း လုပ်ငန်းရှင်ကြီး လော့ဒ်နော့ ကလစ်၏ အောင်မြင်မှု သော့ချက်မှာလည်း အလုပ်ကို အာရုံစိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လော့ဒ်နော့သ်ကလစ်၏ အကြောင်းကို သူ၏ အမေရိကန် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် တစ်ဦးက ဤသို့ ပြောပြဖူးသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ အယ်လင်ဝုမှာ အပန်းဖြေခရီး ထွက်နေကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ မနက်အစောကြီးမှာ လော့ဒ်နော့သ်ကလစ်ရဲ့ အခန်းရေ ၇ က ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းသွားတော့ လား ... လား .. သူက ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း သတင်းစာဖတ်နေသေးဗျ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ အတွင်း ရေးမှူး စာရေးမကိုလည်း အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပါးစပ်က စာတွေ ခွတ်ပေး နေသေးသဗျ”

ဤသည်မှာ လော့ဒ်နော့သ်ကလစ်၏ အလုပ်အပေါ် အာရုံစိုက်မှု စွမ်းအားပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အလုပ်လုပ်ပြီဆိုလျှင် မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မှ အဝင်မခံဘဲ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ ဇောက်ချ လုပ်ကိုင်သည်။ တကယ်ဆိုသော် သူသည် စာနယ်ဇင်းလောက၏ “ဘုရင်” ဖြစ်လာခဲ့ သည်မှာ အရင်းအနှီးကြောင့် မဟုတ်၊ “အာရုံစိုက်မှု” စွမ်းအားနှင့် “အောင်စိတ်” ခိုင်မာမှုတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်လျှင် အာရုံ တစ်ပါး လွှင့်ချောနေတာတည်း။ အလုပ်အပေါ် အာရုံမရှောက်သူ၊ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်လာလျှင် လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်ပစ်တတ်သူတို့သည် ခေါင်းဆောင်မှုစွမ်းရည် မရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေသည် မိမိလုပ်ငန်းတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့ လျှင်၊ အကောင်းဆုံးနည်းဖြင့် အကောင်းဆုံး အလုပ်ပြီးမြောက်စေလို့လျှင် လုပ်ငန်းကို မလုပ်မီ အစီအစဉ် ချမှတ်ပါ။ ထို့နောက် ယင်းအစီအစဉ်အတိုင်း အထူး အာရုံစိုက်၍ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပါ။

လို့ရင်းအချက်ကတော့ အလုပ်ချိန်ကို တိတိကျကျ သတ်မှတ်ပြီး ထိုအလုပ်ချိန်အတွင်း အလုပ်ကို ဖိစီးစီး အားတက်သရော လုပ်ကိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်ရှင်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်သမားဖြစ်စေ ထိုသို့ တိတိကျကျ၊ ခွဲခြားမဲ့ လုပ်တတ်သူသာလျှင် ဘဝတွင် အောင်မြင်မှု ရနိုင်သည်။ ထိုလူမျိုး ကိုသာ နေရာတိုင်းတွင် လူတိုင်းက အထင်ကြီးကြသည်၊ အားကိုး ယုံကြည် ကြသည်။

အလုပ်လုပ်သူတိုင်း အလုပ်ခွင်တွင် ထိုင်ကြသည်။ သို့သော် အချိန် တွေသာ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်လွန်သွားသည်။ အလုပ်က မည်မည်ရရ ပြီး၊ ယင်းသို့ မပြီးခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု အားနည်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဝင်ရောက် လာသော စိတ်ခံစားချက်များနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အနှောင့်အယှက်များကို ဖယ်ရှားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးသမား အများစုသည် အာရုံ စူးစိုက်မှု နည်းပါးခြင်း၊ လုပ်ငန်းစဉ် အတိအကျ မချမှတ်နိုင်ခြင်း တို့ကြောင့် ကြီးပွားသင့်သလောက် မကြီးပွား ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် တကယ် အလုပ်ပြီးစေချင်လျှင် “ဒီနေ့ လုပ်စရာတွေကို မပြီး ပြီးအောင် လုပ်မယ်” ဟူ၍ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ။

မိမိ အလုပ်လုပ်နေစဉ်အတွင်း မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ အဝင်မခံပါနှင့်။ အထူးသဖြင့် အလကား အချိန်ဖြုန်းဖို့ ရောက်လာသော ဧည့်သည် ကို သတ်ထားပါ။ ထိုသူသည် မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်ပြီး တစ်ပါးသူတို့၏ အဖိုးတန် အချိန်ကို ခိုးယူရန်လာသူ ဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေသည် အလုပ်ချိန်ကို အလွန်လေးစားသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်ချိန်တွင် မည်သည့် အဟန့်အတားကိုမျှ လက်ခံသူ မဟုတ်ကြောင်း လူတိုင်းသိအောင် လုပ်ထားပါ။ မိမိကလည်း အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာ ကိုယ့်စည်းကမ်းကို တိကျစွာ လိုက်နာပါ။ ဤစည်းကမ်းကြောင့် မိတ်ဆွေအား လူတွေ မုန်းသွားမည်ကို မကြောက်ပါနှင့်။ စည်းကမ်းရှိသော သူအား အခြားလူတွေက တာရှည်မမုန်းနိုင်ပါ။ မကြာခင်တွင် လေးစားချဲ့ပင် လာလိမ့်မည်။

လူများစုကြီး မအောင်မြင်ကြရခြင်းမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကို မလေးစားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အာရုံစိုက်မှု နည်းပါးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

နယူးယောက်မြို့၌ ဟိန္ဒူ၊ ဆာမီကြီး တစ်ဦးက အောက်ပါအတိုင်း ဟောပြောခဲ့ဖူးသည်။

“သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပျံ့လွင့်နေတဲ့ စိတ်နဲ့ ယောဂီတစ်ယောက် ရဲ့ သမာဓိစိတ်ဟာ အများကြီး ကွာခြားပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင် သာမန် မှန်အိမ်တစ်လုံးရဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ အလွန်အားကောင်းတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရဲ့ အလင်းရောင်တို့ ကွာခြားသလိုပါပဲ”

လူတစ်ယောက်အား အောင်မြင်မှုကို ပေးနိုင်သော နည်းမှာ “လက် ဆောင် နှိပ် ဓာတ်မီးနည်း” ပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ငန်းစဉ် အတိအကျ ချမှတ်ပြီး အထူးအာရုံစိုက် လုပ်ကိုင်သူနှင့် ပြီးစလွယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ကိုင်သူတို့၏ ကွာခြားချက်မှာ “အောင်မြင်ခြင်း” နှင့် “ဆုံးရှုံးနစ်နာခြင်း” တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ပမာဆိုသော် လျှပ်စစ်မီးရထားနှင့် လက်တွန်း လှည်းတို့၏ ကွာခြားချက်

အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘဝတွင် အောင်မြင်လိုလျှင် အလုပ်ကို အထူးအာရုံစိုက်ပြီး
မီးရထားမြန်နှုန်းဖြင့် ပန်းတိုင်သို့ အရောက် ချီတက်ပါလေ။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၁၁] ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါ ◆

“ကိုယ်က ယဉ်ကျေးမှ သူက ယဉ်ကျေးလိမ့်မည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူချစ်လူခင် များသော သို့” တစ်ပါးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ္ထုပစ္စည်းများထက် ယင်းတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်ဆံပုံ ဆက်ဆံနည်းက ပို၍ အရေးကြီးသည်”

ဂျေ၊ အီး၊ စီ၊ ဝယ်လ်တန်

အမေရိကန် သင်းအုပ်ဆရာကြီး

“ကိုယ့်လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်လိုတဲ့ အမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အမူအရာကို ပျိုးထောင်ပါ” ဆိုတာပါပဲ

ဟု အမေရိကန် စာရေးဆရာ အဲလ်ဘတ်ဟူးဘတ်က ပြောဖူးသည်။ ထိုစကား အလွန်မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူတစ်ယောက်အဖို့ “ဥစ္စာနေ” ပင်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင် အမြတ်အစွန်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမရှိသော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဖြစ်ပါသည်။

လောကတွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူကြီး၊ လူငယ်၊ မရွေး၊ သေလု မတတ် ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ယင်းသို့ လုပ်နေကြခြင်းမှာ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြိုးပွား အောင်မြင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူများစုကြီးသည် မကြိုးပွားကြ၊ မအောင်မြင်ကြ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အကြောင်းတရားတွေ အမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် အဓိက အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ လူများစုကြီးသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အပြောအဆို အမူအရာ၊ အပြုအမူ ကြမ်းတမ်းကြသည်။ ရင်းစိုင်းကြသည်။ သူတို့သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်း၏ တန်ဖိုးကို မသိကြ။ သိအောင်လည်း မလေ့လာကြ။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူမှုဆက်ဆံရေးကို ချောမောမြေ့ပြစ်စေပြီး ဘဝလမ်းခရီးကို ပြောင့်ဖြူးစေသည် ဟူသောအချက်ကို သူတို့ မသိကြ။

တကယ်ဆိုသော် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူမှု ဆက်ဆံရေး ဂိတ်တံခါးကြီးကို လွယ်ကူစွာ ဖွင့်နိုင်သော “သော့” ပင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်သည်။

‘ဘာ ယဉ်ကျေးတာလဲ၊ အလကား ဟန်ဆောင်နေကြတာပါ၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒါတွေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး ။

ထိုစကား ပြောသူသည် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုစကားကြောင့်ပင် သူ့လုပ်ငန်းမှာ သက်ဆိုးမရှိသည့် ဒေဝါလီ ခံသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူကတော့ ထိုအချက်ကို လုံးဝ သတိပြုမိလိမ့်မည် မဟုတ်။ လောကတွင် မလေ့လာ ဆည်းပူးသော သူသည် ဘာကိုမှ မသိနိုင်ပါချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့စိမ်းတစ်ဦးကို ဖြစ်စေ၊ ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးကို ဖြစ်စေ၊ နှုတ်အမှုအရာ ကိုယ်အမှုအရာကို ကြည့်၍ အကဲဖြတ်ကြသည်။ ယင်းသို့သော အကဲဖြတ်မှုအပေါ် အခြေခံ၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ကိုယ် နှုတ် အမှုအရာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူကို လူတိုင်းက သဘောကျသည်။ လူတိုင်းနှစ်သက်သည်။ ကိုယ် နှုတ် အမှုအရာ ရိုင်းစိုင်း ခက်ထန်နေလျှင် ဘယ်လောက် ရုပ်ချော့သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ပါးအမြင်တွင် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးသည်။ ထိုသို့သော လူစားမျိုးကို ဘယ်သူမျှ သဘောမကျ၊ ဘယ်သူမျှ မနှစ်သက်။ ဤကား လူ့သဘာဝ ဖြစ်သည်။

ပမာဆိုသော် မသွေးရသေးသော ကျောက်ရိုင်းတစ်လုံးနှင့် ထောင့်စုံ အကွက်စုံ သွေးထားပြီးသော ကျောက်တစ်ပွင့်တို့သည် တန်ဖိုးချင်း အလွန်ကွာခြားသည်။ ထိုအတူပင် ရိုင်းစိုင်း ခက်ထန်သူနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတို့၏ တန်ဖိုးမှာ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင်လည်းကောင်း အလွန်ကွာခြားသည်။

ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စွဲ ရှိသူတွေ၊ ပညာအရည်အချင်း ပြည့်ဝသူတွေပင်လျှင် ကိုယ် နှုတ် အမှုအရာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းနေကြသည်ကို မြင်ရသည်မှာ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ ဤလောကသို့ လူတွေ ရောက်လာကြခြင်းမှာ ရိုင်းစိုင်းဖို့ လာကြခြင်းမဟုတ်၊ ယဉ်ကျေးဖို့ လာကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဤအမှန်တရားကြီးကို လူများစုကြီးက မသိကျိုးကျ ပြုနေကြသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှသည်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် ပင်ကို ဗီဇနှင့်လည်း ဆိုင်သည်။ များသောအားဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မိဘများမှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော သားသမီးများ မွေးဖွားလာကြသည်။ ကလေးဘဝကပင် မိဘများ၏ အဆိုးအမပြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာသူသည် ကြီးပြင်းလာလျှင်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တတ်သည်။ သို့သော် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဩဇာလွှမ်းမိုးသည်။ "သမဏောန သမဏော၊ ဂေါဏောန ဂေါဏော" ၊ "တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုး" ဟူသော ဆိုရိုးစကားတွေပင် ရှိသည်မဟုတ်လား။

သိုးဆောင်းစကားပုံ တစ်ခုကလည်း "ဝံပုလွေတွေနှင့် နေလျှင် မကြာမီတွင် ဝံပုလွေလိုပင် အူတတ်လာလိမ့်မည်" ဟု ဆိုသည်။ အလားတူပင် အင်္ဂလိပ်စာဆိုကြီး ရှိတ်စပီးယားကလည်း "လူများသည် ကြီးကျယ်

အောင်မြင်သူတို့၏ အလေ့အကျင့်နှင့် အပြုအမူကို အတုခိုးရမည်" ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ။

လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ ကိုယ် နှုတ် အမှုအရာကို သတ္တိရှိရှိ၊ အသိရှိရှိဖြင့် တိုးတက်အောင် ပြုပြင်၍ ရသည်။ ယင်းသို့ ပြုပြင်လျှင် သူသည်

လူ့အသိုက်အဝန်းတွင် လူယဉ်ကျေးတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ကိုယ် နှုတ် အမှုအရာ ဖော်ရွေခြင်း၊ ရည်မှန်ခြင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းသည် လူကြီးလူကောင်းတို့၏ လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် လူတစ်ယောက်၏ ကောင်းမွန်သော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးလည်း ဖြစ်သည်။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံရသူတို့၏ အောင်မြင်ကြီးပွားမှုသည် ဤအချက်တွင် အများကြီး တည်သည်။ ထို့ကြောင့် ယဉ်ကျေးရည်မှန်သော ဆရာဝန်များ၏ ဆေးခန်းတွင် လူနာတွေ တန်းစီနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးရည်မှန်ခြင်းသည် လုပ်ငန်းဌာနများတွင်လည်း အလွန် တန်ဖိုးရှိသည်။ ဤအရည်အချင်းသည် အမှုထမ်းတစ်ယောက်အတွက် “တက်လမ်း” လည်း ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးသည် သူ့လုပ်ငန်းတွင် ယဉ်ကျေးရည်မှန်သော အမှုထမ်းမျိုးကိုသာ လိုချင်လိမ့်မည်။

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်မှုဟာ ယဉ်ကျေးရည်မှန်တဲ့ ဆက်ဆံ ရေး အပေါ်မှာ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း တည်ပါတယ်”

ဟု လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏ ထိုင်ပါဦး ခင်ဗျာ”

“အခုလို လာရောက် အားပေးတဲ့အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”
စသော လောကဝတ် စကားများသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှ လူတစ်ယောက်အား အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ကြောင်း ထောက်ခံစာထက် ပို၍ အကျိုးပြုနိုင်သည်။ တစ်ခါက နယူးယောက်မြို့မှ ထင်ရှားသော စာအုပ် ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးသည် နာမည်ကြီး ဟိုတယ်တစ်ခု၏ အရောင်းခန်းမ၌ ဆေးပြင်းလိပ် ဝယ်ယူပြီးနောက် အရောင်းစာရေးထံ ပြန်အမ်းမည့် အကြွေအတွက် လက် ဖြန့်၍ ခံလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အရောင်းစာရေးက အကြွေပိုက်ဆံ ကို ဝယ်ယူ၏လက်ထံ ထည့်မပေးဘဲ စိတ်တိုသည့်ဟန်ဖြင့် ကောင်တာပေါ်တွင် တမင်သက်သက် ပစ်ချပေးသည်။

ထိုအခါ ထုတ်ဝေသူက မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံကို ကျုပ်လက်ထဲ ထည့်မပေးတာလဲ”

“အိုး၊ လူကြီးမင်းက ပိုက်ဆံကို လက်ထဲ ထည့်ပေးစေချင်တယ်ပေါ့”

“မောင်ရင်က ဘယ်အထဲ ထည့်ပေးစေချင်တယ်လို့ ထင်လို့လဲ။ ကျုပ် လက်ဖြန့်ခံထားတာ ဘာအတွက်လို့ ထင်လို့လဲ”

ဤသို့ဖြင့် မယဉ်ကျေးသော အပြုအမူတစ်ခုကြောင့် ရောင်းသူ၊ ဝယ်သူတို့၏ ဆက်ဆံရေး ပျက်ပြားပြီး စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းပေါင်း များစွာတို့သည် ဖော်ပြပါအတိုင်း ပိုင်ရှင် များနှင့် အမှုထမ်းများ၏ ဆက်ဆံရေး ညီဖျင်းမှုကြောင့် ဆုံးရှုံး ပျက်စီး သွားကြရသည်။ သို့သော် ဤအချက်ကို အလေးအနက် သတိထားမိသူကား တော်တော်ကြီး ရှားပေလိမ့်မည်။ ။

ဆက်ဆံရေး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာကြောင့် နာမည်ကျောင်းရသော
ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက် တွေ့ဖူးသည်။ သူ့ဟိုတယ်သို့ ရောက်သွားသူ တိုင်းသည်
ကိုယ်အိမ်ကိုယ်ရာ ရောက်နေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ဟိုတယ် ထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ လွတ်လပ် ခြင်း၊
သက်သောင့်သက်သာ ရှိခြင်းတို့ကို အမှတ်ထင်ထင် ခံစားကြရ သည်။

ဟိုတယ် အမှုထမ်းများက ဧည့်သည်များအား ရွှင်လန်းသော အပြုံးဖြင့်
ကြိုဆိုကြသည်။ ပြောဆို ဆက်ဆံရာတွင်လည်း စိတ်ရလောက် အောင် ယဉ်ကျေး
ရည်မွန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းဟိုတယ်မှာ ယဉ်ကျေးနေတံ့နှင့်၊
ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် မလုပ်ဘဲနှင့် “နေသိဒ္ဓိ” ပေါက်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးပွားနေသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးက သူ၏ အမှုထမ်းများအား မကြာခဏ
ပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ

“ဝယ်သူ ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် အပြင် ရောက်သွားတဲ့အခါ တို့ဆိုင်နဲ့
တို့အကြောင်း ဘာတွေပြောလိမ့်မလဲ ဆိုတာ အမြဲတမ်း စဉ်းစားကြည့်ပါ” ဟူ၏။

နိုင်ငံကြီးများ၌ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များ အပြင်အဆိုင် ဖွင့်လှစ်နေကြ ရာတွင်
ဖောက်သည်များအား ဆွဲဆောင်နိုင်ရေးအတွက် အမှုထမ်းများ၏ ဝန်ဆောင်မှု
စွမ်းရည်ချင်းလည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သို့ထက်ငါ့ကောင်း ပြိုင်ဆိုင်ကြရသည်။
ယင်းသို့ ဝန်ဆောင်မှု စွမ်းရည်ချင်း ပြိုင်ဆိုင်ရာတွင် ဆက်ဆံရေး
ယဉ်ကျေးရည်မွန်ခြင်းသည် အဓိက အရည်အချင်းတစ်ရပ် အဖြစ် ပါဝင်သည်။

နယူးယောက်မြို့၌ ဘယ်တွေ့မှ မကြီးပွားသော စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင် ကို
တွေ့ဖူးသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်သွားလျှင် အရောင်းစာရေးများ၏ အပြုံးမျက်နှာ ကို
မြင်ရဖို့ ဝေးစွာ၊ “ဝယ်ချင်ဝယ်၊ မဝယ်ချင်နေ” ဟူသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ဝယ်သူကို
လှမထင်သော အရောင်းစာရေးများကိုသာ အမြဲတမ်း တွေ့ကြ ရသည်။ ထိုဆိုင်မှာ
ဈေးဆိုင်နှင့် မတူ၊ ကုန်ပစ္စည်းဝိုဒေါင်နှင့်သာ တူနေသည်။
အရောင်းစာရေးများမှာလည်း အရောင်းစာရေးများနှင့် မတူ၊ ဝိုဒေါင်စောင့်
များနှင့်သာ တူနေသည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန် လုပ်ငန်းရှင်ကြီး အေ၊ဘီ၊ စတီးဝပ်သည်
သူ့ကုမ္ပဏီအတွက် အမှုထမ်းများ ခန့်ထားရာတွင် ယဉ်ကျေးရည်မွန်သော ဥပမိရုပ်
ရှိသူများကိုသာ ရွေးချယ်ခန့်ထားသည်။ သူ၏ အမှုထမ်းများအား သူ့ကုမ္ပဏီနှင့်
ဖောက်သည်များကြားတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော “သံ တမန်” များအဖြစ် သူက
ခံယူထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ယဉ်ကျေး ရည်မွန်တဲ့ လူရဲ့ အရင်းအနှီးဟာ အမြဲတမ်း ရှင်သန်
တိုးတက်နေတယ်၊ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ယဉ်ကျေး ရည်မွန် စွာ
ပြောဆို ပြုမူခြင်းဟာ အံ့ဩရလောက်အောင် တန်ပြန် အကျိုး သက်ရောက်မှု
ရှိပါတယ်”

ဟု စာရေးဆရာကြီး အယ်လဘတ်ဟူးဘတ်က ပြောဖူးသည်။

အများသိကြသည့်အတိုင်း ယခုခေတ်တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၏
ပြိုင်ဆိုင်မှုလည်း အလွန် ကြီးမား ပြင်းထန် ကျယ်ပြန့်သည်။ ထို့ကြောင့်

ယခုခေတ်သည် စားသုံးသူ ကျေနပ်မှု ရရှိရေးအတွက် ဝန်ဆောင်မှု အကောင်းဆုံးကို တောင်းဆိုနေသည့် ခေတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုခေတ် တွင် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ ရည်မွန်သော ဆက်ဆံရေးကို အလိုအပ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

လူများစုသည် ဂုဏ်ရှိသူ၊ ချမ်းသာသူ၊ ရာထူးဌာနန္တရ ရှိသူများကို သာ အရေးတယူ ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ ဂုဏ်မဲ့သူ၊ ဆင်းရဲသူများကိုတော့ လူရာမသွင်းဘဲ “နင်ပဲခဆ” ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ လူကို လူလို့ သဘောမထားတတ်ကြသော လူရိုင်းများ၏ စရိုက်လက္ခဏာ ဝင် ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုသော် ယဉ်ကျေးရည်မွန်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ရှိခြင်း သည် ရာထူးဂုဏ်သိန်နှင့် လုံးဝ မဆိုင်၊ ဆင်းရဲ ချမ်းသာနှင့် လုံးဝ မဆိုင်၊ နှလုံးသားမှ ပေါက်ဖွားလာသော အရာဖြစ်၍ ပင်ကိုအားဖြင့် အလွန်ဖြူစင် သည့် စိတ်နေသဘောထား ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန် လူမှုရေး ဓေတနာရှင် စာရေးဆရာမကြီး ဂျူလီယာ ဝဒ်ဟိုးက -

“တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ယဉ်ကျေးရည်မွန်ခြင်းဆိုတာ အတွေးအခေါ်နဲ့ ခံစားမှုမှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ အရည်အသွေး ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၁၂] စကားအလိမ္မာ အောင်မြင်ရာ ◆

“စကားပြောကောင်းသူသည် စာဖတ်သည်၊ စဉ်းစားသည်။ နားထောင်သည်။
ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ပြောစရာ အကြောင်း ရပ် တစ်ခုခု ရှိသည်”

ထား ဝေါ်လ်တာ စကော့(၁၇၇၁-၁၈၃၂)

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ဆုံရသောအခါ သူ၏ အဝတ်အစား၊ သူ၏
ရုပ်ရည်ထက် သူ၏ အပြောအဆိုကို ပိုပြီး အလေးထား၍ အကဲခတ်
တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လူတစ်ယောက်၏ စကား အပြောအဆိုကို ကြည့်ပြီး သူ၏ မျိုးရိုးဗီဇနှင့်
စရိုက်ဝါသနာကို ကျွန်ုပ်တို့ သိနိုင်သည်။ သူ ပေါင်းသင်း တတ်သော လူများ၏
အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ သူ၏ အသိပညာ အတိမ်အနက်နှင့်
အဆင့်အတန်းကို ခွဲခြားနိုင်သည်။ သူသည် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်မည့် လူလား၊
နောက်လိုက်ဖြစ်မည့် လူလား ဆိုသည်ကို ပြောနိုင်သည်။ သူသည် လေ့လာ
ဆည်းပူးတတ်သူလား၊ စဉ်းစား တွေးခေါ်တတ်သူလား ဆိုသည်ကို ပြောနိုင်သည်။

စင်စစ် လူတစ်ယောက်၏ စကားအပြောအဆိုကို ကြည့်၍ ထိုသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
တစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ ခြုံငုံ သိရှိနိုင်သည်။ သူသည် ယုံကြည်လောက်သူလား၊
မယုံကြည်ရမည့်သူလား၊ အတ္တကြီးသူလား၊ လောဘကြီး သူလား၊
စိတ်ကောင်းရှိသူလား၊ စေတနာကောင်းသူလား၊ ကြင်နာတတ် သူလား
ဆိုသည်ကိုလည်း သူ့စကားကို နားထောင်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးစပ်ဆုံး
အကဲခတ် သိရှိနိုင်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံ၍ စကားပြောဆိုခြင်းသည် လူမှုရေးတွင်
အလွန်အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကား ပြောဆိုရာတွင်
အပြောယုံရှိရှိ၊ ထိထိရောက်ရောက် ပြောတတ်ဖို့ လိုသည်။ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပုဂ္ဂလနှင့်
ကိုက်ညီသော စကားမျိုးကို ရွေးချယ် ပြောဆိုတတ် ဖို့ လိုသည်။ ။

လူတစ်ယောက်တွင် အခြားအရည်အချင်းတွေ ဘယ်လောက်ပင် ရှိနေ ရှိနေ၊
စကားအပြောအဆို မတတ်လျှင် ထိုအရည်အချင်းများသည်မဲ့ အချည်းနှီး
ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ - ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်တွင်း ခံစားချက်များကို
စကားဖြင့် ဖော်ထုတ်၍ တခြားလူများနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်း နေကြရသည်။
စကား သည် လူအချင်းချင်း နားလည်ချစ်ကြည်ရေးအတွက် အဓိက “ပေါင်းကူး
တံတား” ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်သားနှင့် စကားပြောလျှင် ငါ့စကား နားရ သဘောဖြင့် ကိုယ်ကချည်း
အကြာကြီး မပြောရ။ တစ်ဖက်သား အတွက်လည်း အချိန် ပေးရမည်။

အခွင့်အရေး ပေးရမည်။ တစ်ဖက်သားစကားကို တက်တက်ကြွကြွ၊
စိတ်ပါလက်ပါ ဂရုစိုက်၍ နားထောင်ရမည်။ သို့မှသာ တစ်ဖက် သားကလည်း
ကိုယ့်စကားကို လေးစားလိမ့်မည်။

စကားပြောကောင်းသူ တစ်ယောက်သည် ယဉ်ကျေးရမည်၊ ရည်မွန် ရမည်၊
ပွင့်လင်းရမည်၊ ရိုးသားရမည်။

စကားပြောကောင်းခြင်းတွင် အချက်အလက် ပြည့်စုံခြင်း၊ ယုတ္တိ ယုတ္တာရှိခြင်း၊
အစီအစဉ်ကျနပြေပြစ်ခြင်း၊ အသိအဓိပ္ပာယ်အား မှန်ကန်ခြင်း စသော အင်္ဂါရပ်များ
ပါဝင်သည်။

စကားပြောရာတွင် အသိဓိပ္ပာယ် အသိထား မှန်ကန်ရေးအတွက် အရေး
အသားကောင်းသော စာအုပ်တစ်အုပ် သို့မဟုတ် အဖွဲ့အနွဲ့ကောင်းသော
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အသံထွက်၍ မကြာခဏ ဖတ်ပေးပါ။ စကား အသုံးအနှုန်း
အလိုက်၊ အဖြစ်အပျက်အလိုက် အသိဓိပ္ပာယ်အသိထားကိုလည်း
တစ်သားတည်းကျအောင် ရွတ်ဖတ်ပါ။ ဝမ်းသာစရာ စာပိုဒ်ကို ဖတ်သောအခါ
ဝမ်းသာသော အသံထွက်ပါစေ၊ ဝမ်းနည်းစရာကို ဖတ်သောအခါ ဝမ်းနည်း သော
အသံမျိုး ဖြစ်ပါစေ။

ဆိုလိုရင်းမှာ မိမိ၏အသံတွင် ခံစားချက် သွင်းပေးရန် ဖြစ်သည်။ ပြောဆိုသော
အခြေအနေ၊ အကြောင်းအရာအလိုက် မိမိ၏ အသံတွင်
လိုက်လျောညီထွေဖွဲ့စည်းသော ခံစားချက် သွင်းပေးနိုင်လေလေ၊ မိမိစကားကို
နားထောင်သူ အာရုံစိုက်လေလေ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ပြောစကား နှင့်
အသိဓိပ္ပာယ် အသိထား သို့မဟုတ် အသိအဓိပ္ပာယ်အရာသည် တစ်ထပ်တည်း ကိုက်ညီရမည်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြောဆိုသောအခါ မိမိ၏ အသံထဲသို့ မိမိ၏
အတ္တတစ်ခုလုံးကို ပစ်သွင်းလိုက်ပါ။ မိမိပြောသည့် အတိုင်း ခံစားပါ။ ။

သို့သော် မိမိ စကားကို ချဲ့ကား၍ပြောရန် မဟုတ်၊ ကြားပါ၍ ပြောရန် မဟုတ်။
အဓိက အချက်သည် ရိုးသားရမည်။ ပွင့်လင်းရမည်။ စိတ်အားထက်သန်ရမည်။

သဘောကတော့ မိမိ၏စကားသည် အဓိပ္ပာယ် ရှိရမည်၊ အရည် အချင်း ရှိရမည်။
စကားထဲကို စေတနာ သွင်းလိုက်ပါ။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု သွင်းလိုက်ပါ။
တစ်ဖက်မှလည်း အလားတူ တုံ့ပြန်လာပါလိမ့်မည်။

“စကားကို ရိုးသားမှန်ကန်စွာ စေတနာဖြင့် ပြောဆိုခြင်းသည် မြှောက်ပင့်ခြင်းထက်
အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိသည်”

ဟု စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးက ဆိုဖူးသည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ့်စကား နားထောင်နေသူသည် စိတ်
ချမ်းသာနေစေရမည်။ တတ်နိုင်လျှင် ဥပမာများ၊ ပုံတူပုံတိစများဖြင့် ကိုးကား
ပြောဆိုပါ။ နားထောင်ရသူအဖို့ ပို၍ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနိုင်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆို ဆွေးနွေးရာတွင် အဓိက
ဥပဒေတစ်ရပ်မှာ “တစ်ဖက်သား၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပါ” ဟူ၍
ဖြစ်သည်။ ပြောတတ်ခြင်းထက် နားထောင်တတ်ခြင်း က များသောအားဖြင့် ပို၍
အကျိုးရှိသည်။

ထို့ပြင် စကားပြောရာတွင် ညစ်ညမ်းရိုင်းပျသော စကားကို မသုံးပါ နှင့်။ သူတစ်ပါးကို အပြစ်မပြောပါနှင့် အပုပ်မချပါနှင့်။ မိမိစကားသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါစေ။

စကားပြောကောင်းဖို့အတွက် အရေးအသား ကောင်းသော စာအုပ် ကောင်းများကို အသံထွက်၍ ဖတ်ပါ။ အဟောအပြောကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ် များ၏ ဟောပြောပွဲများသို့ တက်ရောက် နားထောင်ပါ ။

လောကတွင် ပညာမတတ်၊ ပိုက်ဆံ မချမ်းသာဘဲနှင့် စကားပြော ကောင်းခြင်း အရည်အချင်း တစ်ခုတည်းဖြင့် ထိပ်တန်းသို့ ရောက်သွားသူတွေ အများကြီး ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ပင် ပညာတတ်တတ်၊ ဘယ်မျှပင် ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ ဘယ်အထိပင် ရာထူးမြင့်မြင့်၊ စကားအပြောအဆို ညံ့ညာသည် လူမရေးနှင့် လုပ်ငန်းခွင်တွင် အောင်မြင်သင့်သလောက် အောင်မြင်ရန် အလွန် ခဲယဉ်းသည်။

သို့သော် ဤအတတ်ပညာသည် သင်ယူ၊ လေ့ကျင့်ယူ၍ ရသော ပညာရပ် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က အရင်းအနှီး အများကြီး စိုက်ထွတ်ရန် မလိုသော ပညာဖြစ်သည်။ လိုအပ်သည်မှာ မိမိ၏ အားနည်းချက်ကို သိရှိပြီး သတိထား၍ ပြုပြင် လေ့ကျင့်သွားရန်သာ ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ကိုယ်ပြောချင်တာကို ပြောနိုင်သည်၊ ပြောခွင့် ရှိသည်။ ကိုယ့်စကားသည် ရိုးသားဖို့သာ လိုသည်။ ဟနဆောင် ကြားဝါမှု ကင်းဖို့သာ လိုသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ မွေးရာပါ ပြောပိုင်ခွင့်ကို ပြောဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြောက်ပါနှင့်၊ မရှက်ပါနှင့်။ အလျဉ်းသင့်တိုင်း ကြိုရာ စကားဝိုင်းတွင် မိမိ တကယ်သိသော အကြောင်းအရာကို ဝင်ပြောပါ။ သို့သော် တစ်ဖက်သား အား ပြောချိန်မပေးဘဲ ကိုယ်ကချည်း “စွတ်” ပြောနေခြင်းမျိုးကိုတော့ အထူး ရှောင်ကြဉ်ပါ။

စကားပြောခြင်းသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသိချင်း၊ အတွေ့အကြုံချင်း၊ ခံစားမှုချင်း “ဖလှယ်ခြင်း” ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနှင့်။

မိတ်ဆွေသည် တစ်ဖက်သား နားဝင်အောင်၊ လက်ခံနိုင်အောင် စကားပြောတတ်လျှင် မိသားစုတွင် ဖြစ်စေ၊ အပေါင်းအသင်းတွင် ဖြစ်စေ၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဖြစ်စေ လူချစ်လူခင် များပြီး ထင်ပေါ်လာမည်မှာ မုချ ဖြစ်သည်။

◆ [၁၃] အလုပ်ရှိသော အလုပ်လက်မဲ့ ◆

“မျိုးမကြဲဘဲနှင့် သီးနှံ ရိတ်သိမ်း၍ မရနိုင်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ဆယ်ဆတိုးအောင် ပြုလုပ်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော မျိုးစေ့မှာ သင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ သင်၏ အသိဉာဏ်၊ သင်၏ ကြိုးစားမှု ဖြစ်သည်။”

ဌာနဘာရီးစ် (၁၈၃၇-၁၉၂၁)

အမေရိကန် သဘာဝတ္ထ ပညာရှင်

အလုပ်ရှာနေသော လူငယ်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ထံသို့ အောက်ပါအတိုင်း စာရေးဖူးသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးတွေကို လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိပါတယ်။ လိုနေတာက ကျွန်တော် အရည်အချင်းကို ပြနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လို ဆန္ဒပြင်းပြပြီး တိုးတက် ကြိုးပမ်းချင်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်အတွက် ဘာအခွင့်အလမ်းမှ ပေါ်မလာတာက တော်တော် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီး”

ဟုတ်ပါသည်။ တော်တော် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါသည်။ သို့သော် ' ထိုလူငယ်သည် ထိုသို့ အလုပ်အတွက် အခွင့်အလမ်း ရှာနေဆဲတွင် သူ မျှော်မှန်းထားသော အခွင့်အလမ်းကြီးအတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီပြီလား။ သူ့ရောက်လာမည့် အခွင့်အလမ်းကြီးအတွက် လိုအပ်သည့် အထူး ကျွမ်းကျင်မှု ရှိနေပြီလား။

အလုပ်မရသေးသော လူတစ်ယောက်အဖို့ လုပ်နိုင်သောအလုပ် တစ်ခုတော့ အမြဲတမ်း ရှိသည်။ ထိုအလုပ်မှာ တခြားမဟုတ်၊ ကိုယ့်အတွက် လုပ်ရမည့် အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင် ဘယ်လောက်ပင် အခက်အခဲ ကြုံနေရပါစေ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာပင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေ ရပါစေ မိမိ၏အရည်အချင်း ပိုမိုတိုးတက်ရေး အလုပ်ကိုတော့ လုပ်ချင်လျှင် မည်သူမဆို လုပ်နိုင်သည်။ လုပ်လို့ရသည်။ ထိုအလုပ်သည် နောက်အလုပ် အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပို၍ တန်ဖိုးရှိလာအောင် လုပ်ရမည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။

လူများစုကြီးသည့် အလုပ်ပြုတ်လျှင်၊ အလုပ်မရှိလျှင် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တွိုင်ငင်နေတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိ၏ ဝင်ငွေအပေါ် အဓိက မှီခိုနေရသူများနှင့် မိမိအပေါ် မှီခိုနေရသော မိသားစု ရှိသူများအဖို့ ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်ကြသည်။

စိတ်သတ္တိ ရှိသူတော့ မျှော်မှန်းချက် ခိုင်မာသူတော့အတွက် အခွင့်အလမ်းသည် အမြဲတမ်းရှိနေသည်။ ယင်းသို့သော လူစားမျိုးကို အလုပ်ပေးချင်သူတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ အလုပ်မရှိသောလည်း စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ မိမိ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် တိုးပွားအောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ချိန်တွင်

ကြီးပွားချမ်းသာသွားကြသူပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ကျွန်ုပ် တွေဖူးသည်။ သူတို့သည် နောက်ပေါ်လမည့် အခွင့်အမ်းအတွက် မိမိကိုယ်ကို အရည်အချင်း ထပ်ဖြည့်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်မရနိုင်၍ ထိုင်ငိုငင်မနေပါနှင့်။ “လောကကြီးက မတရားဘူး” ဆိုပြီး ညည်းတွားမနေပါနှင့်။ အခွင့်အလမ်းက မိမိထံမှာသာ ရှိသည်။ စိတ်အားထက်သန်မှုနှင့် ရည်မှန်းချက် ခိုင်မာမှု ရှိလျှင် တစ်နေ့တွင် အောင်မြင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး ဌာနများ၌ တန်းစီနေကြသော လူအုပ်ကြီးထဲတွင် အများဆုံး တွေ့ရသည်မှာ မိမိတို့ ရှာဖွေနေသော အလုပ်အကိုင် အရည်အချင်း မပြည့်ဝသူများ၊ အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးစီးသည့်အထိ မလုပ်တတ်သူများ၊ ခေ့စပ်သေချာမှု မရှိသူများ၊ စွမ်းဆောင်ရည် မရှိသူများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဘယ်အလုပ်ကိုမျှ တစ်ခုကောင်း မကျွမ်းကျင်ကြ၊ မတတ်ကြ။ သူတို့သည် တီထွင်ဉာဏ်ရှိသူနှင့် တီထွင်ဉာဏ် မရှိသူတို့၏ ခြားနားချက်ကို ဖြစ်သည်။

သိကြ၊ မလေ့လာကြ။

အလုပ်တစ်ခုကို တီထွင်ဉာဏ်ဖြင့် အကောင်းဆုံး လုပ်တတ်သူသည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ဖို့ ခံယဉ်းသည်။ နိုင်ငံနှင့်ချုံ့ပြီး စီးပွားရေး အခက်အခဲ ကြုံမှသာလျှင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုလူမျိုးကို ဘယ်လုပ်ငန်း၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီက မဆို အမြဲတမ်း လိုချင်သည်။

မကြာခဏ အလုပ်သစ် ရှာနေသူများသည် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှု မရှိသူများ၊ အပျင်းကြီးသူများ၊ တီထွင်ဉာဏ် မရှိသူများ၊ ကြိုးစားမှုမရှိသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့သော လူမျိုးသည် ဘယ်လုပ်ငန်းတွင်မှ ဖြစ်သည်။ တာရှည်မမြဲနိုင်။

ဘယ်လုပ်ငန်းပဲ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက်၊ ကျွမ်းကျင်မှု မရှိသူတွေသာ အများဆုံး တွေ့နေရသည်။ တီထွင်ဉာဏ် မရှိသူတွေနှင့်သာ စခန်းသွားနေကြ သည်ကို မြင်နေရသည်။ သူတို့သည် “လူ့ကြက်တူရွေး” တွေသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့မှာ ပင်ကိုအရည်အသွေး မရှိကြ။

ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို အဖြစ်သာ လုပ်ခြင်း၊ ပြီးစလွယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ခြင်းသည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ရန် အဓိက အကြောင်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

မိမိတို့၏ “တက်လမ်း တံခါးပေါက်” ကို ဖွင့်သော “သော”သည် အလုပ်ရှင် လက်ထဲမှာသာ ရှိသည်ဟု အလုပ်သမား အများစု ယူဆကြသည်။ ထိုအယူအဆသည် လုံးဝ မှားသည်။ အမှန်မှာ မိမိတို့၏ “တက်လမ်းသော” သည် မိမိတို့၏ လက်ထဲမှာသာ ရှိနေသည်။ တံခါးကို ဖွင့်မည်လား၊ ပိတ်ထားမည်လား ဆိုသည်မှာ မိမိ အပေါ်တွင်သာ လုံးဝ တည်နေ သည်။ မိမိသည် ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုပင် လုပ်ကိုင်နေသည်ဖြစ်စေ မိမိ၏ “တက်လမ်းတံခါး” ကို ဖွင့်နိုင်သူမှာ သူတစ်ပါး မဟုတ်၊ မိမိသာလျှင် ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်တွင် အလုပ်မရှိ၍ စိတ်ပျက်အားငယ် ဖြစ်နေပါနှင့်။ စိတ်ဝင်စားဆုံး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ရွေးပြီး အထူးကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကူညီခြင်း၊ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် ကြိုးစားခြင်းသာလျှင် မိမိ၏ ဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း ဖြစ်သည်။

လူတစ်ဦးက အခြားတစ်ဦးကို ကူညီဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ် မဟုတ်။ လူတိုင်းပင် ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်သည့် တိုင်အောင် ကူညီဖို့အချိန် မရှိ၊ အခြေအနေမပေး။

သို့သော် မိမိကိုယ်မိမိ ကူညီသူများကိုမူ တစ်ပါးသူက အကူအညီ ပေးတတ်ကြသည်။

ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စေ့စပ်သေချာစွာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်တတ်သူအတွက် ဘယ်တော့မှ အလုပ်မရှားနိုင်။ စေ့စပ် သေချာမှု၊ လက်ရာမြောက်မှုသည် အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ အကြီးဆုံး ဂုဏ်ရည်ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကူညီသူ၊ စွမ်းဆောင်ရည် ပြည့်ဝသူအတွက် အလုပ်လည်း အမြဲတမ်း ရှိသည်၊ ဝင်ငွေလည်း အမြဲတမ်း ကောင်းသည်။

ယခုခေတ်သည် “ပညာခေတ်” ဖြစ်သည်။ ဘယ်ခေတ်ကမူ ယခု ခေတ်လောက် ပညာတန်ဖိုး မတိုးတက်ခဲ့။ “ပညာ” တွင် “ဗဟုသုတ” ထည့်ဖြည့်လိုက်လျှင် “သိဒ္ဓါရှင်” ဖြစ်လာတော့သည်။ အချိန်မရွေး အလုပ် နိုင်တော့သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အမျိုးမျိုး အဖွဲ့ဖွဲ့ ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့်အမျှ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတွေလည်း အများကြီး တိုးပွားလာသော ယခု ခေတ်တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကူညီပြီး အရည်အချင်းပြည့်အောင် ဖြည့်ဆည်း ထားသူတွေအတွက် “ရွှေလမ်းကြီး” ပွင့်နေသည်။ ငွေကြေးအရင်းအနှီး မရှိသော်လည်း ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စွဲ အရင်းအနှီးဖြင့် ကြီးပွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် တိုးတက်နေသော ခေတ်ကြီးနှင့် အမိလိုက်နိုင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ဆင်ထားရမည်၊ ဖြည့်ဆည်း ထားရမည်၊ ပညာဖြည့်ရမည်၊ ဗဟုသုတနှင့် ကျွမ်းကျင်မှု ဖြည့်ရမည်။

ဤခေတ်တွင် စီးပွားရေး ပြိုင်နေကြသည်။ ပညာ ပြိုင်နေကြသည်။ စွမ်းဆောင်ရည် ပြိုင်နေကြသည်။ လူတိုင်းသည် ပြိုင်ပွဲဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရချင်လျှင် “ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က လေ့ကျင့်” ထားရမည်။

အဓိက အချက်ကတော့ ဤပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရချင်လျှင် မိမိ၏ အားလပ်ချိန်ကို အလဟဿ အချဉ်းအနှီး ဖြုန်းတီးမပစ်ဘဲ “ပညာ” နှင့် “ဗဟုသုတ” တစ်ခုခု ရအောင် ကြိုးစားဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ။

အခွင့်အလမ်းကို ရအောင် ဖမ်းဖို့ရန်မှာ မိမိသာလျှင် ပဓာန ဖြစ် သည်။

◆ [၁၄] တန်ရာတန်ဖိုး ပေးပါ ◆

“အခက်အခဲကြောင့် စိတ်ဓာတ်မကျခြင်း၊ ဇွဲဖြင့် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် အောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိက သော့ချက် ဖြစ်၏”

ဂျိမ်းစ် လှစ်ကွမ်ဘဲရီလေး
မေရိကန် ကဗျာဆရာ

အလုပ်ရှာနေသော လူငယ်တစ်ယောက်အား “ဘယ်နှယ်လ်၊ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု မေးကြည့်ရာ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့်

“မပြေပါဘူး၊ အဲဒီအလုပ် လုပ်မယ်ဆိုရင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုတွေ အများကြီး လုပ်ရဦးမယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူး အချိန်မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အဆင်ပြေမယ့် အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တာ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထို့အပြင် တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေသင်တန်းအတွက် ရွေးခံရသော လူငယ်တစ်ယောက်လည်း

“ကျွန်တော် ဥပဒေပညာ မသင်ချင်တော့ပါဘူး၊ ဘွဲ့ရပြီး ချက်ချင်း အလုပ်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လေးငါးနှစ် သင်ယူပြီးတော့လည်း လက်တွေ့ဆင်းရဲဦးမယ်၊ အဲဒီနောက်တစ်ခါ မသေချာတဲ့ အမှုသည်တွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ထိုင်စောင့်နေရဦးမယ်”

ဟု ပြောသည်။

ဤသည်မှာ ယနေ့ လူငယ်အများစု ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာကြီးပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တန်ဖိုးရှိသော အရာတစ်ခုအတွက် တန်ရာတန်ဖိုးကို မပေးလိုကြ။ အနာဂတ်ကြီးပွားရေးအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု မပြုလိုကြ။ သူတို့က တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးနည်းနည်းဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူ

ရလိုကြသည်။

မိမိ စိတ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထားပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ မိတ်ဆွေ။ လူ့ဘဝတွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်နေသူတိုင်း ဘယ်အရာကိုမှ အလကား မရခဲ့ကြပါ။ တန်ရာတန်ဖိုး ပေးခြင်း တည်းဟူသော ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု၊ ကြိုတင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဖြင့်သာ ရယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လူများစုကြီးသည် ကြီးပွားချင်ကြသော်လည်း ကြီးပွားနိုင်သည့် အလုပ်ကို

မလုပ်ဘဲ အရာမရောက်သည့် အသေးအဖွဲ့ လုပ်ငန်းများဖြင့် မိမိတို့၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ပြုန်းတီးပစ်နေကြသည်။ လောကတွင် ဘယ်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ်၊ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ၊ အခြေခံအုတ်မြစ် ခိုင်ခိုင်ချပြီးမ လုပ်ရသည်။ သို့မှသာ ထိုအလုပ်သည် ခိုင်မာမည်၊ တည်တံ့မည်။

လုပ်ငန်းတစ်ရပ် အောင်မြင်ရေးအတွက် လူတိုင်းအဖို့ အဓိက လိုအပ်နေသည်မှာ ဇွဲစိတ် ဖြစ်သည်။ ဘယ်အလုပ်မဆို သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ ခက်ခဲကြသည်ချည်းပင်။ သို့သော်လည်း အခက်အခဲကြောင့် စိတ်ပျက် လက်လျှော့ခြင်း မရှိဘဲ ဇွဲစိတ်ဖြင့် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျှင် မအောင်မြင်သောလုပ်ငန်းဟူသည် မရှိနိုင်။ အနွေးနှင့်အမြန် အောင်မြင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အလုပ်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်လျှော့တတ်သူသည် ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှု မရနိုင်ပါ။ တစ်နည်းနှင့် မအောင်မြင်လျှင် နောက်တစ်နည်းနှင့် ထပ်ကြိုးစားပါ။ ဇွဲရှိခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်းသည် တန်ဖိုးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ တန်ရာတန်ဖိုး ပေးသူသည် ထိုတန်ဖိုးနှင့် ကိုက်ညီသော ပစ္စည်းကို လွဲမသွေ ရရှိလိမ့်မည်။

ပညာအခြေခံလည်း နည်းပြီး ပိုက်ဆံလည်း မရှိသော လူငယ်တွေ ချမ်းသာသွားကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင်နေကြရသည်။ သူတို့ ယင်းသူ ချမ်းသာလာကြသည်မှာ “ခိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်လာ” သောကြောင့် မဟုတ်။ သူတို့ လုပ်လိုသော လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်သော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဗဟုသုတ ရှာဖွေကြသည်။ လေ့လာ ကြသည်။ လေ့လာဆက်ဆံရေး ကောင်းကြသည်၊ ဇွဲရှိကြသည်၊ ပင်ပန်းခံကြ သည်၊ ကြိုးစားကြသည်။ မိမိ လိုချင်သော ပစ္စည်းအတွက် တန်ရာတန်ဖိုးကို ပေးကြသည်။

မအောင်မြင်သူများက အောင်မြင်သူများအား “ကံကောင်းလို့ အောင်မြင်တာပါ” ဟု ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုစကား အလွန်မှန်သည်။ သူတို့သည် “ကံကောင်းအောင် လုပ်ကြလို့ ကံကောင်းလာကြခြင်း” ဖြစ်သည်။

အမှန်ကတော့ မိမိ လုပ်ချင်သော အလုပ်အတွက် လိုအပ်သော အခြေခံ အချက်များကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းသည်ပင်လျှင် “ကံကောင်း အောင် လုပ်ခြင်း” ဖြစ်သည်။

ရေကူးတတ်ချင်လျှင် ရေနစ်ခံ၍ ရေကူး လေ့ကျင့်ရမည်။ စာတတ် ချင်လျှင် အချိန်မှန် ကြိုးစား၍ စာကျက်ရမည်။ စစ်ဗိုလ် ဖြစ်ချင်လျှင် ပင်ပန်း ခံ၍ စစ်သင်တန်းတက်ရမည်။

ကြီးပွားလိုသူတွင် ရွည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရှိရမည်။ ပန်းတိုင်ကို ဘယ်တော့မှ မျက်ခြည်မပြတ်ရ မိမိ၏ နေ့စဉ် တွေးကြံပြောဆို လုပ်ကိုင်မှု မှန်သမျှသည် ပန်းတိုင်နှင့် အမြဲတမ်း ပတ်သက်နေရမည်။ တဒဂ်ပျော်ရွှင်မှု၊ သာယာမှု၊ ဖြားယောင်းမှုများကြောင့် ပန်းတိုင် ပျောက်မသွားစေရ။

ယင်းသို့ဖြစ်ရန် အာရုံစူးစိုက်မှု လိုသည်။ ဇွဲလိုသည်၊ စောင့်နိုင်မှုလိုသည်။

ကြီးစားမှုလိုသည်။

ကြီးပွားချင်လျှင် အခက်အခဲကို မကြောက်ပါနှင့်။ အခက်အခဲကို ဇွဲစိတ်ဖြင့် အရေးနှင့်အမြန် ကျော်လွှားနိုင်သည်။

“အောင်မြင်ကြီးပွားသူ” ဆိုသည်မှာ သူများထက် ပို၍ ဇွဲရှိသူပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မအောင်မြင်သေး၍ စိတ်ဓာတ်မကျပါနှင့်။ မအောင်မြင်ခြင်းသည်ပင်လျှင် “အောင်မြင်မှုတံခါး” ကို ဖွင့်ပေးနိုင်သော “နောက်ဆုံးသော” ဖြစ်နိုင်သည်။

လောကတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မြတ်နိုးသော အရာတိုင်းသည် သူတန်ဖိုး နှင့်သူ ရှိကြသည်။ ထိုအရာကို လိုချင်၊ ရချင်လျှင် တန်ဖိုးကို ပေးရသည်။ တန်ဖိုးဟူသည် လုပ်ဆောင်ချက် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြီးစားအား ထုတ်မှုဖြစ်သည်။ ကြီးစားအားထုတ်မှုတွင်လည်း အာရုံစိုက်မှု ရှိရသည်။ ဇွဲရှိရမည်။ စွန့်လွှတ်ရသည်။ အနုစိန်ခံရသည်။

နေ့စဉ်မှန်မှန် ခြေညောင်းခံ၍ လမ်းမလျှောက်ဘဲနှင့် ကျန်းမာရေး ကောင်းမလာနိုင်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပွန်းပဲ့ထဲရှိခံ၍၊ အသက်ကိုပင် စွန့်၍ တောင်နံရံ ကို ချိတ်မတက်ဘဲနှင့် တောင်ထိပ်သို့ မရောက်နိုင်။ လောကတွင် အလကား ရနိုင်သောအရာ မရှိ အနည်းနှင့်အများ တန်ဖိုးပေးရသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

အလကား ရလိုသူသည် “အလကားလူ” ဖြစ်သည်။ အလကားလူ သည် လူ့ဘဝတွင် နေ၍သူ့အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ သူတစ်ပါးအတွက် လည်း အကျိုးမရှိ။ စင်စစ် လူသည် လူလောကသို့ ရောက်လာသည်မှာ မိမိအတွက်နှင့် သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးရှိသော အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်ရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တခြားလူတွေ နေထွက်က နေဝင်အထိ ကြီးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်နေကြချိန်တွင် မိမိက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ အချိန် ပြန်းနေခြင်းမှာ စေ့စေ့ တွေးကြည့်လျှင် အလွန်ရှက်စရာ ကောင်းလှသည်။ လူသည် အလုပ်မလုပ်လျှင် တရုတ်နှင့် ဘာကွာခြားတော့မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် လူသည် လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိရန်အတွက် သင့်လျော်စွာ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရမည်။ ယင်းအလုပ်အတွက် လိုအပ်သော ဗဟုသုတ ကို ဆည်းပူးရမည်။ အလုပ်တွင် ငယ်သည်၊ ကြီးသည် ဟူသော အချက်သည် အဓိက မဟုတ်။ ငယ်သောအလုပ်ကို ကောင်းစွာ လုပ်ကိုင်လျှင် ကြီးသော အလုပ် ဖြစ်လာနိုင်သည်။

အလုပ်လုပ်ရာတွင်လည်း ရည်မှန်းချက် ထားရမည်။ ပန်းတိုင်ထားရမည်။

ပန်းတိုင်သို့ ရောက်နိုင်ရန် အာရုံစိုက်မှု လိုသည်။ ဇွဲလိုသည်။

"တန်ရာတန်ဖိုးပေးရင် ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်တာပါပဲ၊ အဲဒီ တန်ရာတန်ဖိုး ဆိုတာကလည်း တခြားမဟုတ်ပါဘူး အာရုံစိုက်မှုနဲ့ ဇွဲရှိဖို့ပါပဲ"

ဟု ဝါရင့် စီးပွားရေးသမားကြီး တစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

လူ့လောက အရောင်းကောင်တာတွင် ဘာပစ္စည်းမှ အလကားမရနိုင်၊ တန်ရာတန်ဖိုး ပေးရမည်သာ ဖြစ်သည်။ လောကတွင် မိတ်ဆွေလိုချင်လေသာ အရာအတွက်

တွန်ဖိုးတစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသည်။ ဘယ်သူမျှ လျှော့ချေးဖြင့် မရနိုင်။ ဘုရင်လည်း
ထိုချေးကိုပင် ပေးရမည်။ သူတောင်းစားလည်း ထိုချေးကိုပင် ပေးရမည်။
ဘဘဝ အရောင်းသမားသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှော့ချေးနှင့် မရောင်း။

ထို့ကြောင့် လောကတွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ချင်လျှင် လွှဲချင်သော
အရာအတွက် ပထမဦးစွာ တန်ရာတန်ဖိုးပေးပါ။ ထိုတန်ဖိုးကို မတဆွေကိုယ်စား
ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ စိုက်မပေးနိုင် ကိုယ်တိုင်ပေးမှ ကိုယ်ရမည်
ဖြစ်ပါသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၁၅] ဘာစာအုပ်ကို ဘယ်လို ဖတ်မလဲ ◆

“စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိလိုသော် နှိမ့်ချမှု၊ ရိုးသားမှုနှင့် ယုံကြည်မှုဖြင့် ဖတ်ရာ၏။

ပညာတက် သုခမိန်ကြီး ဖြစ်ရန် ”ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ မဖတ်ရာ”

သောမတ်၊ အေ၊ ကင်မ်ပစ် (၁၃၀၀-၁၄၇၁)

ဂျာမန် သင်းအုပ်ဆရာကြီး

“ဘာစာအုပ်တွေ ဖတ်ဖြစ်သလဲဗျ”

ဤသည်မှာ စာဖတ်ဝါသနာပါသူ အချင်းချင်း တွေ့လျှင် မကြာခဏ မေးဖြစ်သော မေးခွန်းဖြစ်၏။ သို့သော် ‘ခင်ဗျား စာဖတ်ရင် ဘယ်လို ဖတ်သလဲဗျ’ ဟူသော မေးခွန်းကိုကား မကြားဖူးသလောက် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် ပင် အတုအယောင်သမားနှင့် အစစ်အမှန်သမားတို့၏ ခြားနားချက်ကို ဖော်ပြနေ၏။

“စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ဘာအကျိုးအမြတ် ရသလဲ” ဟူသော အချက်သည် ဘာစာအုပ် ဖတ်သည်” ဆိုသော အချက်တွင် မတည့်။ “ဘယ်လို ဖတ်သလဲ” ဟူသော အချက်တွင်သာ တည့်၏။ လူတစ်ယောက်သည် ဂန္ဓဝင် စာကောင်း ပေမုန့်များကို ရွေးချယ် ဖတ်ရှုသည့်တိုင်အောင် သူ့စိတ်သည် စာဖတ်နေချိန်၌ အာရုံတပြား လွှင့်ပါးနေလျှင် သို့မဟုတ် အပျော်သက်သက်သာ ဖတ်ရှုခဲ့လျှင် စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ဘယ်လိုမှ အကျိုးကျေးဇူး မရှိနိုင်။

လူများစုကြီးသည့် “စာအုပ်တွေ ဘယ်နှအုပ် ဖတ်ပြီးပြီ” ဟူသော အရေအတွက်ပေါ်တွင်သာ ဂုဏ်ယူတတ်ကြသည်။ “ဘယ်စာအုပ်ကို ဘယ်လို ဖတ်သည်” ဟူသော အရည်အချင်းကို လုံးဝ ထည့်မတွက်တတ်ကြ။ အရေ အတွက်ကိုသာ ဖတ်သူသည် တကယ် စာဖတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အတွေးအခေါ်အားဖြင့် အဆင့်မြင့်သူလည်း မဖြစ်နိုင်။ စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ထားသော်လည်း အသိဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်တုတရား နည်းပါး သူတွေ ဒုနဒွေး ရှိကြသည်။ သူတို့သည် စာဖတ်နည်းကို မသိသောကြောင့်၊ နည်းမှန်လမ်းမှန် စာဖတ်တတ်သောကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စာအုပ်ကို အစအဆုံး ဖတ်ပြီးဖို့ကိုသာ အလေးထားကြသည်။ ဖတ်ပြီးသလောက်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားတွေးခေါ်ဖို့ လုံးဝ သတ်မရကြ။

တကယ်ဆိုသော် သူတို့သည် တကယ် အစစ်အမှန် စာဖတ်သူများ မဟုတ်ကြ။ စာရွက်လှန်သူ၊ စာမြည်းသူ၊ အတုအယောင် စာဖတ်သူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် သူတို့သည် လူ့ဏ်ခေါင်းထဲမှ ဖြတ်မောင်း သွားသော အမြန်ရထားနှင့် တူသည်။ လူ့ဏ်ခေါင်းထဲမှ ရထားထွက်သွား လျှင် ဘာအမှတ်အသားမှ ကျန်မနေရေမိတော့။ ထို့အတူ သူတို့သည် စာအုပ် တစ်အုပ်ကို

ဖတ်သောအခါ စာရွက်တွေ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက်သာ လှန်ဖတ် သွားသည်
ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူတို့၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ဘာမှ စွဲထင် မကျန်ရစ်ခဲ့။

စာတစ်အုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ စေ့စေ့စပ်စပ် မဖတ်တတ်သူသည် အခြား အလုပ်များတွင်
စွဲစွဲမြဲမြဲ စေ့စေ့စပ်စပ် မရှိတတ်။ သူသည် မြည်းကြည့်ရုံ၊ ထိကြည့်ရုံ၊
စမ်းကြည့်ရုံသာ လုပ်တတ်သော အပေါ့ယာသမား ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာကိုမျှ
အလေးအနက် မထားတတ်။ လေးလေးနက်နက် တွေးခေါ်ခြင်း ဆိုတာကိုလည်း
သူ နားမလည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အတွေး အမြင်သည် မပီပြင်။
ဓာတ်သားနည်းသော ဓာတ်ပုံ တစ်ခုလို၊ ဆေးမပီသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုသာ
ဝေဝါးနေ၏။

လွင့်ပါးသောစိတ်ဖြင့် စာဖတ်ခြင်းသည် ရိုးရိုး အချိန်ဖုန်းပစ်ခြင်း ထက်
ဆိုးရွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းသို့ လုပ်ခြင်းဖြင့် အကျိုး မရှိရုံသာ
မကဘဲ အကျင့်ဆိုး တစ်ခုကိုလည်း ပြုလုပ်နေရာ ရောက်သော ကြောင့် ဖြစ်၏။

မကြာမီက မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရာ သူသည် အားအားရှိတိုင်း
စာကောင်း ပေကောင်းများကိုသာ ဖတ်နေကြောင်း ပြောပြ၍ အားရဝမ်းသာ
ဖြစ်ရသည်။ သို့နှင့် “ဘာစာအုပ်တွေများ ဖတ်ဖြစ်ပါသလဲ” ဟု မေးကြည့်တော့
လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်လောက်က နောက်ဆုံး ဖတ်ခဲ့သည် ဆိုသော စာအုပ်၏
နာမည်ကိုပင် မမှတ်မိတော့။ တကယ်တော့ သူသည် ဝတ္ထုစာအုပ်က လူပြီး
တခြားစာအုပ်တွေကို ဖတ်ခဲ့လိမ့်မည်။ ဝတ္ထုမဟုတ်သော တခြားစာအုပ်တွေကို
ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုလျှင်လည်း တကယ့်စာဖတ် သူ မဟုတ်ဘဲ “စာရွက်လှန်သူ” သာ
ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက်သည် လုပ်ငန်းကိစ္စ၊ အထွေထွေ လူမှုရေးကိစ္စတွေ ဖြင့်
ခေါင်းရှုပ်နေသောကြောင့် အစားအစာကို ညက်ညက်မဝါးဘဲ ကမန်း ကတန်း
မျိုချလျှင် အစာမကြေ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အစာမကြေလျှင် ထိုအစား အစာသည်
အာဟာရလည်း မဖြစ်နိုင်။

အာရုံတခြား လွင့်ပါးသော စိတ်ဖြင့် စာကို မြန်မြန် ဖတ်ခြင်းသည် လည်း
ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်၏။ အစာမကြေလျှင် ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်သည်။
စာမကြေလျှင် အသိဉာဏ်နှင့် အတွေးအမြင်ကို ထိခိုက်မည်။

ဖတ်ပြီးသမျှကို ပြန်လည်စဉ်းစားခြင်း၊ သုံးသပ် ဆန်းစစ်ခြင်း မပြုသော
စာဖတ်ခြင်းသည် လုံးဝ မဖတ်ခြင်းထက် အကျိုးယုတ်နိုင်သည်။ စိတ်ဓာတ်နှင့်
စရိုက်ကို ထိခိုက်နိုင်သည်။ ။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ၊ အတွေးအခေါ်မပါဘဲ စာဖတ်ခြင်းသည် အချိန် ကို
အလဟဿ ဖုန်းနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အတွေးမပါဘဲ စာဖတ်ခြင်းသည်
သက်သာသည်။ အတွေးနှင့် စာဖတ်ခြင်းသည် ပင်ပန်းသည်။ ထို့ကြောင့်
လူများစုသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မတွေးတနှင့် မြန်မြန်ဖတ်ဖို့သာ အာရုံ
စိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“စာဖတ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဗဟုသုတကိုသာ ပေးနိုင်သည်။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့်
ရရှိသော အတွေးအမြင်သည် သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား အသိဉာဏ်ကို ပေးနိုင်၏”

ဟု တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ညွှန်လောက်က ဆိုခဲ့ဖူး၏။

စာတစ်အုပ်ကို အတွေးဖြင့် ဖတ်လျှင် ထိုစာအုပ်သည် စာဖတ်သူ၏ ကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။ စာဖတ်သူ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်လာမှသာလျှင် စာဖတ်သူသည် စာဖတ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို အပြည့်အဝ ခံစားရမည် ဖြစ်သည်။

အမှန်အကန် စာဖတ်သူသည် စာအုပ်တွေ့ အများကြီး မဖတ်။ ဖတ်သင့်သော စာအုပ်များကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်သည်။ စာရေး ဆရာ၏ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်အောင်၊ သဘောပေါက်အောင် စဉ်းစဉ်းစားစား ဖတ်သည်။

တစ်သက်လုံး စာအုပ် အစိတ် သုံးဆယ်လောက်သာ ဖတ်ဖူးသော် လည်း စာအုပ်ပေါင်း လေးငါးရာ ဖတ်ဖူးသူတွေထက် ပို၍တော်သော ပုဂ္ဂိုလ် များကို ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးသည်။ သူတို့သည် ဖတ်သလောက်ကို သဘောပေါက် နားလည်အောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

အေဘရာဟင် လင်ကွန်းကိုပဲ ကြည့်ပါ။ သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ ၏ သမ္မတကြီး ဖြစ်လာသည်အထိ စာအုပ် အနည်းငယ်ကိုသာ ဖတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် သူကြိုက်သော စာအုပ်များကိုသူအသွေးအသား ထဲသို့ စိမ့်ဝင်အောင် ဖတ်သည်။ လင်ကွန်း ဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်အနည်းငယ် သည် သူ့ဘဝအတွက် အလွန် ဩဇာကြီးမားခဲ့သည်။ ဤအချက်သည် သူ၏ ကမ္ဘာကျော် မိန့်ခွန်းများဖြင့် သိသာထင်ရှားသည်။

“စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အကောင်းဆုံး အကျိုးကျေးဇူး ရချင်ရင် တစ်နာရီ ထဲက ၁၅ မိနစ်ကို စာဖတ်၊ ကျန်တဲ့ ၄၅ မိနစ်ကို ဖတ်ပြီးသမျှ ပြန်စဉ်းစား’

ဟု ရစ်ချတ်လီဂါလီယံက ပြောဖူးသည်။

တကယ် အကျိုးရှိအောင် စာဖတ်နည်းအမှန်သည် ဖတ်ပြီးသမျှကို ပြန်စဉ်းစားရန်သာ မဟုတ်သေး၊ မိမိ မှတ်မိလိုသော အတွေးအခေါ်၊ အချက် အလက်များနှင့် စာပိုဒ်များကို အောက်မျဉ်းသား၍ မှတ်သားခြင်း၊ စာမျက်နှာ ဘေးသား ကွက်လပ်တွင် မှတ်စုတိုများ မှတ်သားခြင်းတို့ကိုလည်း အလေး အနက် ထား၍ ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သည်။ ။

ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိ သိလိုသော အချက်ကို အချိန်မရွေး လွယ်ကူစွာ ပြန်ရှာနိုင်သည်။ ထိုအချက်အလက်များသည် မိမိ၏ မှတ်ဉာဏ် ထဲတွင် အမြဲတမ်း စွဲမြဲနေပြီ ဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်က ဟော်လန်နိုင်ငံ ဟိတ်မြို့မှ ရှေ့နေ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သူ၏ ကိုယ်ပိုင် “တက်ကျမ်း” စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပို့ပေး လိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ပထမ စာမျက်နှာမှ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာအထိ

အောက်မျဉ်းတွေ သားထားသည်။ ဘေးသား ကွက်လပ် (မာဂျင်) တွေ မှာလည်း မှတ်ချက်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

သူသည် စာအုပ်ကို အလွန်တန်ဖိုးထားသည်။ ထိုအချက်ကို သူက ကျွန်ုပ်အား

ပြုချင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုစာအုပ်ကို စာတိုက်မှပင် ပို့ လူကြိုဖြင့်သာ တိုက်ရိုက်ပို့ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကြည့်ပြီးလျှင် ထိုစာအုပ်ကို လူကြိုက တော်လန်နိုင်ငံမှ ပိုင်ရှင်ထံသို့ ပြန်ယူသွားမည် ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကောင်းတစ်ခု၏ “ရသ” ကို အပြည့်အဝ ခံစားနိုင်ရန်မှာ အဆိုပါ မိတ်ဆွေကြီး၏ နည်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ကို တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးလေးကြိမ် ဖတ်ရုံဖြင့် ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ပါနှင့်။ အောက်မျဉ်းသားဖို့နှင့် မာဂျင် မှတ်ချက် ရေးမှတ်ဖို့လည်း မပျင်းပါနှင့်။ ထိုအချက်များသည် မှတ်ဉာဏ်ကို တိုးပွားစေသည်။ ဝေါဟာရ ကြွယ်ဝစေသည်။ ကိုယ်က ပြန်ပြောပြလို၊ ပြန်ရေးလိုလျှင် တိတိကျကျ ဖော်ပြနိုင်သည်။ ဤနည်းဖြင့် အချို့တော်တော် များများသည် စာရေးနည်းကို လေ့လာပြီး စာရေးဆရာတွေ ဖြစ်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

စာဖတ်နည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင်က နည်း သုံးနည်း ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူနည်းများကို မလွဲမသွေ ကျင့်သုံးရမည် ဟုကား မဆိုလို။ သူနည်းများမှာ

“(၁) တစ်နှစ် သက်တမ်း မပြည့်သေးသော စာအုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မဖတ်ပါနှင့်။

(၂) နာမည်မကြီးသော စာအုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မဖတ်ပါနှင့်။

(၃) မိမိ မကြိုက်သော စာအုပ်ကို မဖတ်ပါနှင့်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီးလျှင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ငါအတွက် ဘာ ရသလဲ၊ ဘာ အကျိုးရှိသလဲ၊ ငါ့ စိတ်ဓာတ်တွေ တိုးတက်လာသလား၊ ဘဝအမြင်တွေ ပြောင်းလဲလာသလား၊ အားမာန်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်ဝလာသလား။

ဤသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်အတွက် စာအုပ်ကောင်းနှင့် စာအုပ်ဆိုးကို အကောင်းဆုံး ခွဲခြားနည်း ဖြစ်သည်။

အကြင် စာအုပ်တစ်အုပ်သည် မိမိ၏ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကိုလည်း အားဖြည့်မပေး၊ ဗဟုသုတ မရ၊ ရည်မှန်းချက်ကိုလည်း ဆွ မပေးနိုင်၊ ထို့သို့ဆိုလျှင် ထိုစာအုပ်သည် မိမိအတွက် တန်ဖိုးမရှိသော စာအုပ်သာ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ထိုစာအုပ်သည် အကျိုးမဲ့ မဟုတ်သော အပျင်း ပေါင်းသလို အသိတရားနဲ့ ရွေးဖတ်တဲ့ စာအုပ်အနည်းငယ်က ရတဲ့ အပျော်ဖတ် စာအုပ်ဖြစ်သည့်တိုင် မိမိအတွက် အကြွင်းမဲ့ အကျိုးပွားမည့် စာအုပ်တစ်အုပ်၏ အချိန်ကို လူယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ထိုစာအုပ်သည် မိမိအတွက် စာအုပ်ကောင်းဟု မဆိုနိုင်။

စာအုပ်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနှင့် တူ၏။ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အားပြည့်လာသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြင်းပြ လာသည်။ အမြင်သစ်တွေ တိုးလာသည်။ လူသစ် စိတ်သစ် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် ပညာရှင်ကြီး ဘေကွန်က

“အချို့ စာအုပ်များသည် မြည်းကြည့်ရုံသာ ကောင်း၏။ အချို့ကား မျိုချရန် ကောင်း၏။ အချို့ အနည်းငယ်ကား ညက်ညက်ဝါးစားရန် ကောင်း၏။ အချို့ကို တစ်ဝိုင်း တစ်ကဏ္ဍမျှသာ ဖတ်သင့်၏။ အချို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် တစ်အုပ်လုံး ကြေကြည့်ကပ်ညက် ဖတ်ရှုသင့်၏”

ဟူ၍ ညွှန်ကြားခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုသူသည် “စိတ်ဝင်စား စွာဖြင့် တစ်အုပ်လုံးကို ကြေကြည့်ညက်ညက် ဖတ်ရှုသင့်သော” စာအုပ်များကိုသာ ရွေးဖတ်ရာ၏။ မိမိ၏ စိတ်အာရုံကို ပျံ့လွှင့်စေသော၊ ရည်မှန်းချက်ပျောက်စေသော၊ အကျိုးမဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ခံစားမှုကိုသာ ဆွပေးသော စာအုပ်များကို မဖတ်ရာ။

စာရိတ္တ ယိုယွင်းစေသော၊ စိတ်ယွတ် တိုးပွားစေသော စာအုပ်များသည် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ဖျက်ဆီးနိုင်၏။ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်လုံးကိုလည်း ဖျက်စီးပစ်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် အပေါင်းအသင်းကိုလည်း ရွေးပါ။ စာအုပ်ကိုလည်း ရွေးပါ။

“လူငယ်တစ်ယောက် အသိဉာဏ် ပြည့်ဝလာတာ၊ ဗဟုသုတ ရှိလာတာ စာအုပ်တွေ များများဖတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေကောင်းကို ရွှေပေါင်းသလို အသိတရားနဲ့ ရွှေဖတ်တဲ့ စာအုပ်အနည်းငယ်က ရတဲ့ အတွေးခေါ်ပညာတွေ၊ အချက်အလက်တွေကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပါမေက္ခ ဝီလျံ မက်သယူးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

တချို့လူတွေသည် သူများက “ဒီစာအုပ်ကောင်းတယ်” ပြောတိုင်း လိုက်ဖတ်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် စာဖတ်သာများပြီး ဘာတစ်ခုမှ တိတိကျကျ မတတ်ကြ။

သူတို့သည် အရာရာကို နည်းနည်းစီ သိသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မတတ်ကြ။ ထိုလူစားမျိုးသည် ဘာသာရပ်၊ ပညာရပ် တစ်ခုကောင်း ကျွမ်းကျင်မှု အရေးပါသော ယခုခေတ်တွင် အလုပ်လက်မဲ့ မင်းသားတွေ ဖြစ်နေကြမည်မှာ သေချာသည်။

ယခုခေတ်တွင် အကြောင်းအရာ မျိုးစုံ၊ စာအုပ်မျိုးစုံ ပလူပျံ့အောင် ထွက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ တာဝန် ပိုကြီးလာသည်။ ဆရာကို ရွေးသလို၊ မိတ်ဆွေကို ရွေးသလို စာအုပ်ကိုလည်း ရွေးတတ်မှု ကိုယ့်ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောပြောတန်းတန်း ရောက်ရှိနိုင်လိမ့်မည်။

၂၈ ဆက်မြောက် အမေရိကန် သမ္မတကြီး ဝုဒ်ရော့ ဝီလဆင် (၁၈၅၆-၁၉၂၄) ရေးသားခဲ့သော “လူသားအဖြစ်” အမည်ရှိ စာအုပ်ငယ်တွင် ပါဝင်သည့် စာတစ်ပိုဒ်မှာ -

“မိတ်ကောင်းနှင့် မိတ်ဆိုး၊ ပညာရှိနှင့် ပညာမဲ့ ခွဲခြား ရွေးချယ် ပေါင်းသင်းရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အဓိကတာဝန် ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ဘာသာ စကား မျိုးစုံဖြင့် စကားမျိုးစုံ ပြောနေကြသော စာအုပ်မျိုးစုံ အနက်မှလည်း စာအုပ်ကောင်းနှင့် စာအုပ်ဆိုးကို ရွေးချယ်ကြရမည်သာတည်း” ဟူ၏။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၁၆] ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက် ထားပါ ◆

“ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်သည် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် ဂုဏ်ယူစရာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက် ဟူ၍ ဖြစ်လာလျှင် ကိုယ်ပိုင်စာအုပ်များ ရှိရမည်။ စာကြည့် တိုက်သည် မိမိပစ္စည်း မဟုတ်။ လူ့ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော ပစ္စည်းသာ ဖြစ်၏။”

ဟင်နရီဗါဒ်ဘီးများ (၁၉၁၃-၁၀၇)

အမေရိကန်သင်းအုပ်ဆရာကြီး

ယခုခေတ်တွင် လူကုန်ထဲ အိမ်အများစု၏ ဧည့်ခန်းဆောင် မှန်ဖီရိုများထဲ၌ စာအုပ်များကို မမြင်ရဘဲ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်၊ လက်ဖက်ရည် ကြွေ ကရား၊ ကြွေပန်းကန်ပြား စသည့် မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများကိုသာ တွေ့မြင် သည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှသည်။ “ပစ္စည်းမှန် နေရာမှန်” မရှိသည့် ဘမက ဂုဏ်မယူအပ်သော ပစ္စည်းများကို အမြတ်တနိုး ဂုဏ်တင် ဗန်းပြထားသောကြောင့် “ဘုရားကား အောက်၊ မျောက်ကား အထက်” သဘော မျိုးပင် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်လွှဲ ဆံပင် ကောင်းနေကြသည်။ သို့မဟုတ် အတွေးချော် အမြင်မှားနေကြသည်။ တကယ်တမ်း ရေရှည်တန်ဖိုးကို တွက်ကြည့်လျှင် လူ့ဘဝတွင် စာအုပ်ထက် ဘယ်ပစ္စည်းက ပို၍ သာဓိဋ္ဌိပါ မည်နည်း။

လူမျိုးနွယ် အဆက်ဆက်၏ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများ ကိန်း အောင်းရာ စာအုပ်များကြောင့်သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လောကကြီး တစ်ခုလုံး အဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ပါလျက် မိမိတို့၏ အိမ်ဦးခန်းတွင် စာအုပ်များကို “ဘုရားတစ်ဆူ ဂုဏ်တင်လုံး”သဖွယ် တင့်တင့် တယ်တယ် ဂုဏ်တင် ဗန်းပြထားရန် ဘာကြောင့် သတိမရကြပါသနည်း။

လွှဲရင်းကို ပြောရလျှင် စာဖတ်သူ အဆွေ၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တကယ်တမ်း ကြီးပွားလိုလျှင် စာအုပ်တွေကို ချောင်ထိုး မထားပါနှင့်။ ဟုပ်မိ ဒီလွှဲ မထားပါနှင့်။ စာအုပ်၏ ဂုဏ်ရည်နှင့် သင့်လျော် ဟပ်စပ်သော နေရာတွင် တွေ့ကြုံသေမြတ်မြတ်နိုးနိုး ထားရှိပါ။ ယင်းသို့ ထားရှိခြင်းသည် ပင်လျှင် ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် (ဝါ) အိမ်တွင်းစာကြည့်တိုက်ကလေးတစ်ခု တည်ထောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်ကလေးတစ်ခု ရှိလျှင် အိမ်၏ ကျက်သရေကိုလည်း ဆောင်သည်။ မိမိနှင့်တကွ မိသားစုတစ်ခုလုံး အတွက် “ရာသက်ပန် အသိပညာ ဘဏ်တိုက်” ဖွင့်လှစ်ထားရာလည်း ရောက်သည်။

မိမိအိမ်တွင် ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် မထားရှိသေးသူသည် စိတ်ဓာတ်တိုးတက်ရေး၊ အမှန်တကယ် ငြိမ်းချမ်းသော အောင်မြင်ရေးကို လျစ်လျူရှုထားသူပင် ဖြစ်သည်။

“လူသည် မုန့်အားဖြင့်သာလျှင် အသက်ကို မွေးရမည် မဟုတ် ဟူ၍ ခရစ်တော်က မိန့်ဆိုခဲ့၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အသက်ရှင်ရေးအတွက် အစားအစာ တစ်ခုတည်းကိုသာ

စားနေရသည့် မဟုတ်၊ စိတ်ဓာတ်တိုး ရေး အတွက် ဦးနှောက်ကိုလည်း အစာကျွေးရဦးမည့်ဟု ဆိုလိုခြင်းသည်။ စာအုပ်များသည် ဦးနှောက်အတွက် အစားအစာများပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်တိုင်းတွင် ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်ကလေး ရှိရမည်။ သို့သော် တစ်ပါးသူထံမှ ငှားရမ်းထားသော စာအုပ်ဖြင့် ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက် ထူထောင်၍ မဖြစ်။ ငှားရမ်းထားသော စာအုပ်များသည် မိမိအိမ်သို့ ခဏလာလည်သော မိတ်ဆွေများနှင့် တူသည်။ ကိုယ်ပိုင် စာအုပ်များမှာမူ မိမိ၏ အနီးကပ် မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သည်။ အကောင်း ဆုံး အဖော်မွန်လည်း ဖြစ်သည်။ အချိန်မရွေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်သော အကြံပေး လမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ် လည်း ဖြစ်သည်။

"လောကတွင် လူသားတိုင်း အောင်မြင်ပြီး ကြီးပွားလိုကြသည်။ စိတ်ချမ်းသာချင်ကြသည်။ စိတ်ချမ်းသာစွာ အောင်မြင်ကြီးပွားခြင်းကို လူတိုင်း တောင့်တကြသည်။ ထာဝရ စိတ်ချမ်းသာစွာ အောင်မြင်ကြီးပွားခြင်းကို ရရှိရန် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်း တစ်ရပ်မှာ စာအုပ်စာပေနှင့် မွေ့လျော်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်း တိုးတက်ရေး အတွက်သော် လည်းကောင်း၊ အထွေထွေ ဗဟုသုတအတွက် သော်လည်း ကောင်း၊ စိတ်အပန်းဖြေမှုအတွက် သော်လည်းကောင်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်နိုင်သော သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်မျိုးစုံ စာကောင်းပေမွန်များကို တဖြည်းဖြည်း ဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ထောင်ဖြစ်အောင်ထောင်ဖို့ အချိန်ဆွဲမနေပါနှင့်။ ရှိသမျှ စာအုပ်နှင့်သာ စတင်လိုက်ပါ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့်အရေအတွက် များလာပါလိမ့်မည်။ အခြား အိမ်သုံး ဇီဝမပစ္စည်းတွေကို ပေါ့လာတိုင်း မမေ့မလျော့ ဝယ်ယူသလို ဝယ်သင့်သော စာအုပ်ကိုလည်း ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်ထားလိုက်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

စာအုပ်ဝယ်ရာတွင် အသစ် အဟောင်း ရွေးနေစရာ မလိုပါ။ မိမိအတွက် အကျိုးရှိမည့် စာအုပ်ဖြစ်ဖို့သာ လို၏။ သို့သော် လောကုတ္တရာစာပေနှင့် လောကီစာပေ နှစ်မျိုးစလုံး စုံလျှင်တော့ အကောင်းဆုံးပင်။ လောကုတ္တရာစာပေတွင် ဘာသာရေးစာအုပ်များ ပါဝင်ပြီး လောကီစာပေတွင်မူ သိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာ စာအုပ်များ ပါဝင်သည်။ မိမိ စာကြည့်တိုက်အတွက် စာအုပ်ရွေးချယ်ရန် အခက်အခဲရှိပါက စာပေ နှစ်ပုံကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ် များ ထံမှ အကူအညီ ရယူနိုင်သည်။ ။

စာကြည့်တိုက်တစ်ခု စတင်တည်ထောင်ခြင်းသည် ဘဏ်တိုက်တွင် ငွေစုစာရင်းတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ခြင်းနှင့် အလားတူသည်။ စတင်မိလျှင် ထပ်ဖြည့်ဖို့ကိုပါ စိတ်စောနေတတ်သည်။ စာအုပ်ဝယ်၍ ကုန်သွားသော ငွေကြေး သည် အခြားပစ္စည်းများအတွက် ကုန်သွားသော ငွေကြေးထက် အကျိုးရှိနိုင်သည်။ စာကောင်းပေမွန်များကို နည်းမှန်လမ်းမှန် ဖတ်ရှု အသုံးချခြင်း သည် မိမိဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် အမှန်တကယ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်း အရင်းအနှီး၏ အကျိုးကျေးဇူး သို့မဟုတ် တန်ဖိုးကို ငွေကြေးဖြင့် တိုင်းတာ၍ မရနိုင်။

စာကြည့်တိုက်ရှိ စာအုပ်များသည် လူတစ်ယောက်အတွက် ရာသက်ပန် အရင်းအနှီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဘဏ်တိုက်တွင် စုထားသော ငွေကြေး ကြောင့်

ခံစားရသော ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုထက် သာလွန်သည့် စိတ်ချမ်းသာ ကိုလည်း ရရှိနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်များသည် အကြီးဆုံးနှင့် အလုံခြုံဆုံး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ဖြစ်သည်။ စာကောင်းပေမိန့်များထဲမှ ပညာဗဟုသုတနှင့် ဘာသာရပ်များကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူအဖို့ တိုးတက်ကြီးပွားလမ်းသည် အမြဲတမ်း ပွဲနေ သည်၊ အမြဲတမ်း ရှိနေသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ခြင်းသည် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်း သမားကောင်းနှင့် အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ် ရနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့စာအုပ်မှ တစ်ဆင့် စာရေး ဆရာနှင့် တွေ့ဆုံ နီးနှောခွင့် ရသည်။ သူသည် စာဖတ်သူအား ပညာလည် ပေးသည်။ ဗဟုသုတလည်း ပေးသည်။ စိတ်ဓာတ် မကျစေရန်လည်း အားပေးသည်။ စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ပျော်စရာ စကားကိုလည်း ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် စာကောင်းပေမိန့်တွေနှင့်သာ အမြဲတမ်း ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘယ်တော့မှလည်း စိတ်ဓာတ်မကျနိုင်။ အားမာန်တွေ အမြဲတမ်း ပြည့်နေလိမ့်မည်။

“လောကမှာ အခြား ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဂုဏ်ရည် ကျဆင်းသွားနိုင်ပေမဲ့ စာအုပ်ဂုဏ်ရည်ကတော့ ထာဝရ တည်ရှိနေမှာပါ။”

ဟု အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဝါရှင်တန် အာဗင် က ပြောခဲ့ဖူးသည်။
အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး သောမတ်ကာလိုင်းကလည်း

“ဒီခေတ်မှာ တကယ့် တက္ကသိုလ်ဆိုတာ စာကြည့်တိုက်ပါပဲ”

ဟု ပြောခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ခေတ်မီသည်၊ ဂုဏ်ရှိသည်၊ ယဉ်ကျေးသည်။ အဆင့်အတန်း ရှိသည်ဟု ယူဆသူတိုင်း ကိုယ်ပိုင် အိမ်တွင်းစာကြည့်တိုက် ထားရှိသင့်ပါသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၁၇] မေးမြန်းပါ။ စုံစမ်းပါ ◆

‘တိုးတက်မှု ဟူသမျှသည် မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်းမှ ပေါက်ဖွားလာသည်။
သံသယ ရှိခြင်းသည် ယုံကြည်မှု လွန်ခြင်းထက် ပိုကောင်းသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သံသယကြောင့် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပေါ်လာ၏။
မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်းကြောင့် ဆန်းသစ်တီထွင်မှု ပေါ်လာ၏’

ဟဒ်ဆန်မက်ဇင် (၁၅၃-၁၉၂၇)
အမေရိကန် ဓာတုဗေဒပညာရှင်

အမေရိကန် သင်းအုပ်ဆရာကြီး ဟင်နရီဗီဒ်ဘီးများ (၁၈၁၃ - ၈၇) သည်
တရားဟော အလွန်ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ “ဘာကြောင့် တရား ဟာ
ကောင်းသလဲ” ဟု မေးကြည့်သောအခါ -

“ကျွန်ုပ်က မျက်စိနှစ်လုံးကို အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားပြီး မသိတာမှန်သမျှ
မေးမြန်းစုံစမ်းလို့ပဲ”

ဟု သင်းအုပ်ဆရာကြီးက အမိန့်ရှိ၏။

ကောင်းလိုက်တဲ့ စကား၊ တန်ဖိုးရှိလိုက်တဲ့ ဩဝါဒ။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး
ကြီးပွားလို့သော လူငယ်တစ်ယောက် အဖို့ ဘဝတစ်သက်တာ လက်ခွဲ
ဆောင်ပုဒ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဟိသစွာ၊ ထိုစကား အလွန်မှန်၏။ အကြင်သူ တစ်ယောက်သည် မျက်လုံးကို
အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားပြီး အမြဲတမ်း မေးမြန်း စုံစမ်းတတ်သော အလေ့ရှိ၏။
ထိုသူသည် အသိအမြင်လည်း ကျယ်ပြန့်နိုင်၏။ ဘဝတက်လမ်း လည်း
ပြောင့်တန်းနိုင်၏။ စင်စစ် ဆိုရသော် မျက်လုံးကို ဖွင့်ထားပြီး အမြဲ တမ်း မေးမြန်း
စုံစမ်းခြင်းသည် လူတစ်ယောက်အတွက် အလွန် အရေး ပါသော
“ပညာဆည်းပူးခြင်း” ပင်တည်း။ ။

ဥပမာ- သင်းအုပ်ဆရာကြီး ဘီးများ၏ အဖြစ်ကိုပဲ ပြန်ကြည့်ပါ။ သူသည်
နိစဉ်ခါက ဘုရားကျောင်း စင်မြင့်ပေါ်မှ တရားဟောသောအခါ ပရိသတ်က
သူတရားကို မကြိုက်ကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

ဘာကြောင့် မကြိုက်သနည်း။ သူ့ တရားစာများက ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတွေ ထဲမှ
အရင်းတိုင်း ကူးယူ ဟောပြောချက်များ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အခြား
သင်းအုပ်ကြီးတွေ ထပ်တလဲလဲ ဟောပြောပြီးသော တရား များ
ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဟောပြောချက်တွေကတော့ လေးနက် ပါ၏။
ကြီးကျယ်ပါ၏။ သို့သော် ပရိသတ်က မကြိုက်။

ပရိသတ် လိုချင်တာက လက်တွေ့ ဘဝမှ ပေါ်ထွက်လာသော ပြည်သူများ၏ ဘဝအမှန်ကို ထင်ဟပ်သော ဟောပြောချက်များ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် အမြင်သစ် ရရှိသွားပြီး သူ တရားများကို ရွေးရိုး ကျမ်းစာအုပ် တွေထဲမှချဉ်း မယူတော့ဘဲ လက်တွေ့ လူ့ဘဝထဲမှ အကေထား၍ ရှာဖွေယူတော့သည်။ သူသည် လူတန်းစား ပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ အလုပ်သမား၊ ရဲသား၊ စာရေး စာချိုး ကားသမား၊ ကုန်သည်၊ အိမ်ရှင်မ စသည့် အလွှာပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ဆုံ ကာ သူတို့၏ ဘဝအမြင်၊ လူနေမှု အဆင့်အတန်း၊ ယုံကြည်ချက်၊ မျှော်လင့် ချက် စသည်တို့ကို မေးမြန်း စုံစမ်းသည်။ ယင်းသို့ မေးမြန်းစုံစမ်း သိရှိ ရသော အခြေအနေ အကြောင်းအရာများကို အခြေခံကာ ဟောပြောသော အခါ ပရိသတ်က အလွန်ကြိုက်သည်။ နာနေကျ တရားမျိုး မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ဆက်စပ်သည့် အမြင်သစ် တရားများ ဖြစ်၍ သူတို့က အလွန် နှစ်သက်သဘောကျကြသည်။ ဤသည်မှာ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း၏ ရလဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လူများစုကြီးကတော့ မေးမြန်းရမှာ၊ စုံစမ်းရမှာကို အလွန်ကြောက်ကြသည်။ အလွန် ရှက်ကြသည်။ တချို့က မိမိတို့ မဟုတ်သော မရှိကြောင်း ဖော်ပြရာ ရောက်မည် စိုး၍ ရှက်ကြောက်ကြသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် တကယ်တော့ ဤစိတ်ထား၊ ဤအမြင်ဆိုးသည် အလွန် မှားသည်။ ကိုယ့်တက်လမ်း ကိုယ်ပိတ်ဆို့သော စိတ်ထားမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးအား မေးမြန်းရမှာကို ကြောက်သော သူသည် တစ်နည်း အားဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီး ဘဝင်မြင်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘဝင်မြင်ခြင်းသည် ဘယ်တော့မှ မကောင်း။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အတွက် အများကြီး အကျိုးယူတန်ငါ။

လောကတွင် ဘယ်သူမှ အရာရာကို မသိနိုင်၊ မတတ်နိုင်။ လူအချင်း ချင်း ဆက်ဆံပေါင်းသင်းကာ တစ်ယောက်ထံမှ တစ်ယောက် ပညာယူနေ ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ပညာယူရာတွင် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းသာလျှင် အထိ ရောက်ဆုံး “သော့” ဖြစ်၏။ “သွားဖန်များ ခရီးရောက်၊ မေးဖန်များ စကားရ”၊ “မစင်လျှင် ဆေး၊ မသိလျှင် ” ဟူသော ဆိုရိုးစကားများပင် ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

အတန်းထဲတွင် အမေးအမြန်း ထူသော ကျောင်းသားကို အခြား ကျောင်းသားများက ကြိုက်ချင်မှု ကြိုက်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် သူက မရှက် မကြောက် မေးမြန်းသောကြောင့် အများမရှင်းသော အချက်အလက် တစ်ခု ကို ဆရာက အသေးစိတ် ရှင်းပြမည်မှာ သေချာသည်။

မြို့ထဲတွင် အသွားအလာ မကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်သည် ဘတ်စ် ကား နှိပ်တံများကို မမေးဘဲအထင်နှင့် တက်စီးလျှင် ဘတ်စ်ကားခ နှစ်ခါကုန်ရုံသာမက ကား မှားစီး၍ ကမန်းကတန်း ပြန်ဆင်းရသောကြောင့် ရှက်စရာ အဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း ကြုံရလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မေးမြန်းစုံစမ်းဖို့ကို ဘယ်သောအခါမှ မကြောက်ပါနှင့်၊ မရှက်ပါနှင့် လူများစုသည် အမေးခံချင်ကြသည်။ မေးလာသူကို ကူညီချင် ကြသည်။ မေးသူက ဘာကိစ္စကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရိုးသားစွာ မေးလာလျှင် မကူညီ ချင်သူ ဟူ၍ မရှိ။

လမ်းမသိလျှင်လည်း မေးပါ။ ကားနံပါတ် မသိလျှင်လည်း မေးပါ။
ပညာရပ်တစ်ခုခု မသိလျှင်လည်း မေးပါ။

မီးရထား၊ ကား၊ သင်္ဘော၊ လေယာဉ် တစ်ခုခု စီးသွားစဉ် အလကား
ထိုင်လာမည့်အစား ဘေးနားမှ ခရီးဖော်များအား မိမိ သိလိုရာ တစ်ခုခုကို မိတ်ဖွဲ့
မေးမြန်းခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတလည်း တိုးသည်။ စကားလက်ဆုံ ကျပြီ
အကြောင်းအပေါင်းသင့်သွားလျှင် မိတ်ဆွေကောင်းလည်း တိုးလာနိုင်သည်။

အမေး ရှိလျှင် အဖြေ ရှိသည်။ အဖြေသိမှ အရာရာကို အကောင်းဆုံး
ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် အရာရာတွင် အကောင်းဆုံးကို ရှာဖွေနေကြပါလျက်
မေးမြန်းစုံစမ်းရန် ဝန်လေးတတ်ကြခြင်းကား ရှက်ဖွယ်တည်း”

ဟူ၍ ရောမနိုင်ငံ သုခမိန်ကြီး စီစရိက ဆိုခဲ့သည်။

မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်းသည် အသိအမြင် တံခါးကို ဖွင့်သော “သော့” ဖြစ်သည်။

ထိုစကား မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူ၏ အသိအမြင်၊ ဟုသုတ၊
သိပ္ပံဇာ ပညာရပ်အားလုံးသည် မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်းမှ ပေါက်ဖွား
လာကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မိလိန္ဒမင်းကြီးက မေးမြန်း၍ ရှင်နာဂသိန် (အရှင်နာဂသေန) က
ဖြေကြားသောကြောင့် “မိလိန္ဒပညာကျမ်း” ကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။
ဂရိတေးခေါ်ရှင်ကြီး ဆောခရတီးနှင့် အပေါင်းအသင်းများ၏ အမေးအဖြေ
ကြောင့် “ပလေတိုကထာ ဋီကာကျမ်း” ကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

ယင်းတို့သည် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းဖြင့် ရရှိလာသော တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်သည့်
ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးများပင် ဖြစ်သည်။

“အလွန်တရာ ဉာဏ်ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား အရာရာကို
ဒီလောက်အများကြီး ဘယ်လို့လုပ်ပြီး သိပါသလဲ ဟု မေးကြည့်ရာ ကိုယ်က ဘာမှ
မသိသလို မေးမြန်းဖို့ကို ဘယ်တော့မှ မရှက်ကြောက်လို့ပါပဲ ဟု သူက ပြန်ဖြေ၏”

ဟူ၍ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဂျက်ကောအက်ဘောက ရေးသားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြီးပွားလိုလျှင် မေးမြန်းပါ။ စုံစမ်း ပါ။ မိမိ၏
ဗဟုသုတနှင့် အသိဉာဏ် တိုးပွားရေးအတွက် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ထက် ပို၍
ကောင်းမွန်သော အခြားနည်းလမ်း မရှိပါချေ။

◆ [၁၈] စေ့စပ်သေချာ အောင်ကြောင်းဖြာ ◆

“ပထမဦးစွာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပါ။

ထို့နောက် တန်ကြေး သတ်မှတ်ပါ။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဝယ်ကြလိမ့်မည်”

လက်စလီ၊ အမ်၊ ရှော့

အင်္ဂလိပ် ကဗျာစာဆို ရှယ်လီ (၁၇၉၂-၁၈၂၂) ပြောဖူးသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ် တွင် ပန်းပုဆရာ ပရိုသီးမတ်သည် မိနာဗာ နတ်သမီး၏ ရုပ်တုကို ထုလုပ်ရာ အလွန်တူသောကြောင့် “လက်ရာ အမြောက်ဆုံးသာ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်

ကောင်းကင်ဘုံမှ လိုချင်သည့်အရာကို တောင်းပါး ယူဆောင်ပေးမည်” ဟု နတ်သမီးက ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ပရိုသီးမတ်က သူ့ကို ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပို့ပါ။ သူ လိုချင်တာကို ကိုယ်တိုင်ရွေးပါရစေဟု မေတ္တာရပ်ခံ၏။ သို့ဖြင့် နတ်သမီးက သဘောတူပြီး ပရိုသီးမတ်အား ကောင်းကင်ဘုံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သောအခါ-ပရိုသီးမတ်သည် အရာရာ တိုင်းတွင် မီးလျှံဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ပရိုသီးမတ်က သူ ထုလုပ်သော နတ်သမီးရုပ်တုကို မီးလျှံဖြင့် မွမ်းမံခြယ်သလိုသောကြောင့် လူ့ပြည်သို့ မီးလျှံကို ဆောင်ယူပေးရန် နတ်သမီးအား တောင်းပန်လေ၏။

ဤပုံပြင်ကလေး၏ ဆိုလိုရင်းမှာ မိတ်ဆွေသည် “လူ့ဘဝတွင် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် မီးလျှံကဲ့သို့ ပြင်းပြသော စိတ်စေတနာ၊ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ပါ” ဟု တိုက်တွန်းလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ အလုပ်ထဲသို့ စိတ်ရော ကိုယ်ရော မြှုပ်နှံလိုက်ပါ။ မိမိသည် မိမိ၏ “ဘဝရပ်တု” ကို ထုလုပ်နေ သည်ဟု မှတ်ယူပါ။

မိတ်ဆွေသည် အကြမ်းတည် စကျင်ကျောက်တုံးကို မိမိလိုချင်သောပုံ ထုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကျောက်တုံးကို နေတိုင်း၊ နှာရံတိုင်း၊ ခဏတိုင်း ဆွဲမိဖြာ ထုလုပ်နေသည်။ မိတ်ဆွေသည် ထိုကျောက်တုံးကို နမူနာပုံစံ၊ စံပြပုံစံ မရှိဘဲလည်း ထုလုပ်နိုင်သည်။ မြင့်ရသို ရှုံ့မုန်းအောင်၊ ကြောက်လန့်အောင် ကြောက်စရာ ပုံမျိုးလည်း ထုလုပ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် မြင်သူတိုင်း ရှုမဝအောင် အလှဆုံး ပုံမျိုးလည်း ထုလုပ်နိုင်သည်။ တစ်ခုခုတော့

ပစ်စလက်ခတ် လုပ်တတ်သူ၊ ဖြစ်ကတက်ဆန်း ပြီးစလွယ် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုလူစားမျိုးသည် ဘယ်တော့မှ ထိပ်ဆုံးသို့ မရောက်နိုင်။ အသေးအဖွဲ့ အလုပ်ကလေးတွေမှာ အချိန်ကုန်ခံနေတာကို အလ ကား အချိန်ဖြုန်းနေတာဟု လူအများက ယူဆကြသည်။ အမှန်က အချိန် စွဲနေခြင်း မဟုတ်။ အသေးအဖွဲ့ကလေးများကို အသေးစိတ် စေ့စေ့စပ်စပ် ထုလုပ်ရမည်။ မထုဘဲ

သည်အတိုင်း ပစ်ထား၍ လုံးဝ မရ။

မိတ်ဆွေ၏ လက်ရာသည် မိတ်ဆွေ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ထင်ဟပ်လိမ့်မည်။
မိတ်ဆွေ၏ စိတ်ထား၊ မိတ်ဆွေ၏ အတွေးအခေါ်၊ မိတ်ဆွေ၏ စေတနာ
ရည်စူးချက်တို့သည် ထို့လက်ရာ၌ ပေါ်လွင်နေလိမ့်မည်။ ဤသည်ပင်လျှင်
ပယ်ဖျက်၍ မရသော မိတ်ဆွေ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ပင် ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်၏ တစ်သက်တာ အလုပ်သည် စံဝင်သည့်လက်ရာ ဖြစ်သင့်သည်။
ဖြစ်နိုင်သည်။ လူတိုင်းသည် မိမိ အတတ်နိုင်ဆုံး အကျိုးပြုရန် ဤလောကသို့
ရောက်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့် အလုပ်ကိုပင် လုပ်လုပ် စေ့စပ်သေချာမှုဖြင့်
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ရန်သည် လူတိုင်း၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

“အို ဒါလောက်ဆို တော်ရောပေါ့၊ ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် လုပ်တော့ကော
ဘာထူးမှာလဲ”

ဤစကားများကို လူ တော်တော်များများ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိကြ၏။
တကယ်တော့ ယင်းစကားမျိုးကို ပြောသူသည် အလုပ်တစ်ခုကို ပစ်စလက်ခတ်
လုပ်တတ်သူ၊ ဖြစ်ကတက်ဆန်း ပြီးစလွယ် လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။
ထိုလူစားမျိုးသည် ဘယ်တော့မှ ထိပ်ဆုံးသို့ မရောက်နိုင်။

အသေးအဖွဲ့ အလုပ်ကလေးတွေမှာ အချိန်ကုန်ခံနေတာကို အလကား
အချိန်ဖြုန်းနေတာဟု လူအများက ယူဆကြသည်။ အမှန်က
အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းမဟုတ်။ အသေးအဖွဲ့ကလေးများကို စေ့စေ့စပ်စပ်
လုပ်တတ်ခြင်းသည် အောင်မြင်ကြီးပွားသူတို့၏ ထူးခြားသော လက္ခဏာ တစ်ရပ်
ဖြစ်၏။ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးကို လုပ်ကိုင်သော လူတွေမှာလည်း
အားနည်းချက်ကြီးတွေ ရှိတတ်သည်။ တစ်နေရာရာတွင် တစ်ခုခု ချို့ယွင်း
နေတတ်သည်။ သို့သော် သူတို့၏ လုပ်ငန်းတွင် ဘယ်တော့မှ မချို့ယွင်းသော
အရည်အချင်း တစ်ခုကတော့ ဂရုစိုက်ခြင်း၊ စေ့စပ်သေချာခြင်းနှင့် တိကျ
မန်ကန်ခြင်း ဖြစ်၏။ အလွန်တော့သော်လည်း အလုပ်ကို ဂရုမစိုက်၊ စေ့စပ်
သေချာအောင် မလုပ်သောသူသည် တစ်သက်လုံး ထိုအကျင့် ခွဲနေလိမ့်မည်။

မိမိ၏ တစ်သက်တာ အလုပ်သည် မိမိ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း ရှိသလောက်
အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမည်။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် နီးပါး ကောင်းရမည်။

“အချိန်မရလို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာပါ” ဟု လူတိုင်းလိုလို ဆင်ခြေပေးတတ်ကြသည်။
အလကား ဆင်ခြေ ဖြစ်သည်။ မဟုတ်ဘဲ လုပ်ဖို့ကျတော့ အချိန်တွေ ဘယ်က
ရလာကြသည် မသိ။ ကောင်းတာ လုပ်ဖို့ကျတော့ “အချိန် မရှိလို့ပါ” တဲ့။

“အချိန် မရှိလို့ပါ” ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် အလုပ်တစ်ခုကို ဂရုမစိုက်၊ စေ့စပ်
မသေမချာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြီးစလွယ်လုပ်သော သူသည် မပင်မပန်းဘဲ
လွယ်လွယ်နှင့် ပြီးသည်။ သို့သော် ယင်းသို့ သက်သာချိသောကြောင့် နောက်ဆုံး၌
သူ ဒဏ်ခတ်ခံရလိမ့်မည်။ ကိုယ့်လက်ရာထက်သာသော အခြားသူ၏ လက်ရာကို
မြင်ရသောအခါ မိမိ၏ အမှားအတွက် နောင်တရလိမ့်မည်။ အရှက် ရလိမ့်မည်။
အလေးအနက်ထားသူ ဖြစ်လျှင် အိပ်၍တောင် မပျော်ဘဲ နေလိမ့်မည်။
မိမိအမှားကို အမြဲနှုန်း ပြန်ပြင်လိမ့်မည်။ အလေးအနက် မထားသူ ဆိုလျှင်တော့
တစ်သက်လုံး ဘယ်သူမှ အသုံးချတော့မည် မဟုတ်။

အလုပ်တစ်ခုကို စေ့စပ်သေချာစွာ အသေးစိတ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိသည်။ မိမိလက်ရာ အတွက် ပီတိ ဖြစ်ရသည်။ (ထိုပီတိသည် ငွေကြေးထက် တန်ဖိုးရှိသည်) လိပ်ပြာသိန်သည်။ လူတိုင်း၏ မျက်နှာကို ပွင့်လင်းစွာ ကြည့်ရသည်။

“အကောင်းဆုံး လုပ်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပီတိ အများကြီး ဖြစ်ရတယ်။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ဂုဏ်ယူခြင်း ဖြစ်ရတယ်။ အသေးအဖွဲ့ အလုပ်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဆုံး လုပ်ရင် အနုပညာမြောက်တာပါပဲ”

ဟု အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဝီလျံမက်သယူး က ဆို၏။

ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို ပြီးကပစ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်တတ်သူသည် တစ်သက်လုံး ထိုအကျင့် ခွဲသွားလျှင် ဘာအလုပ်မျှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်စား၍ မရနိုင်တော့။

တချို့က လက်ရှိအလုပ်ကို ပြီးစီးအောင် မလုပ်ဘဲ နောက်ထပ် အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်သည်။ ထို အလုပ်တွေလည်း ဘာတစ်ခုမှ မပြီး။ ဤလူစားမျိုးသည် စတင် လုပ်တတ်သော်လည်း ပြီးအောင် မလုပ် တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့အလုပ်တွေ ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသလို၊ သူ့ဘဝလည်း ဘယ်တော့မှ ပြီးပြည့်စုံလိမ့်မည် မဟုတ်။

အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရာတွင် အောက်ကျနောက်ကျခံစိတ် ဝင်လျှင်လည်း အလုပ်ပျက်တတ်သည်။ အောက်ကျ နောက်ကျခံစိတ် ဝင်လျှင် လက်ရာ အဆင့်အတန်း တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာပြီး ပြီးစလွယ် လုပ်တတ် လာသည်။ ပြီးစလွယ် လုပ်သူသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ မလေးစား။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မလေးစားလျှင် ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမရှိလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်ပါတော့မလဲ။

လူများစုသည် မတည်ငြိမ်ကြ၊ မရှေ့ငဲ့ရဲကြ၊ မပျော်ရွှင်ကြ။ ယင်းသို့ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသလဲ။ အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ သူတို့အလုပ်တွင် မရိုးသားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် “လူတိုင်း မိမိအလုပ်ကို အကောင်းဆုံး လုပ်ရမည်” ဟူသော သဘာဝ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ကြသည်။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မလုပ်သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လိမ်ညာနေသူ ဖြစ်သည်။ လူများစုတို့သည် သူတစ်ပါးအား လိမ်ညာရမည်ကို အလွန်ကြောက်ကြသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာဖို့ကျတော့ မကြောက်ကြ။ တောတော် အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်။ လုပ်သင့်သော အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်လျှင် ဂရုတစိုက်လည်း လုပ်သင့်၏။ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လည်း လုပ်သင့်၏။ ဤအချက်သည်ပင် ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ်မြှင့်တင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖိုးဒ်မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီကြီး၏ စက်ရုံ၌ ရေးသားထားသော ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုမှ “တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း လုပ်သွားမည်” ဟူ၏။ ဘယ်အရာမျှ ရပ်တန့်မနေရ။ ဤစက်ရုံ ကြီး အတွင်း၌ အရာရာတိုင်း ခွေ့လျား လှုပ်ရှားနေရသည်။ အမှုထမ်းတိုင်း အကောင်းဆုံး ထုတ်လုပ်နိုင်ရန် မိမိတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ကိုင် မပြီး၊ ရသည်။ ဘယ်အလုပ်ကိုပင် လုပ်လုပ်ယင်းသို့သော ခံယူချက်မျိုးဖြင့် လုပ် တွင် ယခင်ကထက် အနည်းနှင့်အများ တိုးတက်လာမည်မှာ ကျိန်းသေဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လက်ရှိပြဿနာမှာ အမှုထမ်း အများစုသည် မိမိတို့ ရာထူးအဆင့် ခန့်တက်နိုင်မည့် အရာကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ မလုပ် မဖြစ် လုပ်ရမည့် အဆင့်ဆင့် လုပ်ငန်းများကိုမူ ပေယျာလကန် ပပ်ထားကြ၏။ အလုပ်ရှင် ကျေနပ်ပြီး ရာထူးတက်စေနိုင်သည့် “ဘာကိုမဆို လုပ်ပြီး အကောင်းဆိုလုပ်မည်” ဟူသော ခံယူချက်မျိုး မထားတတ်ကြ။

အလုပ်သမားတစ်ယောက် အကြောင်းကို အလုပ်ရှင်က ဤသို့ ပြောပြဖူး၏။

“သူက အလုပ်တော့ အများကြီး လုပ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မဖြစ်ဘဲ ဖျက်ဆီးပစ်တာက များတယ်၊ အရေအတွက် များသလောက် အကောင်း ဖြစ်တာက နည်းတယ်”

အလုပ်တစ်ခုကို မြန်မြန်ပြီးအောင် ဆိုကာ ကုရော်ကမည် ပြီးစလွယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ခြင်းသည် စွမ်းဆောင်ရည်နှင့် အောင်မြင်မှုအတွက် အလွန် ထိခိုက်နှစ်နာ၏။ မသေမသပ် မစေ့မစပ် လုပ်တတ်သူ၊ ပြီးစီးအောင် မလုပ်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ လုပ်တတ်သူတို့သည် လူပျင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့မှာ တိုးတက်ကြီးပွားလို့စိတ် မရှိကြ၊ ထိုးထွင်းဉာဏ် မရှိကြ။ လက်ကြောတင်းမခံဘဲ အချောင့် ရယူချင်ကြ၏။ ယင်းသို့သော လူစားမျိုးသည် ဘယ်နေရာမှာမဆို အလွန်အန္တရာယ်ရှိသည်။

အလုပ်တစ်ခုကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ လုပ်ခြင်းသည် လုံးဝ မလုပ်ဘဲ ထားသည်ထက် ပို၍ဆိုးသည်။ ဤအကျင့်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြား လူတွေ အားလုံးကိုလည်း အကျင့်ပျက်စေနိုင်၏။

‘သူက တစ်ခုကိုတော့ ကောင်းကောင်းကျွမ်းတယ်’

ထိုစကားမှာ အလွန်မြန်ဆန် တိုးတက်သွားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို သူ့ အထက်လူကြီးက ပြောပြသော စကားဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ သူသည် အလွန်မြန်ဆန်စွာ တိုးတက်သွား၏။ တစ်ခုကို ကောင်းကောင်းကျွမ်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်ခုကို သူ ကောင်းကောင်း စူးစိုက်သည်။ သူများထက် သာအောင် လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ တိုးတက်သွားသည်။ သူ့လို လုပ်လျှင် လူတိုင်း တိုးတက်မည်။

အင်္ဂလိပ် ပြဇာတ်မင်းသားကြီး ဝီလျံချားမက်ကရေဒီသည် လန်ဒန်မြို့ မကပြမီ အင်္ဂလန်၊ အိုင်ယာလန်နှင့် စကော့တလန် ပြည်နယ်များမှ တောမြွက်လေးများ၌ ပထမဦးစွာကပြခဲ့သည်။ ယင်းအကြောင်းကို စာရေးဆရာကြီး ဝီလျံမက်သယူးက အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ပြောခဲ့၏။

“သူမှာ စည်းကမ်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ပရိသတ် တစ်ထောင်ပဲ ရှိရှိ၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်တည်းပဲ ရှိရှိ သူ အလုပ်ကို သူ အကောင်းဆုံး လုပ်တတ်တဲ့ စည်းကမ်းပဲ။ သူက ဘယ်လို ပြောသလဲဆိုတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် မရှိသလောက် ဖြစ်နေရင်တောင်မူ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အလုပ်ကို လုံးဝ မလျှော့ဘူး၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ အခြေအနေကို သင်ခန်းစာ ယူတယ်၊ ဒီ စည်းကမ်းကြောင့် အများကြီး ကျွမ်းရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေဖျေခြင်းလို့ နာမည်ပေးထားတယ် တဲ့”

စာရေးဆရာကြီး ချားဒစ်ကင်းကတော့ ပုဂံသတ်အား ဟောပြောရမည့် စာတစ်ပုဒ်ကို တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်ကျစီ ခြောက်လအထိ ရွတ်ဆိုလေ့ကျင့်လေ့ရှိသည်ဟု ဆို၏။

တကယ်တော့ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို စေတနာနှင့် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်လျှင် ထိုအလုပ်ကောင်းမွန်သည်။ စေတနာလည်း မပါ၊ ကြိုးစား အားထုတ်မှုလည်း မရှိလျှင် ထိုအလုပ် မကောင်းမွန်။

စေ့စပ်သေချာသည်။ တိကျမှန်ကန်သည် ပြီးဆုံးသည်အထိ စေတနာပါပါနှင့် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်သည် ဟူသော အရည်အချင်းသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စတင်ဝင်ရောက်သော လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး အရင်းအနှီးပင် ဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်မျိုးသည် ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် စတော့ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းမျိုးတွင် အလွန်တန်ဖိုးရှိလိမ့်မည်။

ထောက်လှမ်းရေး ဌာနများတွင် လူတွေ အလွန် အလုပ် ရှိခဲ့သည်။ ပြန်လျှင်လည်း အလုပ် မမြဲကြ။ အကြောင်းမှာ အလုပ်တစ်ခုခုကို အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်အောင် မကြိုးစားကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်က “ကျွန်တော်လင်းမှာ ပြိုင်ဘက်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ” ဟု မေးဖူးသည်။ အဖြေကား “ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ခင်ဗျားလင်းမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေါ့” ဟူ၏။

“ငါ့လက်ထဲက ထွက်သမျှ ဘာမဆို အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမယ်” ဟူ၍ ခံယူကာ အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးဆုံးအောင် လုပ်တတ်သူသည် (အနိမ့်ဆုံး အလုပ်ကို လုပ်သူပင် ဖြစ်ပါစေ) တကယ် အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့တွင် မူပိုင်ခွင့် မှတ်ပုံတင်စရာ မလို၊ သူ့အလုပ်အတွက် မည်သည့် အကာအကွယ်မျှ မလို၊ “အကောင်းဆုံး” ဟူသော အမှတ်တံဆိပ်ကို သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အထင်အရှား ခတ်နှိပ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေသည် မိမိ၏ လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး စေတနာအပြည့်ဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လျှင် တောနက်ကြီးထဲ၌ နေသည့်တိုင်အောင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက တံခါး လာခေါက်ကြလိမ့်မည်။

လူများစုကြီးသည့် မိမိတို့၏ အလုပ်တွင် စိတ်မဝင်စားကြ၊ စိတ်မပါကြ။ ထပ်တလဲလဲ လုပ်နေရ၍ ပြီးငွေ့ကြသည်။ အမှန်မှာ သူတို့သည် ထိုအလုပ်ကို ဂယနက မသိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အစအဆုံး ထဲထဲနက်နက် မလေ့လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် နှင်းဆီပင်၏ ဆူးကို စမ်းမိရုံလောက်သာ လေ့လာကြပြီး နှင်းဆီပန်းကို ခူးဖြစ်သည်အထိ ရှေ့သို့မတိုးကြ။ မိမိ၏ အလုပ်ကို တွယ်တာ မြတ်နိုးသောသူ၊ မိမိ၏ အလုပ်ကို ချစ်သောသူသည် စင်ကြယ် မွန်မြတ်သော အလုပ်၏ အလှနှင့်ရသည့် မလွဲမသွေ ခံစားရ၏။

အလုပ်ကို ကရော်ကမည့် ပြီးစလွယ်လုပ်ခြင်း၊ စသာ စပြီး ပြီးအောင် မလုပ်ခြင်းသည့် အဆင့်အမြင့်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးကို အမြဲတမ်း တောင့်တနေကြသော ဤလောကအတွက် အန္တရာယ်အရှိဆုံး ရန်သူကြီး ဖြစ်၏။ ဤအကျင့်သည် ဆုံးရှုံးမှုကို မွေးဖွား၏။ ထိုအကျင့်၏ သားကောင်သည်

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မယုံကြည်၊ အလုပ်ကိုလည်း မခင်မင်၊ လိုချင်တာကိုလည်း
ဘယ်တော့မှ မရနိုင်သော လူစားမျိုး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဘဝလုပ်ငန်းခွင်သို့ စတင် ဝင်ရောက်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်အား
ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးလိုက်မည်။

“ပြီးဆုံးသည်အထိ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမည်”

ဤဆောင်ပုဒ်သည် လူငယ်အားလုံးအတွက် လက်စွဲဆောင်ပုဒ် ဖြစ်သင့်သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူငယ်ဘဝမှ စ၍ ယင်းဆောင်ပုဒ် အတွင်း
ကျင့်သုံးသွားလျှင် အန္တရာတ်တွင် အောင်မြင်မှုနှင့် ဆုံးရှုံးမှု၏ ကြီးစွာသော
ခြားနားချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦး၏ အလွန် ပညာသားပါသော စကားတစ်ခွန်း မှာ -

“ခင်ဗျား ဘယ်လို စ လုပ်သလဲဆိုတာ အရေးကြီးတယ်၊ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်၊
ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းဆိုးမှာ ဘယ်လို အပြီးသတ်သလဲ ဆိုတာက အရေးအကြီးဆုံးပဲ”
ဟူ၏။

ထို့ပြင် ရောမ စကားပုံ တစ်ခုကလည်း

“ပြီးမြောက်ခြင်းကသာ အလုပ်ကို သရဖူဆောင်းပေး၏” ဟူ၍ ဆိုလေသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၁၉] နေရာတကာမှာ ပညာရှာ ◆

“စာအုပ်များမှ ရသော ပညာဗဟုသုတကို တဝမှ ရသော ပညာဗဟုသုတဖြင့် ဖြည့်ဆည်းရာ၏”

ဟေမလေတန် ရိုက်မာဘီ (၁၈၄၅-၁၉၁၇)

အမေရိကန် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ

“ကျုပ်ဟာ တီထွင်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ကိုယ်ပိုင် တီထွင်တာဆိုလို့ ဓာတ်ပုံပညာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

ဟု သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး သောမတ်အက်ဒီဆင်က ပြောဖူးသည်။ ထပ်မံရှင်းပြရန် မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ သူကသူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချပြီး

“အမှန်ကတော့ ကျုပ်ကရွှေမြှုပ်နဲ့ တူတယ်၊ ပညာသာ ရမယ်ဆိုရင် အတွေးအခေါ် ဗဟုသုတတွေကို နေရာတိုင်းက စုပ်ယူတယ်”

ဟု ပြန်ပြော၏။

မှန်သည်။ တိုးတက်ကြီးပွားမှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်သည် ရနိုင်သမျှ နေရာတိုင်းမှ အတွေးအခေါ် ဗဟုသုတများကို ရွှေမြှုပ်ကဲ့သို့ စုပ်ယူတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာသမိုင်းတွင် အီမာဆင်၊ ရပ်စကင်း၊ ဘီးများ၊ ရုစမဲ့၊ သော်ရှူး၊ ဖိလစ်ဘရွတ် စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့သည် ပညာ ဗဟုသုတကို နေရာတိုင်းမှ အမြဲတမ်း ရယူခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် လူသား၏ အကုန်အသတ်မဲ့ ကြီးပွား တိုးတက်နိုင်သော စွမ်းရည်ကို အကြွင်းမရှိ ယုံကြည်ကြသည်။ လောက သဘာဝနှင့် လူသဘာဝတို့သည် လူသားတို့၏ ကြီးမြတ်သော ဆရာများ၊ ဖြစ်သည့်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူသားများနှင့် အရာဝတ္ထုများထံမှ စွမ်းအားနှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတို့ကို ထုတ်ယူပြီးနောက် လူလောက နေရာတကာမှာ ပညာရှာ တစ်ခုလုံးအား ပြန်လည် ဝေငှရန် ဟုသော ရည်ရွယ်ချက်သည် သူတို့၏ ဘဝပေးတာဝန် ဖြစ်၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော လူများစုကြီး၏ အဓိကပြဿနာမှာ အားလုံးသော ပညာဗဟုသုတတို့သည် စာအုပ်များ၏ အဖုံးနှစ်ဖက်ကြား၌သာ တည်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း လောကတွင် တကယ် ကြီးကျယ်သော ပညာရှင်များနှင့် သုခမိန်များကမူ သူတို့ ဆည်းပူးထားသော ပညာဗဟုသုတအတွက် လူလောက လူသဘာဝကို ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။

“ရိုးစင်းသော ဘဝ” စာအုပ်ကို ပြုစုသူ ချားဝုဂ္ဂနာမှာ ကနယူးယောက် မြို့ပြင် အစည်းအဝေး တစ်ခု၌

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ကြည့်တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မျက်နှာတိုင်းကို

စာအုပ်တစ်အုပ်ရဲ့ စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာလို မြင်တယ်။ တချို့ မျက်နှာတွေကိုကျတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးလို မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာလောကမှာ စာအုပ်ထဲက စာမျက်နှာထက် လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကိုသာ ပိုပြီး ဖတ်ရှုတယ်” ဟု

ပြောခဲ့ဖူးသည်။

မှန်သည်။ လောက၌ အကြီးဆုံး တက္ကသိုလ်သည် အလွန်တရာ လှူစည်းကားသော လမ်းမကြီး ဖြစ်၏။ အကြီးဆုံးသော စာအုပ်သည် လူ့လောကကြီး ဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် မိတ်ဆွေသည့် ချားဝဂ္ဂနာကဲ့သို့ လောကမှာ အကြီးဆုံး တက္ကသိုလ်ကို တက်ဖူးပါသလား၊ အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ဖူးပါသလား။ လမ်း၌ တွေ့ရသော လူများ၏ မျက်နှာများကို ဖတ်ရှုပြီး ထိုလူများ၏ စရိုက်၊ ဝါသနာနှင့် စိတ်နေစိတ်ထားတို့ကို လေ့လာဖူးပါသလား။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လူအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံနေကြရသည်။ ထိုလူများ၏ ရုပ်သွင်၊ ခြားနားမှု၊ စိတ်သဘောထား ကွဲပြားမှုတို့ကို သတိထားပြီး လေ့လာခြင်းဖြင့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပညာကို ရရှိနိုင်သည်။ လူ့သဘာဝကို ကောင်းစွာ သိရှိနိုင်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် မိမိ၏ စူးစမ်း လေ့လာမှု စွမ်းအား၊ ရှုမြင်ခံယူမှု စွမ်းအားနှင့် ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်မှု စွမ်းအားများ တိုးပွားလာနိုင်၏။

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အဓိက အရည်အချင်းသည် လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချက် စောင်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထိုသူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သိရှိနိုင်လျှင် မိတ်ဆွေသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုပင် လုပ်လုပ် ထူးထူးခြားခြား ကြိုးပွားအောင်မြင်မည်မှာ သေချာ၏။

ကမ္ဘာကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး မာရှယ်ဖီးလ်သည် အမှုထမ်းများ၏ အားနည်းချက်နှင့် အားသာချက်များကို အကဲခတ် လေ့လာပြီး နောက်မှ သင့်လျော်သော အလုပ်တာဝန်များကို ပေးအပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းကို စီမံခန့်ခွဲရာ၌ အလွန် အကျိုးရှိခဲ့သည်။

“ကျုပ်က လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်ဘဏ်ရဲ့ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌခန့်ချင်ရင် သူ့ကို ညစာစာ ဖိတ်ခေါ်ပြီး စကားတွေ ပြောခိုင့်တယ်။ ကျုပ်က သူ့မေးတာလောက်ကိုပဲ တိုတိုနဲ့ လိုရင်း ပြန်ဖြေတယ်။ အများအားဖြင့် သူ့စကားကိုပဲ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတယ်။ ဒါလိုနဲ့ သူ့အရည်အချင်းကို သူ့အမူအရာ၊ သူ့စကားတွေက တစ်ဆင့် သိအောင် လုပ်တာပဲ”

ဟု ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖရန့်ဗန်ဒါလစ်က ပြောဖူးသည်။

ဤနည်းကို အခြား စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများလည်း မကြာခဏ ကျင့်သုံးကြ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာသာ မဟုတ်၊ အခြား မည်သည့် လုပ်ငန်း၌မဆို ကျင့်သုံးနိုင်သည်။

လူကဲခတ်ခြင်းဖြင့် တခြားသူများ အကြောင်းကို သိနိုင်သလို မိမိ အတွက် ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်ဉာဏ် ထက်မြက်ခြင်း၊ မိမိ၏ ချို့ယွင်းချက်နှင့် အားနည်းချက်များကို ပြုပြင်နိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အကျိုးကျေးဇူးကိုလည်း

ရရှိနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရသမျှ လူတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သင်ခန်းစာ တစ်ခုစီ ဖြစ်သည်။ အဆိုးဆုံး လူသည်ပင်လျှင် တန်ဖိုးအရှိဆုံး သင်ခန်းစာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဥပမာ - မိတ်ဆွေသည် အသောက်အစားကို သင့်တင့်မျှတရုံသာ စားသောက်တတ်သူ ဆိုပါစို့။ သို့ဆိုလျှင် အသောက်အစားကို အလွန်အကျွံ မက်မောသူ တစ်ဦးအား တွေ့ရသောအခါ ထိုသူသည် မိတ်ဆွေအတွက် တန်ဖိုးရှိသော သင်ခန်းစာပင် ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေအနေဖြင့် ဘယ်လောက်ပင် ရွေးသားရိုးသား၊ မရိုးသားသူ၊ မမှန်ကန်သူနှင့် တွေ့ရသောအခါ ထိုသူ သည် မိတ်ဆွေအတွက် အဖိုးတန်သော သင်ခန်းစာပင် ဖြစ်၏။ အမြင် ကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမြင်ကျဉ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သင်ခန်းစာ ဖြစ်သည်။ ပျင်းသောသူ၊ ရှက်တတ်သောသူ၊ စိတ်ဓာတ်ကျသောသူ အတ္တကြီးသောသူ၊ ကြားတတ်သောသူ ... ထိုသူ အားလုံးတို့သည် မိတ်ဆွေ ခန့်ချင်ရင် သူ့ကို ညစာစား ဖတ်ခေါ်ပြီး စကားတွေ ပြောခိုင်းတယ်။ ကျုပ် ဘွက် သင်ခန်းစာတွေချည်း ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေသည် လူပေါင်း ထောင်သောင်းချီပြီး တွေ့ဆုံသော်လည်း ၄င်းတို့ထဲမှ မည်သည့်သင်ခန်းစာမျှ မရဟု ဆိုလျှင် ထိုအချက်သည် မိတ်ဆွေ အနေဖြင့် လူတန်ဖိုး၊ လူသဘာဝကို မလေ့လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ယနေ့မှစ၍ လူ့ဘဝတက္ကသိုလ်သို့ တက်ပါ။ တွေ့သမျှလူများ၏ မျက်နှာအမူအရာ၊ အပြောအဆိုနှင့် လုပ်အကိုင်တို့ကို လေ့လာကြည့်ပါ။ တစ်လအတွင်း ထူးခြားသော ရလဒ်များ ရရှိလာပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်ထက် သာသူများထံမှ သာမက ကိုယ်ထက် နိမ့်ကျသူများ ထံမှလည်း အများကြီး လေ့လာ ရရှိနိုင်သည်။ လူတစ်ယောက် သည် အခြေအနေ အရ ဆင်းရဲ နိမ့်ကျနေသော်လည်း စိတ်ကူးဉာဏ်ကားအလွန် ထက်မြက်နေတတ်သည်။ ထိုသူသည် အခြား လိုအပ်သော အရည် အချင်းတွေ ချုံတွဲနေသောကြောင့်သာ ဆင်းရဲနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ လိမ့်မည်။

လူသဘာဝသည် ကိုယ်မကြိုက်လျှင် နှိမ်ချင်သည်။ ကိုယ်မကြိုက် သူကို မချီးကျူးချင်။ အကယ်၍ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကိုယ်မကြိုက်သူ တစ်ယောက်အား အနီးကပ် လေ့လာကြည့်လျှင် သူ၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းများကို မြင်လာနိုင်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ကိုယ်မကြိုက်သူ ထံမှ လည်း ကိုယ့်အတွက် အကျိုးကျေးဇူး ရရှိနိုင်သည်။

တိုးတက်ကြီးပွားသွားသော လူငယ်များကို လေ့လာကြည့်သော အခါ သူတို့သည် အယူမသီးကြ၊ အတ္တမကြီးကြ၊ ပညာ လိုချင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိစိတ်ကို ဖြူစင် ပွင့်လင်းစွာထားပြီး ရွှေ့နေရာမှ ပညာယူ ကြသည်။ ပုံစာဆိုသော်သူတို့သည် သာရေးညွှန်းနှင့် တူကြသည်။ လှိုင်းလုံး များ ထဲမှ အာဟာရယူ၍ သက်ရှင် ရပ်တည် နိုင်အောင် မိမိကိုယ်ကို ဆောက် တည် ကြသည်။

ကွယ်လွန်သူသမ္မတလင်ကွန်းက ပြောဖူးသည်။ သူ့စကားမှာ “လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ကြီးပွားလမ်းဟာ မိမိ တတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းမှန်သမျှကို ပိုပြီး တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ အဲဒီလို လုပ်တဲ့ အခါမှာလည်း ငါ့ကို ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်အရာတွေက ဟန့်တား နှောင့်ယှက်နေတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ သံသယ မဖြစ်ပါနှင့်” ဟူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လမ်းသည် လင်ကွန်းကိုယ်တိုင် သစ်လုံး တောအိမ်ကလေးမှ နေပြီး “အိမ်ဖြူတော်” သို့ ရောက်နိုင်ခဲ့သော နည်းလမ်းပင် ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေလည်း သူ့လုပ်ငန်း မျက်စိကို ဖွင့် နားကို ခွင့်ကာ အလွတ်ပညာကို သင်ယူနိုင်၏။ ကိုယ့်ဘက်က လုပ်ရမည့်မှာ တွေ့သမျှလူတွေ ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိသော စကားတွေကို စုပ်ယူတတ်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။

လောကတွင် ကျောင်းပညာ၊ အတန်းပညာ လုံလုံလောက်လောက် မသင်ခဲ့ရဘဲနှင့် ကြီးပွားနေသူတွေ တစ်ဦးကြီး ရှိသည်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လူညံ့ကြည့်လိုက်ပါက ထိုသို့သော လူမျိုးတွေ အနည်းနှင့်အများ တွေ့ရ ပါလိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက်သည် ကျောင်းပညာ မတတ်၊ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ စိတ်ဝင်စားသော ဘာသာရပ်များကို စာအုပ်များမှ တစ်ဆင့် လေ့လာသည်။ လူတွေမှ တစ်ဆင့် လေ့လာသည်။ သော်တော်လည်း။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် အဆိုပါ ဘာသာရပ်များတွင် အထူးကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လာသည်။

လောကကြီးသည် ဘဝတက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေသည် ဘယ်နေရာမှာပင် နေနေ၊ ဘယ် ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာပင် နေနေ၊ ပညာသာ တကယ် လိုချင်လျှင် ဘဝတက္ကသိုလ်၌ အချိန်မရွေး သင်ယူနိုင်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ဘဝတက္ကသိုလ်ကြီး၏ မူလတန်း ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ သွင်ယူစရာတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေသည်။ သင်ခန်းစာ ယူစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။

ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် သဘာဝတရား၊ လူများနှင့် အရာဝတ္ထုတွေ ရှိနေကြသည်။ ယင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားသော စာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား “လာလှည့်၊ ဖတ်ရှုလှည့်၊ လေ့လာလှည့်” ဟူ၍ အစဉ် ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်စိကို ဖွင့်၊ နားကို ဖွင့်ပြီး ဖြူစင်ပွင့်လင်းသော စိတ်ထားဖြင့် အခွင့်အလမ်းများကို အရယူပါ။ အဆင့်မြင့် ယဉ်ကျေးသော လူသား တစ်ယောက်အဖြစ် တိုးတက် ကြီးပွားနိုင်ပါလျက် မိမိ၏ အဖိုးတန် လှသော လူ့ဘဝကို အဘယ်ကြောင့် အချည်းနှီး ပြုန်းပစ်နေရသနည်း။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၂၀] ကြီးမြတ်သော အရည်အချင်း ◆

“စွမ်းအားသည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှင့်အတူ ကြီးထွားလာ၏”

သောမတ်၊ ဒဗလျူ၊ ဟစ်ဂင်ထင် (၁၈၂၃-၁၉၁၁)

အမေရိကန် သင်းအုပ်ဆရာကြီး

ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခတစ်ဦးက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား
မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ -

“မောင်တို့မယ်တို့ ပါရမီရှင်တွေ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်နိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကိုယ်ခံအားကောင်းတဲ့ လူတွေတော့ ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုယ်ခံအားဆိုတာ ကိုယ့်ကို
ဆွဲချမယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို ဖျက်ဆီးမယ် အခက်အခဲတွေ၊ ပြားယောင်း မူတွေကို
ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားပဲ ဖြစ်တယ်”

ဘဝတွင် မအောင်မြင်သူတွေ အားလုံးလိုလိုပင် ကိုယ်ခံအား မရှိသူ တွေ
ဖြစ်ကြသည်။ ဘယ်လုပ်ငန်းကိုပဲ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အရည်အချင်း ရှိသော
လူငယ်အများစုသည် ပြားယောင်းမှုကို တန်းလှန်နိုင်သော ကိုယ်ခံ စွမ်းအား
မရှိသောကြောင့် ဘဝတက်လမ်း ပိတ်ဆို့နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည်
ခံစားမှုကို ဦးစားပေးကြသည်၊ အပျော်အပါး စားသောက်မှု နောက်သို့
လိုက်ကြသည်။ ဖြတ်လမ်းဖြင့် အမြန် ချမ်းသာချင်သောကြောင့် လွဲမှားသော
လုပ်ငန်းများကို လုပ်မိကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မကြီးပွားဘဲ
ဘဝပျက်ကုန်းနှင့်သာ ကြုံကြရ၏။

မကြာမီက ချက်လက်မှတ်အတုနှင့် ငွေလိမ်ထုတ်မှုဖြင့် လူငယ် နှစ်ယောက်ကို
ဖမ်းဆီးမိသည်။ သူတို့သည် နယူးယောက်မြို့မှ ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခု၌
တည်းခိုနေကြသည်။ သူတို့အား ဖမ်းဆီးပြီးသည့်နောက် တစ် ယောက်က
ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်ကို ပြောတယ်၊ လောကမှာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
ဇီမန်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်တဲ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားရမယ် တဲ့”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် “ဖြစ်အောင်” ကြိုးစားကြသည်။ တိုက် တန်းလျားရှိ
စာဟိုက်ပုံးတွေကို ဖောက်ပြီး စာတွေကို ခိုးကြသည်။ စာတွေ ထဲမှ
လက်မှတ်တွေကို တူးပြီး ထိုးကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် ချက်လက်မှတ် အတုတွေ
လုပ်ပြီး ငွေထုတ်ကြသည်။ သူတို့အား ဖမ်းမချိန်တွင် ချက် လက်မှတ် အတု ၅၂
စောင်အထိ လက်မှတ်တုထိုးပြီး ငွေထုတ်ယူခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ မကောင်းမွန်းသိသော အလုပ်ကို အဆိုပါ လူငယ် နှစ်ယောက်
လုပ်မိကြခြင်းမှာ မိမိတို့၏ အားနည်းချက်ကို မကာကွယ် နိုင်သောကြောင့်

ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် မကောင်းမှု၏ ဖြားယောင်းခြင်းကို တွန်းလှန်နိုင်သော ကိုယ်ခံအား မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မကောင်းမှုသည် ဖြားယောင်းမှု အကောင်းဆုံး၊ အပါးနပ်ဆုံး အရောင်းသမားနှင့် တူ၏။ သူသည် လူကြီး လူငယ်မဟုတ်ဘဲ ခွဲခြားခြင်းမရှိဘဲ လိုက်တတ်သူများ၊ အသိဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိသူများ အား မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ရန် မြှူဆွယ်ဖြားယောင်း စည်းရုံးရာတွင် သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်သည်။ မပင်မပန်းဘဲ လွယ်လွယ်နှင့် ရသည့်လမ်း ကို မစားရ ဝခမန်း ရှိန်းရှိန်းဝေအောင် ပြောဆို စည်းရုံးတတ်သည်။

အဘက်ဘက်တွင် မအောင်မြင်၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေသူများအား မြှောက်ပင့် ပြောဆိုကာ သူလိုရာသို့ ဆွဲခေါ်တတ်သည်။ ထိုအခါ စိတ်ဓာတ်အင်အား ပျော့ညံ့သူ၊ အကောင်းအဆိုး မဝေဖန်တတ်သူတို့သည် မကောင်းမှု၏ သားကောင် ဖြစ်သွားကြရ လေတော့သည်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိသူတို့က ဘယ်လို ဖြားယောင်းမှုမျိုးကိုမျှ လက်မခံကြ။ အမြဲတမ်း တွန်းလှန်ပစ်ကြ၏။

တကယ်ဆိုလျှင် လူတိုင်းပင် ဖြားယောင်းမှု တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး နှင့် ရင်ဆိုင်တတ်ကြရ၏။ ပိုက်ဆံ၏ ဖြားယောင်းမှု၊ အာဏာ၏ ဖြားယောင်း မှု၊ တဏှာ၏ ဖြားယောင်းမှု စသည်ဖြင့် ဖြားယောင်းမှု အမျိုးအစားပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိသည်။ လူ၏ လောဘစိတ် ရမ္မကစိတ် ပြင်းထန် သည်နှင့်အမျှ၊ လိုချင်တပ်မက်မှု များသည်နှင့်အမျှ ဖြားယောင်းမှုကလည်း ပြင်းထန်သည်။ ထေ့ပြပါးသည်။

“လူဆိုတာ အနည်းနှင့်အများ မှားကြမှာပဲ၊ ရှောင်လို့ မရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လောကမှာ ခြောက်ပြစ်ကင်း သံလစင် ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါ့မလဲ” ဆိုကာ အမှားကမ္ဘာထဲ ဝင်တိုးနေသူတွေကလည်း ဒုန့်ဒေး၊ “တခြားလူတွေ ကလည်း လုပ်နေတာပဲ၊ ကျုပ်လည်း လုပ်မှာပဲ” သူတွေကလည်း မနည်း။ ထိုသို့သောသူများကား တစ်သက်တစ်ခါ လူဖြစ်လာတာ၊ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့၊ ပျော်ပျော်ပဲ နေသွားမယ်ဆိုကာ မိမိတို့၏ စိတ်ခံစားချက်ကို ဇက်လွတ် ပေးထားပြီး “ဘဝရေစန့် မျောနေသူများ” ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသူတို့သည် အလုပ်၏ ဝတ်ကို မသိကြ။ လူဘဝ၏ တန်ဖိုးကို မသိကြ။ မိမိတို့၏ တစ်ခဏ သာယာမှုကိုသာ သိကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ဘဝ ရည်မှန်းချက်မရှိဘဲ (တကန့်ခွက် မပါသော လှေပမာ) မျောချင်ရာ မေ့ပြီး နောက်ဆုံး၌ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ဇာတ်သိမ်းသွားကြရ၏။

ရေဒီယမ်ဓာတ်သည် ရှားလည်း အလွန်ရှားသည်။ လောကအတွက် လည်း အလွန် အဖိုးတန်သည်။ စီးပွားရေး အရ တန်ကြေးဖြတ်လျှင်လည်း အလွန်အလွန် ကြီးကြီးသည်။ သို့သော် လူ့ဘဝ၏ “ခံတပ်” ဖြစ်သော ကိုယ်ခံစွမ်းအားကား ရေဒီယမ်ဓာတ်ထက် အဖိုးတန်၏။ ရေဒီယမ်ဓာတ် ထက် ဈေးကြီး၏။

လောကတွင် အမှန်တကယ် ကိုယ်ခံအား ကောင်းသောသူ အလွန် ရှားသည်။ မကောင်းသော အလုပ်မှန်သမျှ၏ ဖြားယောင်းမှုကို ကြံကြံခံနိုင်သောသူ အလွန်ရှားသည်။ ယင်းသို့သော စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ရှိသော သူသည် မိမိ၏ ခံယူချက်ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူ့အား ဝိုင်းပြီး ဆန့်ကျင်စေကာမူ မမှန်ရာကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်၊ မကောင်းမှုကို ဘယ်တော့မှ

မကျူးလွန်။

ရုပ်သတ္တိသည် လူတိုင်းနှင့် ဆိုင်သော အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်သတ္တိကား လူတိုင်းနှင့် မဆိုင်။ လူများစုသည် အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံသောအခါ အသက်ကိုစွန့်ရန် ဝန်မလေးတတ်ကြ။ သူတို့သည် ရုပ်သတ္တိ ရှိသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် အများတကာ လုပ်ကိုင်နေကြသော မကောင်းမှုများကိုကားရှောင်ကြဉ်နိုင် ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့တွင် ပြားယောင်းမှု များကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်သည့် စိတ်သတ္တိ (ဝါ) ကိုယ်ခံအား မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အချို့မှာ မကောင်းမှုမှန်း သိသော်လည်း တစ်ဖက်လူ၏ အထင်သေး ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရမည့် ကြောက်သောကြောင့် မကောင်းမှုကို သိလျက်နှင့် ကျူးလွန်တတ်ကြ၏။ ထိုလူစားမျိုးသည် ပို၍ပင် စိတ်သတ္တိ နည်းသေးသည် ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

အခက်အခဲကို ရုန်းကန်ဆန့်ကျင်ရင် ရရှိလာသော အရည်အချင်း သည် လူတစ်ယောက်၏ ကောင်းမွန်သော အကျင့်စရိုက်ကို တည်ဆောက် ပေး၏။ မကောင်းမှု၏ ပြားယောင်းမှုကို လက်မှောက် အရှုံးပေးသူမှာ ကိုယ်ခံအရည်အချင်း မရှိသောကြောင့် လူ့ဘဝတွင် မည်သည့်အခက်အခဲ ကိုမျှ ကျော်လွှားနိုင်မည် မဟုတ်။

ကိုယ်ခံအား ရှိသူတို့သည် အတ္တ မကြီးကြ။ လောဘ မကြီးကြ။ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်ကြသည်။ အနုစနာ ခံကြသည်။ အများအကျိုးအတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်ကြ၏။ သူတို့သည် ကြီးသည့်ငယ်သည် မဟုတ်။ မကောင်းသော ပြားယောင်းမှု မှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကြသည်။ ယင်းသို့သော ကိုယ်ခံစွမ်းအား ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များကြောင့်ပင်လျှင် လူ့ လောကကြီး တိုးတက်လာခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အချုပ်ဆိုသော် ပြားယောင်းမှုကို ကျော်လွှားနိုင်သော ကိုယ်ခံအား ကောင်းခြင်းသည် မည်သည့်လုပ်ငန်း၌မဆို ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ ကြီးမြတ်သော အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်၏။

*M*m*B*f*K*R*

◆ [၂၁] အတွေးမှန်ဖြင့် အောင်ပွဲခံပါ ◆

“သူများတွေ ဘာတွေ့တယ် ဆိုတာ မေ့ထားလိုက်
အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား ဘာကို တွေးသလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ
ခင်ဗျားကိုယ်ကိုခင်ဗျား ယုံကြည်ဖို့ပဲ”

နီကိုလပ် ဘက်ဖယ်

အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သူများသည် ဘဝအားမှာန်နှင့် ဘဝပျော်ရွှင်မှု
ကင်းမဲ့တတ်ကြသည်ဟု ကမ္ဘာကျော် စိတ်ပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် လက်ရှိ ကိုယ့်ဘဝ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်ပြီး
စိတ်ဓာတ်ကျနေသူများသည် အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ပြီး
စိုးရိမ်သောကနှင့်သာ အမြဲတမ်း အဖော်ပြုနေ ရတတ်၏။

ယင်းသို့ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရပါသနည်း။

အဓိက အချက်ကတော့ "အတွေး" ဖြစ်သည်။ မှန်သောအတွေးကို မတွေးဘဲ
မှားသောအတွေးကို တွေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အတွေးမှားလျှင်
ကိုယ်အားစိတ်အားကို ယုတ်လျော့စေသည်။ မှားသောအလုပ်ကို လုပ်မိစေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် နှစ်ဆဲလ်ပေါင်း
သန်းပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ ထိုနှစ်ဆဲလ်များက ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်
အခြေအနေကို ဖန်တီးကြသည်။ ယင်းအခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်တို့ ပျော်ကြ သည်။
ဝမ်းနည်းကြသည်။ စိတ်ရှင်လွန်းကြသည်။ စိတ်ညစ်ကြသည်။
စိတ်ဓာတ်တက်ကြွကြသည်။ စိတ်ဓာတ် ကျကျကြသည်။

မကြည်လင် မရွှင်လန်းသော အတွေးကြောင့် စိတ်မချမ်းသာမှု ဖြစ်ရ၏။
ဦးနှောက်ဆဲလ်များ ပျက်စီးသွားရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်လည် ပြုပြင်၍
မရတော့သည့် အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိသွားနိုင်၏။ အာရုံကြောဖြည့်
ယန္တရားကြီး တစ်ခုလုံး ပြတ်တောက်သွားသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်၏
ပုံမှန်လုပ်ငန်းအားလုံး ပျက်စီးပတာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ အားမာန်များ
လျော့သွားသည်။ ရောဂါဒဏ် တုံ့ပြန်ခံနိုင်အား ကျဆင်းသွားနိုင်သည်။

စိုးရိမ်တတ်သော အတွေး၊ ကြောက်တတ်သော အတွေးသည် မိမိ၏ သန္တာန်၌
ကြာမြင့်စွာ ကိန်းအောင်းနေလျှင် ရုပ်ပိုင်းအရရော၊ စိတ်ပိုင်းအရပါ
ပုံမှန်အနေအထား ပျက်စီးသွားပြီး ကင်ဆာရောဂါ၊ အသည်းရောဂါ၊
ကျောက်ကပ်ရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါများလည်း ဖြစ်ပွားလာနိုင်၏။

အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာကြီး အာနိုးလ်ဘင်းနက်က-

“လူတစ်ယောက်၏ အကျင့်စာရိတ္တသည် သူ့အတွေး၊ သူ့စိတ်ကူး၏ စုစုပေါင်း ရလဒ် ဖြစ်သည်။ စိတ်မချမ်းသာစရာ အတွေးကိုသာ အမြဲတမ်း တွေးနေသူသည် ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာမှု ရနိုင်မည် မဟုတ်”

ဟု ရေးခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ကောင်းသောအတွေး၊ အကောင်းမြင် အတွေး၊ ရွှင်လန်း ဝမ်းသာစရာ အတွေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်အားကိုးသော အတွေးသည် သာလျှင် အားမာန်ရှိသော အတွေးဖြစ်၏။ ဘဝကို တည်ဆောက်သော အတွေး ဖြစ်၏။ မကောင်းသော အတွေးသည် မကောင်းသော ရလဒ်ကို သည်။ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ လမ်းမှားသို့ ရောက်စေသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကိုအသုံးပြုလျှင် ဓာတ်လိုက်၍ သေနိုင်သကဲ့သို့ အတွေးမှားလျှင်လည်း အသက်ပင် သေနိုင်၏။

စိုးရိမ်တတ်သော အတွေး၊ ကြောက်တတ်သော အတွေး၊ စိတ်ဓာတ် ကျသော အတွေးသည် ဘဝမျှော်လင့်ချက်ကို သတ်ပစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အားကိုးယုံကြည်မှုကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားတော့သည်။

ထို့အတူပင် မုန်းတီးသော အတွေး၊ မနာလိုသော အတွေး၊ စိတ်ဆိုး သော အတွေး၊ လက်စားချေလိုသော အတွေး၊ လောဘကြီးသော အတွေး တို့သည်လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ထောင်းထောင်းကြွေအောင် ဖျက်ဆီး တတ်ကြ၏။ လူ့ဘဝတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော အကျင့်သိက္ခာကို သတ်ပစ် တတ်ကြ၏။

နေ့စဉ် နေ့သစ် ထွန်းလာတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အခွင့်အလမ်း သစ်တွေ ပေါ်ထွန်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်သက်ရာအလုပ်ကို အစမှလည်း ပြန်စနိုင်သည်။ အတိတ်က ဆုံးရှုံးခဲ့သည့်တိုင်အောင် ပစ္စက္ခတွင် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်နိုင်သည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှု၊ မအောင်မြင်မှု သည် အရာတစ်ခုပေါ်တွင်သာ တည်၏။ ယင်းအရာကား အခြားမဟုတ်။ “အတွေး” ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အပေါင်းအသင်း များကို အမြဲတမ်း မရွေးချယ်နိုင်။ သို့သော်လည်း အတွေးကိုမူ ဘယ်နေရာ တွင် မဆို၊ ဘယ်အချိန်မှာ မဆို အမြဲတမ်း ရွေးချယ်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မကြိုက်သော အရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သဟဇာတ မဖြစ်သော အရာများကို အခြေအနေအရ မလွှဲမရှောင်သာ လက်ခံရတတ်သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတွေးကို ကိုယ်ကြိုက်သလို တွေးနိုင်သည့် ရွေးနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ဓာတ်နိုင်ငံတော်၏ အကြွင်းမဲ့အာဏာပိုင် အရှင်သခင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဘယ် ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဘယ် အခြေအနေကမှ ကျွန်ုပ်တို့အား မချုပ်ချယ်နိုင်၊ မတားဆီးနိုင်။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေသည် ကျန်းမာလိုလျှင်၊ စိတ်ချမ်းသာလိုလျှင်၊ ကြီးပွား တိုးတက်လိုလျှင်၊ အောင်မြင်လိုလျှင် အတွေး မှန်ကန်ရမည်။ အတွေးမှန်ဖို့အတွက် ကြောက်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ် ကျခြင်းတို့ကို ရာသက်ပန် မောင်းထုတ်ပစ်ရမည်။ ယင်းတို့သည် မိတ်ဆွေ အတွက် “ရန်သူ အတွေးများ” ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းတို့သည် မိတ်ဆွေ၏ ခွန်အားနှင့်သတ္တိကို

လူယူကြလိမ့်မည်။ တတ်နိုင်လျှင် မိတ်ဆွေအား လူလောကတွင် လုံးဝ လှရာမဝင်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ပင် ပို့ဆောင် ကြလိမ့်မည်။ အဆုံးစွန် ပြောရလျှင် မိတ်ဆွေအနေဖြင့် ကိုယ့်အသက်ကို ရန်ပြုသည် အထိပင် ဖန်တီးကြလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသူသည် “ရန်သူ အတွေးများ” ကို မတွေးဘဲ “မိတ်ဆွေ အတွေးများ” ကိုသာ တွေးရမည်။ စိတ်ပျက်စရာကို မတွေးဘဲ အားတက်စရာကိုသာ တွေးရမည်။ ကြောက်စိတ်ကို မတွေးဘဲ မကြောက်စိတ်ကိုသာ တွေးရမည်။ ပုပ်နစ်စရာကို မတွေးဘဲ ဝမ်းသာစရာကို သာ တွေးရမည်။ ဆိုးရှုံးမှုကို မတွေးဘဲ အောင်မြင်မှုကိုသာ တွေးရမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကိုတွေးသလဲ၊ ဘယ်လိုတွေးသလဲ။ ထိုအတွေ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်လာကြရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေ့ သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝကို ပိုသနားပေးသည့် မမြင်နိုင်သော အသိတတ် စွမ်းအားကြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မိတ်ဆွေသည် ဤအမှန်တရားကို စိတ်ထဲတွင် အမြဲတမ်း စွမတ်ထားလျှင် အခြားလူတွေလို ဆင်းလည်း မဆင်းရဲနိုင်၊ အခြားလူတွေလို မကျန်းမမာလည်း မဖြစ်နိုင်၊ အခြားလူတွေလို စိတ်မချမ်းမသာလည်း မဖြစ်နိုင်။

ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ် စိတ်ပညာရှင် အီမီလ်ကိုးက

“မသန်စွမ်း မကျန်းမာတဲ့ အတွေးတွေကို တွေးပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေပါနှင့်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မှန်ကန်တဲ့ အတွေးကို မတွေးရင် မမှန်ကန်တဲ့ အတွေးတွေကို တွေးမနေမှာ ဖြစ်လို့ပဲ”

ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

အတွေးစိတ်ကို လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ သွေးလည်ပတ်မှု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အဆုတ်၊ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်နှင့် အခြား ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများသို့ သွေးလည်ပတ် သွားလာနေသည်။ ထို့ကြောင့် မမှန်သော အတွေး၊ မကောင်းသော အတွေးကို တွေးလျှင် သွေးလည်ပတ်မှုလည်း မမှန်၊ မကောင်း၊ ထိုအခါ သွေးလည်ပတ်မှု တစ်ခုလုံး “ဂျမ်” ဖြစ်ပြီး ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။

ကပ်ရောဂါများ ဖြစ်ပွားသောအခါ လူတော်တော် များများသည် ဘာရောဂါမျှ မဖြစ်ဘဲ သေဆုံးသွားကြသည်။ အမှန်မှာ ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကြောင့် သေကြရခြင်း ဖြစ်၏။ အူအတက်ပေါက် ဝေဒနာရှင်ပေါင်း များစွာတို့အား ခွဲစိတ်ရာတွင် မည်သည့် ရောဂါလက္ခဏာမျှ မတွေ့ကြရ။ အမှန်စင်စစ် ၄တို့သည် အူအတက်ပေါက် ရောဂါကို အလွန်ကြောက်လန့် စိုးရိမ်နေကြသော “သားကောင်” များသာ ဖြစ်၏။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အူအတက်ပေါက်ရောဂါ ဖြစ်နေပြီဟု စိတ်ထဲ၌ အချိန်ရှိတိုင်း တွေးနေ ကြသူများသာ ဖြစ်၏။

လူများစွကြီးသည် မမှန်သော အတွေး၊ မကောင်းသော အတွေး ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားကြသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်း လေစွ။

အတွေးစိတ် ကောင်းလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ ကောင်းသည်။ အတွေးစိတ် မကောင်းလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာလည်း မကောင်း၊ ထက်သန်သော၊ ရဲရင့်သော၊ ရွှင်မြူးသော

အတွေးသည် ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်တို့ကို ပယ်ဖျက်ပစ်သည်။
ချစ်ခင်သော အတွေး၊ ကြင်နာသော အတွေး၊ မျှော်လင့် ချက်ထားသော
အတွေးတို့သည် ကိုယ်ကိုရော၊ စိတ်ကိုရော လန်းဆန်း တက်ကြွစေသည်။ ။
မိမိကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေခြင်း၊ စီးပွားရေးအတွက်
စိတ်ဓာတ်ကျနေခြင်းသည် “ဘယ်သူ့မပြု မိမိမှ” ပင် ဖြစ်၏။ မိမိ ကြံသော မျိုးစေ့မှ
ထွက်လာသော အသီးအပွင့်ကို ရရှိပြုခင်းပင် ဖြစ်၏။ မိမိ၏ “အတွေးမျိုးစေ့” မှ
ပေါ်ထွက်လာသော အသီးအပွင့်ကို ခစားရခြင်း ပင် ဖြစ်၏။

မျိုးမတူ ခြားနားသော အသီးအပွင့်ကို လိုချင်လျှင် မျိုးစေ့ကို ပြောင်းစိုက်ရမည်။
မိတ်ဆွေသည် မိမိ၏ အတွေးကို ပြန်ပြင်ခြင်း၊ ပြောင်းလဲ ခြင်းဖြင့်
ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို အသစ် ပြန်ပြင်နိုင်သည်။ အခြေအနေကို အသစ်
ပြန်ပြင်နိုင်သည်။ ကျန်းမာသော အတွေးကို တွေးမူ ကျန်းမာလာနိုင်၏။ နုပျိုသော
အတွေး၊ နုပျိုသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နုပျိုအောင် လုပ်နိုင်၏။

ဝီလျံဒိန်းဟိုဝဲက ပညာရှင်ကြီး အီမာဆင်နှင့် တွေ့ရပုံကို အောက်ပါ အတိုင်း
ပြောပြဖူးသည်။

“အဲဒီတုန်းက သူ့အသက်ဟာ ၆၀ လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူ့ကို
အဘိုးကြီးလို့ ခေါ်ပေမဲ့ သူ့ ရုပ်သွင်က အဘိုးကြီးလက္ခဏာ လုံးဝမရှိဘူး၊
ဆံပင်ကလည်း နက်နေတယ်၊ မျက်နှာကြည့်လိုက်ပြန်တော့ လည်း အမြင့်မြတ်ဆုံး၊
အမန်မြတ်ဆုံး အတွေးတွေနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ထုလုပ်ထားတဲ့ အနုပျိုဆုံး
စကျင်ကျောက် မျက်နှာမျိုး”

နုပျိုလိုလျှင် နုပျိုသော အတွေးကို တွေးပါ။ လောကကြီးကို ချစ်ခင် စိတ်၊
ကြင်နာစိတ်ဖြင့် ကြည့်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူတစ်ပါးကို ကူညီပါ အတ္တစိတ်သည်
တိုးတက်မှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ဖျက်ဆီးပစ်၏။

အယ်လာဇီးလားဝီလ်ကောက်၏ စကားကလည်း အလွန် မှတ်သားစရာ
ကောင်းသည်။ နားထောင်ကြည့်ပါ။

“လူ့ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး လှအောင် ပြုပြင် ပထမအနေနဲ့
အတွေး လှပါစေ၊ လိုဆန္ဒ လှပါစေ၊ အလုပ် လှပါစေ၊ ဒုတိယအနေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ဝစိုက်ပါ၊ သန့်ရှင်းပါစေ၊ သပ်ရပ်ပါစေ စနစ်တကျ ရှိပါစေ၊
သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ဖြစ်ပါစေ။ ဒီနည်းနဲ့သာလျှင်
လူ့ဘဝမှာ အပြည့်ဝဆုံး တိုးတက်ပြီး အပြည့်ဝဆုံး အသုံးဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်” ။

လူတစ်ယောက်၏ အတွေးကို သူ၏ ရုပ်သွင်နှင့် အမှုအရာတို့ဖြင့် သိနိုင်သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အတွေးက လူကို ရောင်ပြန်ဟပ် သောကြောင့် ဖြစ်၏။
အတွေးသည် မျက်နှာမှာ ပေါ်သည်၊ အမူအရာမှာ ပေါ်သည်၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး
တစ်ခုလုံးမှာ ပေါ်သည်။

ကိုယ့်ဖိုကိုသာ အမြဲတမ်း တွက်ပြီး ကိုယ်လိုချင်တာကိုသာ အမြဲတမ်း
ရှာဖွေနေသူသည် အတ္တကြီးလာမည်၊ လောဘကြီးလာမည်။ တွဲခြားသူတို့၏
ခင်မင်မှု၊ လေးစားမှုကို မရနိုင်။ လူ့အဖွဲ့ အစည်း တိုးတက်မှုကို မဆောင်
ကြဉ်းနိုင်။ အဆုံးစွန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တိုးတက်အောင်လည်း ဘယ်တော့မှ

လုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ထဲ၌ မကောင်းသောအတွေး ဝင်လျှင် ထိုအခြင်းအရာသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စက်ယန္တရားထဲသို့ ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးတစ်လုံး ဝင်ရောက်သည်နှင့် တူ၏။ ကျောက်စရစ်ကလေးကြောင့် စက်ကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားနိုင်သလို ကောင်းသော အတွေးကြောင့် ထိုသူ၏ ရုပ်ရော စိတ်ပါ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးသွားနိုင်၏။

လူ့ဘဝတွင် အလွန်တက်လမ်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း များစွာတို့သည် စိတ်၏ ဥပဒေ၊ အတွေး၏ တန်ခိုးလွှဲဒွပ်ဒ်ကို မသိသောကြောင့် ပျက်စီးခြင်း ငါးပါးနှင့် ကြုံကြရ၏။

အလုပ်နှင့် မိသားစုရေး ပြဿနာများကြောင့် သောကဖြစ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အောင်မြင်ကြီးပွားမှုအတွက် မနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ မွန်းတီးခြင်း၊ ရန်လိုခြင်း၊ အတိတ်က အမှားအတွက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လျော့တက် ခြင်း၊ သံသယဝင်ခြင်း၊ အခြားသူများ အထင်သေးမည်ကို ကြောက်ခြင်း ဆုံးရှုံးမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်မည်ကို ကြောက်ခြင်း၊ သေမည်ကို ကြောက်ခြင်း တို့ကြောင့် တန်ဖိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း များစွာ သေဆုံး သွားခဲ့ကြပြီ။

ထို့ကြောင့် သောကစိတ်၊ ကြောက်စိတ်တို့ဖြင့် မိမိ၏ စွမ်းအားကို ဖျက်ဆီးမပစ်ပါနှင့်။ ကြီးပွား တိုးတက်ချင်လျှင် အတွေး သန့်ရှင်းရမည်။ အတွေး မှန်ရမည်။ မသန့်ရှင်းသော အတွေး၊ မမှန်သော အတွေးသည် မိမိ၏ ရန်သူဖြစ်၏။ ရန်သူက မိမိအား မသတ်ခင် မိမိက အလျင် သတ်ပါ။

လူများစွာတို့သည် အတွေးမမှန်သောကြောင့် ဆင်းရဲနေကြသည်၊ ရှုံးနိမ့်နေကြသည်၊ ကျန်းမာရေး ညံ့နေကြသည်။

အောင်မြင်ကြီးပွားချင်လျှင် အတွေး လွတ်လပ်ရမည်။ အတွေး သမာသမတ် ရှိရမည်။ အရာရာတိုင်းသည် အတွေးပေါ်တွင် တည်သည်။

ပြင်သစ်စစ်ဘုရင် နပိုလီယံသည် သူ၏ စစ်တပ်များအား မိမိတို့သည် အောင်ပွဲဆင်ရန် ချီတက်နေကြသည် ဟူသော အတွေးဖြင့် အမြဲတမ်း ချီတက် စေ၏။ သူသည် မတိုက်ခင်ကပင် စိတ်ထဲ၌ အောင်ပွဲကို စွဲထားသည်။ ဤ အတွေးစိတ်သည် သူကိုသာ မဟုတ်၊ သူ့စစ်သည်များကိုလည်း အလွန် ဩဇာလွှမ်းမိုးခဲ့၏။ စစ်သည်များကလည်း သူတို့ နိုင်ကိုနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည် ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏ခေါင်းဆောင်က သူတို့ နိုင်ကို နိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြင်သစ် တပ်မတော်သည် သမိုင်းစဉ် တစ်လျှောက်တွင် အောင်ပွဲတွေ အကြိမ်ကြိမ် ခံခဲ့ရ၏။ ပြင်သစ် စစ်သည်များသည် အောင်စိတ်ကို မွေးကြသည်၊ အောင် တွေးကို တွေးကြသည်။ အောင်စိတ်၊ အောင်တွေးဖြင့် စစ်မြေပြင်သို့ ခြိတ်က် ကြသည်။

ဘဝတိုက်ပွဲသည်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ အောင်ပွဲခံချင်လျှင် အောင်စိတ် မွေးပါ။ အောင်တွေး တွေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတွေးစိတ်၏ လမ်းညွှန်ရာဘက်သို့ သွားနေကြသည်။ အောင်ပွဲသို့ သွားလျှင် အောင်လိမ့်မည်။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက လေကြောင်းစစ်ဆင်ရေး တပ်ဖွဲ့များသို့ ညွှန်ကြားသော စစ်ဌာနချုပ်၏ အမိန့်မှာ "မြင့်မြင့် ပျံကြ" ဟူ၍ ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေသည် မိမိ၏ "အတွေးရန်သူ" ၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လိုလျှင် "မြင့်မြင့် ပျံ"ပါ။ နိမ့်နိမ့် ပျံလျှင် အန္တရာယ်ရှိသည်။

အားလုံးသော ပေါင်းစည်းညီညွတ်မှု၊ အားလုံးသော စွမ်းအား၊ အားလုံးသော အောင်မြင်မှု၊ အားလုံးသော စိတ်ချမ်းသာမှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်သည် "မှန်ကန်သော အတွေး" ဖြစ်၏။ အတွေးမှန်လျှင် အလုပ်မှန်လေမည်။ သို့ဆိုလျှင် သောကဖြစ်နေစရာ၊ စိုးရိမ်နေစရာ၊ ကြောက်နေစရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေစရာ ဘာမှ မရှိတော့။

လူတိုင်း လူတိုင်းသည့် အတွေးမှန်၊ အလုပ်မှန်ကာ ရည်မှန်းချက် အတိုင်း ဘဝအောင်ပွဲ ခံကြရန်သာ ရှိတော့သည်။

မောင်ပေါ်ထွန်း

ဇူလိုင် ၂၃၊ ၁၉၉၅

Myanmar Books

